

ПЛЕН КАМЪК

ЛИРА ПРИНТ

ФЕНТЪЗИ

Хрониките на Черния отряд VII

Мрачни времена

Първа книга за Блестящия камък

ГЛЕН КУК
МРАЧНИ ВРЕМЕНА
ПЪРВА КНИГА ЗА
БЛЕСТЯЩИЯ КАМЪК

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

„Позволете ми да ви се представя — в случай, че тези драсканици оцелеят...

Аз съм Мъргън — Знаменосецът на Черния отряд, макар и да нося срама, че загубих знамето в битка. Продължавам да водя тези Анали, защото Знахаря е мъртъв, Едноокия не желае, а и едва ли някой друг може да чете или пише. Ще бъда вашият спътник през времето, достатъчно на Господарите на сенките да доведат сегашната ни съпротива до нейния неизбежен край...“.

Така пише Мъргън — ветеран от Черния отряд. Наемниците са успели да превземат крепостта Стормгард от Тъкача на сенки — Господаря на сенките, който ги е обкръжил. Сега започва очакването.

Изтощени от обсадата, преследвани от зли магьосници и силно намалели, наемниците от Отряда се опитват да спасят душите, живота си и крепостта. Но това е краят на една епоха и могъщи сили се пробуждат.

Странно племе, познато като Нюен Бао, се кълне, че се надигат древни богове. Водачът Могаба преследва собствена кауза и се е сближил със сенчестите.

Само Мъргън, засегнат от магия, която носи напосоки душата му през миналото и бъдещето, накрая започва да разбира мрачния план, превърнал го в пионка на богове и богоподобни магьосници.

ПРОЛОГ

Неспирен вятър вее в равнината. Той мърмори над сивите калдъръми, прострели се от хоризонт до хоризонт. Той пее край разпръснатите черни колони — призрачен хор. Той размята листа и вдига прах, довян отдалеч. Той роши косата на мъртвец, лежал необезпокояван цяло поколение, докато се е превръщал в мумия. Ветрецът немирно подхвърля листо в безмълвно крещящата уста на труп и отново го изтръгва. Вятърът носи диханието на зимата. Мълния подскача от една абаносова колона към друга като дете, тичащо насам-натам на гоненица. За миг призрачната равнина се оцветява. Колоните биха могли да бъдат объркани с останките от разрушен град. Но не са. Твърде малко са и са разпръснати твърде напосоки. Нито една от тях не е рухнала, макар и много да са изгризани надълбоко от зъбите на гладния вятър.

1

... отломки...

... само почернели отломки, които се разпадат между пръстите ми.

Покафенели ъгли на страници, по които с нечетлив почерк са изписани по пет-шест думи, свързани вече незнайно с какво.

Всичко, което е останало от двата тома на Аналите. Хиляди часове труд. Четири години история. Изгубени завинаги.

Но дали? Не искам да се връщам назад. Не искам да изживявам отново онзи ужас. Не искам болката да се повтаря. Тук и сега болката е твърде силна, за да я понеса. Но няма как целият този ужас да се възвърне в пълнота. Умът и сърцето, сега в безопасност там, на другия бряг, просто отказват да възприемат колко дълго и тежко бе това пътешествие.

А време няма. Има война.

Винаги има война.

Чичо Дой иска нещо. Тъкмо му е времето да спра. Сълзите размиват мастилото.

Той ме кара да пия някакъв странен еликсир.

Отломки...

... навсякъде край мен, отломки от моя труд, от моя живот, от любовта ми и от моята болка, разпръснати из това мрачно време...

А сред мрака — парчета от времето.

2

Хей, ти! Добре дошъл в града на мъртвите. Не обръщай внимание на тези, които те зяпат. Призраците не виждат често чужденци, или поне приятелски настроени чужденци. Прав си. Те наистина изглеждат гладни. Случва се при обсада.

Опитай се да не наподобяваш чак толкова агнешко печено.

Мислиш, че това е шегичка ли? Бягай далече от Нар.

Добре дошъл в Деджагор, както талианците наричат този смъртоносен капан. Кафявите дребосъци, обитателите на Земите на сенките, от които го заграби Черния отряд, го наричат Стормгард. А тукашните хора винаги са го наричали Джайкур, дори по времето, когато това бе престъпление. А кой знае как го наричат Нюен Бао. И на кого му пука? Те не говорят, а и без това не влизат в сметките.

Ето един от тях. Онзи негодник там, дето е само кожа и кости, с мършавото лице. Кожата на всички тук е в някаква отсянка на кафявото, но тяхната е различна. Има някакъв сив оттенък. Почти като на смъртник. Не бихте сбъркали Нюен Бао с нищо друго на света.

Очите им са като излъскани въглища, които никой огън не би стоплил.

Онзи шум ли?

Съдейки по звука, Могаба, Нар и Първи легион отново изхвърлят обитатели на Земите на сенките. Някои проникват вътре почти всяка нощ. Като мишки са. Просто няма отърване.

Онзи ден намерих неколцина, крили се откакто Отрядът превзе града.

Ами миризмата, дето се носи? Преди сенчестите да започнат да погребват мъртвите си беше още по-зле. Може би лопатата им се струваше твърде сложен механизъм.

Онези продълговати могили, разположени около града като спици на колело, са натъпкани с трупове все едно с дърва. На места не са затъпкали достатъчно пръстта и газовете на разложението взривяват могилите. И тогава се надяваш вятърът да не духа откъм тях.

Оптимизмът им си личи по всичките още незапълнени окопи, които копаят. Голяма част от пръстта отива за насипи.

Но най-зле е със слоновете. Те гният цяла вечност. Веднъж се опитаха да ги изгорят, но само раздразниха лешоядите. Можеха просто да извлекат труповете им и да ги вградят в насипите.

Кой? Грозният дребосък с още по-грозна шапка ли? Това е Едноокия. Да си имаш едно наум за него.

Защо пък Едноокия? Заради превръзката на окото. Хитро, а?

Другият завързак е Гоблин. И за него да си имаш едно наум. Не? Е, не им се пречкай. Най-добре никога, но особено когато се карат, а най-вече когато са пияни. Като магьосници не са точно от онези, които разтърсват света, но не би могъл да се справиш с тях, все пак са способни.

Колкото и да са нескопосани, главно заради тях Сенчестите сега си стоят там в полето и го чоплят, а несметните богатства на града оставиха на талианските войски и на Черния отряд.

Сега внимавай. Гоблин е белият. Да, да, прав си, отдавна е трябвало да се изкъпе, както прави веднъж годишно. Гоблин е тоя, дето прилича на жабок. Едноокия е другия, с шапката и превръзката.

Мъжете с униформи, които нявга, незнайно кога, са били бели, са талиански войници. Всеки ден по някой от тях се пита с кой ли акъл, по дяволите, се е записал в легионите.

Хората с цветните туники и нещастните изражения са местни. Джайкури.

Представи си, когато Отрядът и легионите връхлетяха от север и изненадаха Сянка на бурята, те посрещнаха новодошлите като освободители и посипаха улиците с розови листенца и с любимите си дъщери.

А сега не понечват да наръгат тия свои освободители в гърба само защото другото е още по-зле. Сега те са достатъчно живи, за да ги мъчат и да ги морят от глад.

Тъкачът на сенки не се слави с добротата си и с това, че целува бебета.

Децата навсякъде ли? Тези почти щастливи, дебели хлапаци? Нюен Бао. Почти всичките са Нюен Бао.

След идването на Господарите на сенките джайкурите почти спряха да правят бебета. А и повечето от малцината родени така и не

оцеляха в тежките времена. Шепата, които все още дишат, ги вардят по-свирепо от всякакви съкровища. Няма да ги видите да търчат голи по улиците, да пищят и да не обръщат никакво внимание на непознатите.

Кои са Нюен Бао ли? Никога ли не си чувал за тях?

Добър въпрос. А да му се отговори е трудно.

Нюен Бао не говорят с външни хора, освен чрез техния Говорител, но слухът е, че били набожни поклонници, завръщащи се у дома след хадж, какъвто правели веднъж на поколение, докато не попречили обстоятелствата. Талианските войници твърдят, че идвали от обширните блатата край речната делта западно от Талиос. Те са примитивно, дребно малцинство, презирано от големите религии — гуни, ведна и шадар.

Целият народ на Нюен Бао се отправил на поклонничество. И целият им народ нагази в дълбоките лайна тук, в Деджагор.

Трябва да поработят по въпроса за избор на времето или да усъвършенстват уменията си да омилостивяват своите богове.

Черния отряд сключи сделка с Нюен Бао. Гоблин и техния Говорител се дърлиха половин час и накрая се договориха: Нюен Бао да не обръщат внимание на Черния отряд и на талианците, за които отрядът отговаря, и на свой ред също да бъдат пренебрегвани.

Получава се. Общо взето.

Техните хора са от онези, които не би искал да дразниш. С тях шега не бива.

Те никога не започват нещо, според талианците, освен ако на инат не се запънат да изпълнят онова, което им кажат.

Като че начинът на мислене на Едноокия тук върши работа.

3

Разритайте ги тези гарвани. Много изнагляха! Мислят се за господари на мястото... Хей! Уловил си един. Дръж го! Не стават много за ядене, но все е по-добре, отколкото никакво ядене.

Мамка му. Измъкна се. Случва се, по дяволите. Тръгвай към цитаделата. Там, отгоре, се открива най-добрият изглед.

Онези там ли? От Отряда са. Не им личи, а? Бели хора тук, долу? Оня, рошавия, е Кофата. От него излезе доста сносен сержант. Просто е достатъчно луд. С него са Мускуса и Хагоп. Те са най-отдавна в Отряда, без Гоблин и Едноокия. Те са от Старата гвардия от поколения насам. Едноокия сигурно вече е навъртял към двеста години.

И онази тайфа там е от Отряда. Клинчат от работа. Дъртия, дето хрипти, е Хриптющия. За нищо не става вече. Никой не знае как успя да оцелее в голямата патаклама. Казват, че се сблъскал челно с най-добрите.

Другите двама черни са Смотаняка и Идиота. Не се знае защо им викат така — нищо им няма. Приличат на две лъснати абаносови статуи, нали?

Мислиш си, че тези имена се лепват ей така, без нищо? Не, спечелват си ги по трудния начин. Всъщност, обикновено им ги лепва Едноокия. Да, сигурно си имат и истински имена. Но от толкова отдавна им казват на прякор, че и те вече мъчно си ги спомнят.

Гоблин и Едноокия са най-важните — не бива да ги забравяш. И внимавай да не им обръщаш гръб. Не умеят да устояват на изкушения.

Това е улица „Сияйна като роса“. Никой не знае защо се казва така. Чудничко звучи, нали? Трябва да го чуете на джайкурски. Направо ще ви строши челюстта. Това е пътят, по който компанията нахлу, за да завземе кулата. Може би ще я прекръстят на улица „Реки от кръв“.

Да, Отрядът нападна оттук посред нощ, изби всичко, що мърда, и нахлу, преди някой да осъзнае какво става. С помощта на Променливия

те превзеха кулата с рев и там му позволиха да им помогне да унищожат Сянка на бурята, а после погнаха и него.

Това си беше стара вътрешна вражда в Отряда. Бяха длъжници на Променливия от едно поколение преди това — когато помогнал на Ловеца на души да пречупи съпротивата на града, той убил брата на Едноокия — Тъпана, докато Отрядът бил на служба при Синдика на Берил. Знахаря, Едноокия и Гоблин, Мускуса и Хагоп са единствените, останали от онова време. По дяволите, Знахаря вече го няма. Дали? Обожаваният историята лентяй е погребан в една от онези могили. Наторява равнината. Сега Могаба е Капитан. Или по-точно така си мисли той.

Братята идват и си отиват, но Отрядът е вечен. Всеки от нас — едър или дребен, е хапка, все още непогълната от лакомата уста на Времето.

Тези огромни черни мъже-чудовища, които пазят портата, са Нар. Те са потомци на Черния отряд отпреди векове. Страшни зверове, а? Могаба и цяла глутница негови приятелчета се присъединиха към похода на Отряда при Геа-Ксле. Старата банда не им се радва много.

Ако омесиш цялата им тайфа като тесто и после я изцедиш, няма да нацедиш и две унции чувство за хумор.

Навремето те бяха много повече от сега, но постоянно ги убиват. И са луди са връзване — цялата пасмина. За тях Отрядът е религия. Само че техният Отряд не е Черния отряд на Старата банда. И това си проличава все повече с всеки изминал час.

Всички Нар са по-високи от два метра. Всички Нар тичат като вятъра и скачат като газели. Могаба избра само най-атлетичните и най-войнствените за похода към Катовар. Всички Нар са бързи като котки и яки като горили. Всички Нар боравят с оръжията си, все едно са се родили с тях.

Останалите ли? Онези, които се наричат Старата банда? Да, вярно е. Отрядът е нещо повече от професия. Ако беше само за парите, само да си продадеш меч на всеки, който плати, Черния отряд нямаше да бъде по тези краища на света. На север имаше сума ти работа. В света никога не липсват владетели, които тормозят поданиците или съседите си.

За членовете си Отрядът е семейство. Отрядът е дом. Отрядът е народ от прокуденици, сами срещу целия свят.

И сега Отрядът се опитва да завърши жизнения си цикъл. Той издирва своето родно място, прочутия Катовар. Но като че целият свят е решил Катовар да остане недостижим — девственица, скрита завинаги зад воала на сенките.

Да, Отрядът си е у дома, но Знахаря бе единственият, който направо се просълзяваше от проклетата мисъл за това.

За него Черния отряд беше тайнствен култ, макар и да не отиваше толкова далеч като Могаба — да го приема за свещено призвание.

Внимавай къде стъпваш. Още не са разчистили всичката мръсотия от последната атака. То пък все едно не си личи по миризмата. Джайкурите вече не помагат много. Може би от недостиг на гражданска доблест.

Нюен Бао? Те просто са тук. Не се пречкат. Въобразяват си, че могат да останат неутрални. Но ще разберат. Тъкача на сенките ще ги научи. Никой не остава неутрален в този свят. Най-доброто, което можеш да сториш, е да избереш и да скочиш.

Малко не си във форма ли? Ще се стегнеш. Няколко седмици търчане насам-натам, затъпяване на остриетата на Тъкача на сенки и озаптяване на набезите на Могаба ще те наточат като меч на Нюен Бао.

Мислиш си, че обсадата е само лежачка, почивка и очакване другите да се разкарат, а?

Човече, онзи другият е смахнат, та чак бесен.

И не е само луд. Той е магьосник. Основен играч, въпреки че в последно време не е показал кой знае какво. Преди да довършат Стареца в голямото клане, което приклеци всички тук, той успя доста да навреди на Тъкача. От тогава старият дявол не е на себе си. Клетичкият.

Това е. Върхът на кулата. И ето го целият смрадлив град, изложен като на някоя от онези пясъчни витрини, които Господарката обичаше.

А, да. Онези слухове стигнаха и дотук. Тръгнаха са от някои затворници от Земите на сенките. Може би Кина се е появила горе, на север. Или нещо подобно. Но не би могла да е Господарката. Тя умря тук. Петдесет мъже видяха как я убиват. Половината бяха избити, докато се мъчеха да я спасят.

Как мога да говоря така? И дали съм сигурен? Колко очевидци са нужни? Тя е мъртва. Старецът е мъртъв. Всички са мъртви — всички, които не проникнаха вътре преди Могаба да запечата портите.

Цялата тълпа е мъртва. Всички, освен тайфата тук вътре. А и тя е прикlescена сред смахнати. Можем да хвърляме ези-тура кой е поткачен — Могаба или Тъкача на сенки.

Всичко ли виждаш? Това е то. Деджагор, устояващ на блокадата на Господарите на сенките. Не е кой знае колко впечатляваща гледка, нали? Но всяка от тези обгорени площи е паметник на яростни ръкопашни боеве. Такива са ни отношенията със Сенчестите.

В Деджагор пожарите започват лесно.

В Ада е горещо, нали?

4

... кой съм аз — ако все пак моите писания оцелеят, макар шансът да е невероятно малък. Аз съм Мъргън, знаменосец на Черния отряд — въпреки че нося срама, че загубих знамето в битка. Аз водя неофициалните Анали, защото Знахаря е мъртъв, Едноокия не желае, а никой от останалите не може да пише и чете. Аз бях обучен за наследник на Знахаря. Бих го правил дори без официално назначение.

Ще бъда твой водач през няколкото месеца, седмици или дни — колкото време ще е нужно на Сенчестите да докарат сегашните ни затруднения до неизбежния им край.

Никой между тези стени няма да се отърве. Те са твърде многобройни, а ние сме твърде малко. Единственото ни предимство е, че нашият командир е не по-малко луд от техния. Това ни прави непредсказуеми. Но не ни носи кой знае каква надежда.

Могаба няма да се предаде, докато лично той има за какво да се вкопчи с една ръка и да хвърля камъни с другата.

Очаквам черен вятър да развее моите писания и те никога да не попаднат пред нечии очи. Или пък да се превърнат в подпалките, които Тъкача на сенки ще използва, за да запали кладата на последния човек, когото ще убие след завземането на Деджагор.

Братко, да започваме, в случай, че някой намери това. Това е книгата на Мъргън, последният от Аналиите на Черния отряд. Дългият разказ върви към своя край.

Тук времената са тежко наслоени. Двехилядогодишни традиции крепят невероятни нелепости, които безрезервно се приемат за даденост. Десетки раси, култури и религии съществуват в смес, която би трябвало да е избухлива, но е оцеляла толкова дълго, че конфликтите са само спазми в престаряло тяло, което вече е твърде уморено.

Талиос е единственото голямо княжество. Има още десетки — повечето сега са в Земите на сенките и всички много си приличат.

Най-големите народи са гуни, шадар и ведна — имена, които определят едновременно религия, раса и култура. Гуни са най-многобройни и най-широко разпространени. Храмовете им, посветени на смущаващо големия им пантеон, са толкова многобройни, че рядко се случва наблизно да няма такъв.

Като физика гуни са дребни и мургави, но не са черни като Нар. Мъжете гуни носят подобни на тоги роби, когато времето позволява. Ярката смесица от цветове е знак за кастата, култа и професионалната им принадлежност. Жените също се обличат ярко, но с няколко пласта увит около тях плат. Те забулват лицата си, ако са неомъжени, макар че браковете се сключват рано. Носят зестрата си във вид на бижута. Преди да излязат, бележат челата си със знака на кастата-култа-професията на съпруга и на баща си. Никога няма да успея да разшифровам тези йероглифи. Гуни от низшите касти не носят нищо освен набедрена препаска.

Шадар са по-бледи, приличат на силно загорели белокожи от севера. Те са едри, обикновено към два метра високи. Не се бръснат, нито скубят брадите си като гуни. Някои секти никога не подстригват косите си. Къпането не е забранено, но е порок, на който се отдават рядко. Всички шадари се обличат в сиво и носят тюрбани, които бележат общественото им положение. Те ядат месо. Гуни — не. Никога не съм виждал шадарска жена. Сигурно намират бебетата си сред зелките.

Ведна са най-малобройната от талианските народности. Те са светлокожи като шадар, но по-дребни, с по-крехко телосложение и със свирепи черти. Не изповядват никоя от шадарските спартански ценности. Религията им забранява почти всичко, затова правилата често се почитат с нарушаването им. Те обичат да добавят малко цвят в облеклото си, макар и да не се обличат пъстро като гуни. Носят панталони и истински обувки. Дори и най-бедните покриват телата си и ходят с покрити глави. Омъжените жени ведна носят само черно. Не виждаш нищо освен очите им. Неомъжените жени ведна не ги виждаш изобщо.

Единствено ведна вярват в задгробния живот — и то само за мъжете, без да броим няколко жени — воини, светици и дъщери на

пророци, проявили достатъчно кураж, че да ги обявят за почетни мъже.

Нюен Бао, които се мяркат рядко, обикновено носят свободни блузи с дълги ръкави и торбести тънки панталони, най-често черни — и мъжете, и жените. Децата ходят голи.

И целият този град е въплъщение на хаоса.

Всеки ден неизменно се пада свещен за някого.

5

От кулата на Цитаделата се вижда, че Деджагор е внимателно планиран лабиринт. Разбира се, повечето градове-крепости се строят с оглед на това, че все по някое време ще се случи съседните държави да бъдат управлявани от главорези. Владетелите на вашия град, разбира се, никога няма да бъдат по-лоши от великодушни деспоти, а най-страшният им стремеж ще е да умножат славата на родния град.

До появата на Господарите на сенките само преди поколение войната беше нещо чуждо на тази част от света. Откакто Черния отряд я бе напуснал, тя не познаваше нито войски, нито войници.

И в този небивал рай дойдоха Господарите на сенките, владетели на мрака от най-далечните краища на земята, и доведоха със себе си всички страшилища на едновременния кошмар. Скоро нахлуха необучени армии. Те нападнаха изненаданите царства като огромни свирепи чудовища, на които не можаха да устоят дори боговете. Черният прилив заливаше всичко. Градове рухваха. Малко от тях имаха късмета Господарите да решат да ги построят отново. На народите на новоосновените Земи на сенките бе предоставен избор: подчинение или смърт.

Джайкур се прероди в Стормгард, седалище на Сянка на бурята — тя, която бе способна да извика буря и гръмотевици, ревящи и тътнещи в мрака. Тя, която в други времена и на друго място носеше името Приносителя на бури.

Първо Сянка на бурята издигна могила, висока четирийсет стъпки, върху развалините на пленения Джайкур, в сърцето на равнината, загладена до съвършенство от роби и военнопленници. Пръстта за могилата караха от пръстена от хълмове, обкръжил равнината отвсякъде. След като тя бе завършена и страните ѝ бяха покрити с няколко слоя вносни каменни плочи, Сянка на бурята построи на върха ѝ своя нов град. И издигна около него стени, отново четирийсет стъпки високи. Не пренебрегна и последните теории за

кули за огневи обстрел и отбранителни укрепления на високите си порти.

Всички Господари на сенките сякаш бяха обладани от параноична нужда да укрепят домовете си, за да се чувстват в безопасност вътре в тях.

Но никъде в плановете си тя не бе предвидила възможността да ѝ се наложи да отблъсква нападение на Черния отряд.

Докато говоря, ми се иска да бяхме поне наполовина зли колкото нея.

Деджагор има четири порти. Всяка от тях сочи една от посоките на света. Всяка се намира в края на павиран път, който се спуска право от хълмовете. В днешно време движение има само по пътя, който иде от юг.

Могаба запечата трите порти и остави само един изход, варден непрекъснато от Нар. Могаба е решен да се бие. Също толкова е решен никой от нашите дрипави талиански легионери да не избяга и всички да положат кости с него.

Никой от нас, било от Черния Отряд, Старата банда, Нар, джайкур, талианец, Нюен Бао или някакъв друг, извадил лошия късмет да бъде приклевен тук, няма да се измъкне жив. Освен ако на Тъкача на сенки и неговата шайка не им втръсне дотолкова, че да тръгнат да си търсят някой друг за тормоз. Така, имаш осмица и десятка пика, а за да минеш ниско, ще си заложиш задника, за да изтеглиш девятка.

Шансът ти да изтеглиш девятка е малко по-голям от нашия да се измъкнем оттук.

Укрепеният лагер на Сенчестите се издига на юг от града. Толкова е близо, че попада в обсега на тежката ни артилерия. Виждат се обгорените греди там, където се опитахме да ги подпалим в деня на голямата битка. Оттогава сме ги нападали още няколко пъти, но вече нямаме сили да рискуваме.

С две думи — не сме в състояние да обезсърчим Тъкача на сенки.

Като повечето военачалници и той не позволява на реалността да му пречи да прави каквото си поиска.

Артилерията ги буди в пет нощи от пет възможни — всеки път по различно време. Това ги държи на ръба на лудостта и изтощението, и като нападат, са много по-уморени. Проблемът е, че тези огромни

усилия държат и нас на ръба на лудостта и изтощението. А ние работим и по други проекти.

Тъкача на сенки е загадка. Той не е първият по рода си, с когото Отрядът си е имал работа. Но убийците тежка категория от нашето минало, изправени срещу подобна ситуация, щяха да стъпчат Деджагор, все едно скачат върху мравуняк, и чак тогава да потърсят истинско предизвикателство. Ала тук Гоблин и Едноокия, които са лека категория, могат да се намесят достатъчно бързо и вероломно да отбият всеки немощен удар на Тъкача.

Слабостта му е мистерия.

Изнервяш се, когато врагът не прави всичко, което според теб е по възможностите му. А Тъкача на сенки не е станал върховен гадняр, проявявайки милост. Едноокия вижда всичко в най-ужасната му светлина. Той твърди, че Тъкача се скатава, защото Дългата сянка го държи в своята власт и умишлено отслабва силите му. Основната старовремска политика на силата с Отряда по средата. Преди да дойдем, за Господарите на сенките най-голямото предизвикателство е било да се бият помежду си.

По принцип Гоблин рядко се съгласява с Едноокия за каквото и да било. Той твърди, че Тъкача на сенки ни успива, докато оздравеят раните му, които били по-сериозни, отколкото очаквахме.

Според мен единият е прав за шест от дванайсет възможности, а другият — за половин дузина.

Над лагера на Тъкача кръжат гарвани. Постоянно. Там са поне дузина. Останалите следят нас. От дистанция. Ако се приближат много, може да се окажат в нечие канче.

Знахаря беше предубеден към гарваните. Мисля, че сега го разбирам. Но прилепите ми досаждат повече.

Не виждаме прилепи толкова често. Гарваните изстребват мнозинството от тях. (Тези гарвани не ги е срам да излизат нощем). А онези, които гарваните пропускат, ги докопваме ние — почти неизменно. Ала по няколко неизбежно се измъкват. Кое не е хубаво.

Те шпионират за Господарите на сенките. Те са далекогледите очи на злото тук, където враговете ни не винаги имат власт над живия мрак.

Останали са само двама Господари на сенките. Тъкача си има неприятности. Те вече нямат такава власт, каквато показваха преди,

когато можеха да управляват сенките в самото сърце на талианските територии.

Господарите на сенките изчезват от сцената.

Човек сънува.

Сънищата твърде лесно се превръщат в кошмари.

6

Когато погледнеш надолу от цитаделата, се чудиш как ли се справят джайкурите, натикани зад стените на Деджагор всичките до един. Истината е, че не се справят и никога не са се справяли.

Навремето хълмовете около равнината са били целите в чифлици, овощни градини и лозя. След като над тях надвиснала сянката, те постепенно изчезнали — селските семейства напуснали земята. А после дойде противосянката, Черния отряд, ужасно огладнял след дългото тичане на юг след победата при брода Годжа. А след него и армиите на Сенчестите, които ни попиляха.

Сега хълмовете пазят само спомени за миналото. И лешоядите не оглозгват костите толкова чисто, колкото са обрани тези хълмове.

Най-умните селяни избягали най-рано. Децата им ще заселят отново земята.

А тъпите избягали тук, при фалшивата сигурност зад стените на Деджагор. Когато Могаба го прихванат лудите, той прогонва по няколкостотин от тях извън портите. Те са само гърла, които реват да бъдат нахранени. Храната трябва да се пази за онези, които са готови да умрат, докато бранят стените.

Местните, които не влагат никакъв принос или проявяват слабости — разболяват се или пострадват тежко, ги натирват през портата веднага след селяните.

Тъкача на сенки не приема никого освен хора, склонни да помагат в издигането на неговите насипи и копането на погребалните ровове. Първото означава бърхане под порой от снаряди, мятани от бившите приятели там, вътре, а второто — оправяне на леглото, в което ще легнеш, когато вече няма никаква полза от теб.

Труден избор.

Могаба не проумява защо военният му гений не е всеобщо възвеличаван.

Той гледа да си няма работа с Нюен Бао. Все още не. Те засега нямат особен принос в отбраната на Деджагор, но и не изсмукват

ресурси. Децата им са нахранени, докато ние, останалите, затягаме коланите.

Вече не виждаме често кучета и котки. Конете оцеляват само защото са под военна закрила, а и те се броят на пръсти. Когато и последният фураж свърши, ще се наядем до пръсване.

Дребният дивеч като плъхове и гълъби вече е рядкост. Понякога чуваш възмутените крясъци на изненадана гарга.

Нюен Бао умеят да оцеляват.

Те са раса от хора с едно и също безстрастно лице.

Мобаба не ги закача главно защото пипне ли ги някой, всичките се ядосват. И смятат борбата за много сериозно, свещено дело.

Те не ви се пречат без нужда, ала не са пацифисти. На два пъти Сенчестите съжалиха, че се опитаха да нахлуят в техния квартал.

Нюен Бао и двата пъти произведеха внушително количество трупове.

Сред джайкурите се носи мълвата, че те ядат враговете си.

Вярно, открити са човешки кости със следи от транжиране и готвене. Джайкурите изповядват главно религията гуни. Гуни са вегетарианци.

Не вярвам, че Нюен Бао са виновни за това, но Кай Дам отказва да отрече дори и най-черните обвинения срещу своя народ.

Може би е склонен да приеме всяка измама, която прави Нюен Бао да изглеждат по-опасни. Може би приветства подобни слухове, за да се трупа страх.

Умеещите да оцеляват се възползват от средствата, които са им подръка.

Иска ми се те да разговаряха. Бас ловя, че могат да разкажат истории, от които ще ви се накъдрят пръстите на краката и ще ви се изправят косите.

Ах! Деджагор! Тези блажени дни, когато се мотаехме из ада с усмивка на уста.

Колко време остава, докато смехът завинаги напусне този град?

Скапан от умора, както всяка нощ, откакто се помня, отидох да поема поста върху стената. Нямах никакви стремежи, а енергия — още по-малко. Седнал между две бойници, мятах клетви по предците на всичките ми събрани от кол и въже приятелчета от Земите на сенките. Боя се, че ми липсваше творческо вдъхновение, ала го компенсирах със злост. Там, навън крояха нещо. Чуваше се тропот и мърморене, пламтящи факли кръжаха насам-натам.

Всички предвестници на безсънна нощ бяха налице. Тези хора не можеха ли да се държат нормално и да си вършат работата, когато му е времето?

По звука не изглеждаше да са по-въодушевени от мен. Улавях по някоя остра забележка по адрес на мен или на пращядовците ми, все едно аз им бях виновен за цялата тази каша. Сигурно ги подтикваше главно увереността, че никога няма да се приберат, ако не завладеят отново Стормгард.

Може би никой, и от двете страни, нямаше да се измъкне жив оттук.

Изграчи гарван, сякаш се надсмиваше над всички ни. Не си направих труда да го замеря с камък.

Навън беше мъгливо. Вял дъждец ту ръмеше, ту спираше. Мълнии присветваха отвъд хълмовете на юг. Цял ден беше горещо и влажно, а привечер се разрази ужасна буря. Цели езера се появиха по улиците. Доброто отводняване не е било висш приоритет на инженерите на Сянка на бурята, въпреки наличните природни предимства.

Това нямаше да е хубава нощ за атакуване на високи стени. И на тези, които ги пазят, нямаше да им е по-лесно.

И все пак направо ми дожаля за глупаците там, долу.

Свещаря и Червенокосия изкачиха дългата стръмна улица. Пъшкаха. И двамата мъкнеха тежки кожени торби.

— Много съм стар за тия гадости — избуча Свещаря.

— Ако се получи, всички ще можем да остареем.

Двамата се подпряха на бойниците, за да успокоят дишането си. После метнаха торбите в тъмното. Някой долу изруга на наречието на Сенчестите.

— Пада ти се, задник такъв! — изръмжа Червенокосия. — Беж вкъщи и ме остави да спя!

Всички от Старата банда си запълваха времето с мятане на пръст.

— Знам — каза ми Свещаря. — Знам. Но ако си толкова скапан, че вече не ти пука, защо ти е да живееш?

Ако прочетете Аналите, ще разберете, че братята ни са казвали същото нещо от самото начало. Свих рамене. Не можех да измисля нищо вдъхновяващо. В повечето случаи не се и опитваш да оправдаваш или да вдъхновяваш, просто продължаваш.

— Гоблин те вика — измрънка Свещаря. — Ние ще поемем поста ти.

Червенокосия изкрещя надолу на развалено наречие на Сенките:

— Знам го вашето пуешко крякане! Майната ви!

Изсумтах. Това беше моят пост, но можех да го напусна, ако искам. Могаба вече дори не се преструваше, че командва Старата банда. Ние си вършехме работата. Отстоявахме позициите си. Но не можехме да се съгласим с идеите му какво трябва да представлява Черния отряд.

Ала ако Господаря на сенките и неговият цирк някога си хванеха пътя, голямо дърлене щеше да падне.

— Къде е той?

— Долу при третата порта. — Каза ми го със знаци. Използваме често езика на глухонемите, ако говорим по работа на открито. Прилепите и гарваните не могат да го разчитат. Нито пък частите на Могаба.

— Ще се върна — изсумтах пак.

— Сигурно.

Слязох по стръмните хлъзгави стъпала. Мускулите вече ме боляха в очакване на тежестта на торбата, която щях да мъкна на връщане.

Какво ли искаше Гоблин? Вероятно решение за нещо банално. Тоя завързак и другарчето му, циклопа, избягваха поемането на всякакви отговорности с религиозен плам.

Аз командвам Старата банда най-вече защото никой друг не иска да се товари с тая грижа.

Установили сме се в един квартал с високи тухлени постройките близо до стената, югозападно от северната порта — единствената, която все още действаше. Подобрявахме положението си още от първия час на обсадата.

Могаба мисли нападателно. Той не вярва, че една война може да бъде спечелена иззад каменните стени. Иска да посрещне сенчестите върху стената, да ги отблъсне яростно, да изскочи навън и да ги премаже. Постоянно ги дразни с атаки, за да ги изнервя. Не би се подготвил за възможността значителен брой от тях да проникне в града, въпреки че всяка атака вкарва сенчести откъм нашата страна на стената, преди да успеем да се съсредоточим, за да ги отблъснем.

Някой ден, някога, нещата няма да вървят така, както иска Могаба. Някой ден хората на Тъкача на сенки щяха да завземат някоя порта. Някой ден щяхме да видим градска война в целия ѝ мащаб.

Неизбежно е.

Старата банда е готова, Могаба. А ти?

Ще станем невидими, Ваше високомерие. Играли сме тази игра и преди. Чели сме Аналите. Ние ще сме призраците, които убиват.

Надяваме се.

Сенките — в тях е въпросът. Сенките са проблемът. Какво знаят те? Какво ще успеят да научат?

Тези злодеи не се наричат Господари на сенките само защото обичат мрака.

8

С изключение на три скрити врати, всички входове към квартирата на Отряда са зазидани. По същия начин са зазидани и всички прозорци под третия етаж. Алеите и покритите проходи сега са лабиринт от смъртоносни капани. Трите използвани входа се достигат само с изкачване по стълби, подложени по цялото си протежение на обстрел. Там, където успяхме, сме ги обезопасили срещу огън.

За Черния отряд няма бездействие по време на обсада. Дори и Едноокия работи. Когато успее да го намеря.

Всеки непрекъснато е твърде зает и прекалено уморен, че да размишлява върху нашето положение.

След като влязох през таен вход, известен само на братята от Старата банда, на гарваните и прилепите, на сенките, на наблюдателите на Нюен Бао надолу по улицата и на всеки Нар, когото го е грижа да следи от кулата на северната порта, аз се повлякох надолу по стълбището, етаж след етаж. Стигнах мазе, където Кофата дремеше до самотна свещичка с треперлив пламък. Колкото и да пазех тишина, той поотвори клепах. Не си направи труда да се заяде. Разнебитен, изкорубен шкаф беше подпрян на стената зад него, а вратата му висеше на една повредена панта. Дръпнах я леко и се промъкнах вътре.

Всеки враг, стигнал мазето, щеше да завари в шкафа отчайващо мижав запас от храна.

От шкафа тръгва тунел. Тунелът съединява всички наши сгради. Могаба и останалите заинтересовани биха го очаквали от нас. Ако проникнат в мазетата ни, малко труд щеше да им разкрие онова, което се надявах да намерят.

Би трябвало да останат доволни.

Тунелът влизаше в друго мазе. Там сред гръмовна шумотевица и воня като в меча бърлога спяха неколцина мъже. Придвижвах се бавно, докато не ме познаха.

Ако бях натрапник, нямаше да съм първият, така и незавърнал се от подземния свят.

И влязох в истинското тайно скривалище. Новият Стормгард бе издигнат върху стария Джайкур. Не бяха положили кой знае какви усилия да разрушат стария град. Много от предишните здания бяха в отлично състояние.

Притежаваме умопомрачителен лабиринт, изкопан там, където на никого не би му хрумнало да погледне. Той мъничко се разраства с всяка торба пръст, качена на стената или поела към някой от другите ни проекти. Но бърлогата не е уютна. Силна воля е нужна, за да слезеш в тези тъмни влажни подмоли, където въздухът сякаш е застинал, свещите никога не засияват ярко и не е изключено някоя сянка да дебне, стаила пищяща смърт.

А аз се страхувам, че могат да ме погребат жив.

И с натрупания опит не става по-леко.

Хагоп и Мускуса, Гоблин, Едноокия и аз сме го преживявали и преди, в Равнината на страха, където около пет хиляди години живяхме като язовци в земята.

— Клетус, къде е Гоблин? — Клетус е единият от тримата братя, които ни служат като инженери и майстори артилеристи.

— Зад ъгъла. В следващата килия.

Клетус, Лофтус и Лонжинус са гении. Измислиха как да всмукват свеж въздух през комините на съществуващите постройки отгоре. После той минава през дълбоки тунели, изпълва бавно целия лабиринт и отново е отвеждан нагоре по други комини. Елементарно инженерство, но на мен ми приличаше на магия. Течението на въздух, който става за дишане — макар да е бавно, а въздухът никога да не е чист — ни върши доста добра работа.

Но с нищо не намалява влагата и вонята.

Намерих Гоблин. Светеше със свещ на Лонжинус, докато последният мажеше с мокър хоросан прясно почистения каменен зид на нивото на очите си.

— Какво има, Гоблин?

— Там горе вали зверски, а?

— Боговете са отмъкнали отнякъде река и я изливат тук. Защо?

— Тука долу имаме хиляда теча.

— Голям ли е проблемът?

— По-нататък може и да стане. Нямаме отводнителни канали. По-надолу не можем да слезем, освен ако не зарежем тунел Дванайсет.

— На мен ми звучи като инженерен проблем.

— Такъв е — потвърди Лонжинус, докато заглаждаше хоросана. — И Клет го очакваше. От самото начало сме водонепроницаеми. Бедата е, че нямаш понятие как се справяш, докато не се извали наистина гаден дъжд. Късметлии сме, че не е чак от тия, дето падат през дъждовния сезон. Три дни такъв дъжд, и ще ни удави.

— Все още ми звучи като инженерен проблем. Вие можете да се справите, нали?

Лонжинус сви рамене.

— Ще поработим върху него. Само това ни е по силите, Мъргън.

Не задълба. Все едно ми каза — всеки да се тревожи за своите си работи.

— Затова ли ме извика? — струваше ми се малко неоправдано, дори и за Гоблин.

— Не само. Лонго, ти нищо не чуваш. — Докато произнасяше това, мъжът с лице на жабок направи сложен жест с три пръста на лявата си ръка. По тях бегло просветна слабо сияние. Лонжинус продължи да работи, все едно беше глух.

— Толкова ли е важно, че трябваше да го изключиш?

— Той е приказлив. Не го прави със зла умисъл, но каквото чуе, го повтаря.

— И докато го разказва, го разкрасява. Знаем. Добре, казвай.

— Нещо се е случило с Господаря на сенките. Променил се е. Ние с Едноокия се уверихме едва преди час, но мислим, че е от доста време. Само че той ни пречеше да го забележим.

— Какво?

Гоблин се наведе още по-ниско, все едно Лонжинус все пак можеше да подслуша.

— Той е много по-добре, Мъргън. Почти е оздравял. Ще си стъпи на краката и тогава ще ни нарита и с двата едновременно. Освен това решихме, че крие промяната повече от приятелчето си Дългата сянка, отколкото от нас. От нас не го е страх чак толкова.

При спомена за странното оживление, настанало в равнината наоколо, се вцепених.

— Ох, мамка му!

— Какво?

— Той ще дойде тази вечер. Много скоро. Когато слязох, те заемаха позиции. Помислих, че е обичайното... По-добре да обявим тревога!

Хукнах, колкото ми крака държат, като съобщавах за тревогата на всеки изпречил се пред очите ми.

9

Тъкача на сенки не бързаше. Отрядът зае позиции на стената. Талианската стана, която водехме, се подготви, доколкото можеше. Пратих предупреждение на Могаба и на Говорителя Кай Дам. Могаба е мръсник и перко, но не е пълен глупак. Убеден е, че не смесва личните отношения със служебните. Щом Гоблин твърдеше, че сме загазили яката, той се вслушваше в думите му.

Навсякъде звучаха тревожни сигнали. Когато навън забелязаха, че ги очакват, отвъд стените се понесоха сърдити викове.

Цивилното население започна да откликва. Страх изпълни тъмните улици. Това беше по-голям страх от обикновено. Както винаги, старите и патили джайкури си спомняха първото идване на Господарите на сенките. Тогава първата вълна от врагове представлявала смъртоносно трепкащ мрак.

— Едноок, има ли сенки навън?

— Няма да са от тези, Мъргън. Те трябва да излязат от Капан за сенки. Дългата сянка би трябвало да е замесен в това.

— Добре. — Виждал съм на какво са способни тези сенки, в по-малък мащаб. Джайкурите съвсем оправдано се страхуват.

— Но магия ти обещавам. Вече се събира.

— Винаги умееш да ме ободриш, завързако, това е чудесно. — Огледах стените отвъд нашата част. Трудно беше да се види много, но изглеждаше, че всяка атака ще бъде подходящо посрещната. Кое то нищо не значеше, ако Тъкача беше в добра форма.

— Мъргън!

— Какво?

— Зад теб.

Погледнах.

Кай Дам, Говорителят на Нюен Бао, придружен от един свой син и няколко внуци, попита с жест дали може да се качи на бойниците. Само синът беше въоръжен — набит, безстрастен мъж, за когото се носеше мълвата, че бил майстор на меча. Кимнах.

— Добре дошли на борда.

Говорителят изглеждаше поне с хиляда години по-стар от Едноокия, но беше доста пъргав и се изкачи без чужда помощ. Не, че нещо му тежеше кой знае колко. Косата му бе равномерно разделена на път, но твърде оредяла — само няколко бели кичура, и целият беше в тъмни петна. Кожата му изглеждаше избеляла — беше по-бледен от някои от нас, северняците.

Той се поклони леко.

Аз му отвърнах, като се опитах да докарам досущ същия поклон. Това би означавало поздрав между равни, което би трябвало да ми спечели червени точки, защото, макар да бях по-млад на години, тук по-старшият бях аз: той се намираще на територията на Отряда, а в Отряда аз бях най-големият началник.

Умен съм си аз и полагам всячески усилия да се държа любезно с Говорителя. Освен това постоянно напомням на момчетата да се отнасят уважително и да закрилят всички Нюен Бао, дори и при провокация. Опитвам се да насърчавам гледането в по-дългосрочна перспектива, отколкото е обичайно за обикновените хора.

По тези чужди земи никъде нямаме приятели.

Кай Дам се обърна срещу тъмната равнина. Има силно присъствие. Мнозина джайкури вярват, че той е магьосник. Гоблин и Едноокия твърдят, че би могъл да бъде наречен маг в най-архаичния смисъл на думата — мъдрец.

Дъртият си пое дъх и това сякаш подсили излъчваната от него мощ.

— Тази вечер ще бъде различно. — Той говореше нормален талиански без акцент.

— Техният господар е възстановил силите си.

Говорителят ме прониза с поглед, а после и Гоблин, и Едноокия.

— Аха. Така, значи.

— Точно така — винаги съм искал да направя това, когато някой дъртак издава тайнствени звуци и когато ми се удаде идеалната възможност, не можах да се сдържа.

Огледах с бялото на очите си свитата на Говорителя. Майсторът на меча ми се стори твърде едър и набит за славата, която му се носеше. Така си е. Отвъд културната граница проникват твърде малко неща.

Внуците изглеждаха като повечето мъже Нюен Бао в разцвета си — сякаш ако се усмихнат или изобщо изразят някакво чувство, ще загубят душата си. Все едно имат тапи от кактус в задника, по думите на Гоблин.

Продължих с работата си, докато Кай Дам обмисляше нощта. Свитата му не ми пречеше.

Кофата дойде.

— Всичко е готово, шефе.

Съдейки по шума, вдиган от войниците на Господаря на сенките, те бяха готови за игра. Тръбите им зареваха като разгонени бикове.

— Няма да чакаме дълго — измърморих аз. Но те можеха да си протакат още двайсет години. Нямах нищо против. За никъде не бързах.

Откъм улицата се зададе талиански вестоносец, спря да си поеме дъх и изхъри, че Могаба искал да отида при него.

— Тръгвам. След по-малко от пет минути — отвърнах и се взрях в мрака. — Дръж крепостта, Кофа.

— Само това му трябваше на този отряд. Още един смешник.

— О, ще ги разбия!

Кай Дам каза нещо. Майсторът на меча се загледа вдясно. Докато сърцето отмери един удар, над хълмовете блесна призрачно сияние. Звезда? Отражение на звезда? Не. Нощта бе хладна, мокра и облачна.

— Може би се случва нещо повече от онова, което е видимо за очите, Кокален воине.

— Може би. — „Кокален воин“? Ала за разлика от Нюен Бао, ние не сме воини. Ние сме войници.

Старецът бързо го проумя.

— Както кажеш, Каменни войнико. Всичко може и да е не каквото изглежда — Дали тези прякори просто му хрумваха?

Като че не беше доволен от извода си. Обърна се и заслиза припряно по стълбите. Внукът му едвам успяваше да го настигне.

— Какво беше това? — попита Кофата.

— Понятие си нямам. Негово светейшество, Принцът на отряда ме извика. — Щом стъпих на стъпалото, погледнах Едноокия. Дребният магьосник се беше втренчил в хълмовете, горе-долу в същата посока, накъдето се взираше и Кай Дам. Изглеждаше и озадачен, и нещастен.

Нямах време да го разпитвам. Нито пък желание.
Вече бях получил достатъчно лоши новини.

10

Могаба е висок над два метра. Ако по него има някакви тлъстини, те трябва да са между ушите му, защото навсякъде другаде няма нито грам — само кости и мускули. Движи се като котка и от най-лекото му помръдване блика чисто, плавно изящество. Той полага големи усилия мускулите му да останат твърди, но да не пораснат прекалено. Много е тъмен, но по-скоро тъмен махагон, отколкото абанос. Излъчва увереност и непоклатима вътрешна сила.

Находчив е, но никога не се усмихва. Когато се развесели, то е съвсем повърхностно, за ефект, илюзия, предназначена за публиката. Самият той не го чувства, а вероятно и не го разбира. По-съсредоточен човек от него не се е раждал. Съсредоточен е главно върху сътворяването и поддържането на мита за Могаба, най-великият воин, живял някога.

Почти толкова добър е, колкото му се иска да бъде. Може и да е толкова добър, колкото си мисли. Не съм виждал човек да притежава равни на неговите умения.

И другите Нар са почти толкова добри и почти толкова нагло самоуверени.

Самомнението на Могаба е големият му недостатък, но не ми се вярва някой да успее да го убеди в това. Той и славата му стоят в центъра на всяка негова мисъл.

За жалост самолюбието и възхищението от самия себе си не винаги са качества, които вдъхновяват войниците да побеждават в бой.

Всички останали недолюбваме Могаба. Неговата непреклонност раздели Отряда на две части — Старата банда и Нар. Могаба възприема Черния отряд като вековен свещен поход. Ние от Старата банда го смятаме за едно голямо семейство, което никак не се разбира помежду си, но трябва да оцелее в един свят, който ни дебне да ни спипа.

Спорът би бил много по-ожесточен, ако Тъкача на сенки не беше наоколо да развее мантията на големия общ враг.

Мнозина от хората на самия Могаба никак не са въодушевени от начина, по който работи умът му напоследък.

Едно нещо, за което Знахаря мърмореше от мига, в който за пръв път докосна с перото белия лист, би могло да се нарече приличие. Не е прилично да се заяждаш с висшестоящите, колкото и да не са прави и колкото и да не е вярно, че са нещо по-горе от теб. Опитвам се да спазвам приличие.

Заради изключителните му дарби Знахаря бързо издигна Могаба до трети човек в Отряда след него самия и Господарката. Но това не му даваше право автоматично да поеме командването, ако Знахаря и Господарката вече ги няма. Трябваше да се изберат нови началници. При положение, подобно на това в Деджагор, обичаят е да се направи допитване сред войниците, за да се разбере дали според тях е нужно незабавно да се проведат избори. Ако те смятат, че старият им началник е полудял, изкуфял, умрял, некадърен или по някакви други причини се налага да бъде заменен за постоянно, тогава изборите се провеждат.

Не помня в Аналите някъде да се споменава как войниците са отхвърлили най-старшия кандидат, но ако изборите се проведат днес, можеше и да възникне прецедент. При тайно гласуване дори мнозина от Нар нямаше да гласуват доверие на Могаба.

Но докато сме под обсада, няма да има избори. Аз ще се противопоставя на всякакъв опит те да бъдат проведени. Могаба може да е луд, а аз може и да не съм съгласен с него за някои неща, които за него са религия, но само той притежава волята да владее хиляди плашливи талиански легионери и същевременно да държи и джайкуруите под контрол. Ако той падне, заместникът му Синдаве щеше да поеме командването, после Очиба, и едва след него, може би, ако не успее достатъчно бързо да се скрия — аз.

И войници, и граждани след толкова време, прекарано в обсада, се страхуват от Могаба повече, отколкото го уважават. И това ме тревожи. Аналите отново и отново доказват, че страхът е най-плодородната почва за предателство.

Могаба провежда в цитаделата съвещания с командния състав. Там има военна зала — някогашна играчка на магьосницата Сянка на бурята. Могаба смята срещите там за голяма отстъпка спрямо дългия път, който трябва да бием ние, по-низшите. Не му се нрави да изоставя своята роля в действието. Поради това съм сигурен, че няма да протакаме.

Той се държа достатъчно вежливо, макар и принудената му вежливост да бе очевидна за всички.

— Получих съобщението ти. Не беше съвсем ясно — рече той.

— Умишлено го изопачих. Не исках вестоносецът да го разгласи на всеки срещнат, докато стигне до теб.

— Тогава сигурно новината не е добра. — Той говореше на наречието на Градовете на скъпоценните камъни, което Отрядът възприе, докато бе на служба при синдика на Берил. Повечето от нас го ползваха единствено когато не искахме местните да разберат за какво си говорим, но Могаба го бе избрал, защото още не знаеше талиански достатъчно добре, че да се оправя без преводачи. Но дори и на това наречие той говореше с тежък акцент.

— Новината определено не е добра — отвърнах. Синдаве, приятелят на Могаба, превеждаше на присъстващите талиански офицери. Продължих: — Гоблин и Едноокия ми казаха, че Тъкача на сенки вече е напълно здрав и е решил довечера да се завърне триумфално. Затова тази вечер не ни очаква поредното нападение, а най-големият удар, на който е способен.

Десетина чифта очи се взираха в мен и се молеха аз да си правя някаква лоша шега, много смешна според Гоблин и Едноокия. Очите на Могаба бяха ледени. С тежкия си поглед той като че искаше да ме накара да се отметна.

На него не са му потребни нито Едноокия, нито Гоблин. Те са един от важните източници на раздори между него и Старата банда. Убеден е, че истинските магьосници, колкото и калпави да са, нямат

място сред истинските воители, които би трябвало да разчитат на собствената си сила, ум и воля и дори може би на превъзходните си мечове, ако ги имат.

Ти остави, че Гоблин и Едноокия са магьосници — мърляви, разпасани и свадливи при това, ала най-лошото е, че никак, ама никак не са съгласни, че по-хубаво нещо от Могаба не би могло да се случи на Черния отряд.

Могаба мрази Тъкача на сенки отчасти и защото е наясно, че Господарят на сенките никога няма да се изправи срещу него в битка, която векове наред ще възпяват.

Могаба иска да заеме своето място в Аналите. Жадува за почетно място в Аналите. И ще си го получи, но не така, както го иска.

— Някакви предложения как да се справим със заплахата? — Могаба не показваше никакви чувства, макар и оздравяването на Тъкача на сенки да означаваше, че денят на изстреблението ни ще дойде по-скоро.

Замислих се дали да не предлага молитва, но си личеше, че Могаба не беше в подходящото настроение.

— Боя се, че нямам.

— В твоите книги нищо ли не пише?

Имаше предвид Аналите. Знахаря много се измъчи, за да го накара да ги прочете. Старецът много държеше да търси прецеденти и да протака с тях, главно защото му липсваше увереност, че е овладял стратегията и водачеството. От друга страна, увереност на Могаба никак не му липсваше. Вечно си намираше оправдания да не изучава историята на Отряда. Едва напоследък се досетих, че той може и да не умее да пише и чете. Това са умения, които на някои места се смятат за недостойни за мъжа. Може би това важеше и за Нар от Геа-Ксле, въпреки че воденето на Аналите бе свещен дълг за нашите братя-предци от Черния отряд.

Нар почти не говорят за вярата си. Но ние, останалите, сме наясно, че ни смятат за еретици.

— Много малко. Осветената от времето тактика е да привлечеш вниманието на магьосника към по-маловажна цел, на която той ще нанесе по-малко поражения, отколкото иска. Задържаш му вниманието върху нея, докато се умори или докато се промъкнеш до него и му прережеш гърлото. Но тук промъкването не е приложимо. Този път

Тъкача ще се защитава по-добре. Може дори да не излезе от лагера си, ако не го накараме.

Могаба кимна — не беше изненадан.

— Синдаве?

Синдаве е най-старият и най-близкият приятел на Могаба. Заедно са от най-ранна възраст. Сега той е заместник на Могаба и водач на Първи талиански легион, най-добрата от талианските войски. И най-старата. Когато за пръв път пристигнахме в Талиос, Знахаря сложи Могаба начело на подготовката. Първият легион е колесницата, построена от чернокожия.

Синдаве може да мине за негов брат. Понякога играе ролята на негова съвест. Могаба цени мнението му може би повече, отколкото трябва.

— Можем да се опитаме да ги надбягаме... — рече Синдаве. — Стига, Га! Шегувам се!

Могаба не схвана. Или схвана, но не му стана смешно.

— Използвайте артилерията, за да му отвлечете вниманието, където и да се намира той — предложих. — Ако го хванем в обсега ни, можем да се надяваме на късмета си.

Така постъпихме по време на голямата битка, в която най-накрая попаднахме в клопка. Сработи. Дори ни излезе късметът, поне на някои, и тъкмо затова сега сме живи и сме затънали в тия лайна. Но не можахме да ликвидираме Тъкача на сенки, ни най-малко.

— Ще разчитаме на бързина — реши Могаба. — Изстрел и смяна на позицията. Избягваме прекия сблъсък. Прикриваме с флангови огън, за да отклоним вниманието му. Няма да се изправяме очи в очи с него.

Могаба ме погледна в очите. Искаше помощ от Гоблин и Едноокия, но гордостта не му позволяваше да моли за нея. Думите му, че не може да допусне магия, че магията няма място в Черния отряд, са записани черно на бяло. Магията е порочна, безчестна, използват я мошениците. Обаче не може да спре с ласкателствата и четка онези двама смешници всеки път, като ги види. Обсипа ги с щедри предложения с намерението да ги накара да се оттеглят към „неговия“ Отряд.

Помощ? Странно колко гъвкав ставаш, когато пълното унищожение те гледа в упор!

Гъвкав, но само донякъде. Могаба никога не засяга пряко темата. Не го дръпнах за опашката. Никога не го дразня. И това сигурно го подлудява.

— Ще приложим всичките си дарби, докрай — казах аз. — Ако не преодолеем това, майната им на разногласията помежду ни.

Могаба трепна. Сред многото неща, които един воин от Нар никога не си позволява, е употребата на цветист език. Независимо на какво наречие говори.

Хубаво, че използвахме наречието на Берил. Спорът ни продължаваше достатъчно отдавна и талианските офицери започваха да се усъмняват в занезаните преводи на Синдаве. Опитвахме се да покажем единство пред външния свят, а особено важно беше да заблудим работодателите си. По традиция те най-вероятно вече се чудят как да ни прецакат веднага щом отървем царствените им задници.

При преброяване на положилите клетва братя след пристигането ни в този затънтен край на света Нар и Старата банда заедно наброяват шейсет и девет души. Основните защитници на Деджагор са десет хиляди зле подготвени талиански легионери. Някои са бивши роби от Земите на сенките — много нахъсани, ала за нищо не ги бива. Други — джайкури, които пък още по не ги бива. Всеки ден съкращава числеността ни. Стари рани и върлуващи болести разреждат редиците ни със същата бързина като вражите нападения. Знахаря се опитваше да ги учи на полева хигиена, но тя не се прихвана никъде извън истинския Отряд.

Могаба ме удостои с лек поклон, както оказват почит по тези краища. Не би ми благодарил пряко.

Синдаве и Очиба бяха свели глави над току-що дошлите рапорти от различни части.

— Нямаме време за приказки — обяви Синдаве. — Всеки миг ще нападнат.

Говореше на талиански. За разлика от Могаба бе положил огромни усилия да го научи що-годе прилично. Стараеше се да разбере културата и мисленето на няколкото талиански народа, колкото и шантави да бяха те.

— Тогава да тръгваме към постовете си — отвърна Могаба. — Нали не искаме да разочароваме Тъкача на сенки!

Много беше нахъсан. Нямахте търпение. И този хъс беше до голяма степен неразумен. Преговори тактиката, която искаше да използваме, за да намалим приятелските жертви.

Напуснах, без да кажа и дума. И без разрешение да напусна.

Могаба знаеше, че аз не го признавам за капитан. От време на време разговаряме по въпроса. Нямахте да го призная без официално гласуване. Той пък засега не иска да провежда избори — подозирам, защото се бои, че не е достатъчно популярен за капитан.

Аз също не насилвам нещата. Старата банда може да ме избере, а аз не искам. Нямам нужните качества.

Знам си ограниченията. От мен водач не става. Та аз дори и с Аналите не се справям особено добре. Не разбирам как Знахаря е успявал да ги води и да върши едновременно с това всичката друга работа.

Тичах чак до своя пост на стената.

12

Нещо ме връхлетя — като малък безшумен вихър от мрак, изскочил изневиделица от нощта, и ме погълна, невидим за всички наоколо. Сграбчи душата ми и я дръпна. Пропаднах в мрака с мисълта „Охо, Господарят на сенките се завърна с гръм и трясък!“.

С нищо подобно не се бях сблъсквал досега. Но защо преследваше точно мен? Малцина играчи бяха по-маловажни и от мен.

13

Призоваха ме. Не можах да устоя. Борих се, но скоро осъзнах, че една силна част от мен не искаше да победи.

Почувствах се объркан. Нямах представа какво става. Спеше ми се... Дали причината за това не беше, че вечно не си dospивах?

Един глас ме извика по име. Стори ми се смътно познат.

— Мъргън! Ела на себе си, Мъргън!

Усетих силно разтърсване — вероятно се дължеше на удар, който не почувствах.

— Хайде, Мъргън! Трябва да се бориш!

Какво?

— Той се връща. Връща се!

Изстенах. Голямо постижение, очевидно, защото стонът ми предизвика нови вълнения.

Отново изстенах. Сега вече знаех кой съм, но не и къде се намирам, нито пък защо, нито на кого принадлежеше този глас.

„Ставам! — опитах се да го кажа. Сигурно беше някакво учение. — Ставам, по дяволите! — Опитах се, но мускулите ми не можеха да ме повдигнат.“

Бяха вцепенени.

Някакви ръце ме задърпаха за лактите.

Един нов глас произнесе:

— Изправете го. Накарайте го да върви.

— Трябва да намерим начин да прогоним припадъците, преди да са започнали — рече първият глас.

— Приемам предложения.

— Лекарят си ти.

— Това не е болест, Гоблин. Ти си магьосникът.

— И магия не е, шефе.

— Но какво е тогава, по дяволите?!

— Никога не съм виждал или чувал подобно нещо.

Вече ме бяха изправили. Коленете ми се прегъваха, но тези двамата нямаше да ме оставят да падна.

Отворих едното си око. Видях Гоблин и Стареца. Но Стареца беше мъртъв. Пробвах се да кажа нещо.

— Май дойдох на себе си.

Този път успях. Вярно, завалях думите, но се разбираха.

— Той дойде на себе си — обяви Гоблин.

— Не му давай да спира да се движи.

— Не е пиан, Знахарю. Той се свести. В съзнание е. Може да остане тук. Можеш да останеш тук, нали, Мъргън?

— Да, тук съм и няма да се отнеса наникъде, докато съм буден.

— Но къде беше това „тук“? Огледах се. Ох. Там. Пак ли.

— Какво стана? — попита Старецът.

— Пак ме издърпаха в миналото.

— Деджагор?

— Винаги в Деджагор. Така бе в деня, когато ти се върна. И когато срещнах Сари.

Знахаря изсумтя.

— Всеки следващ път боли по-малко. Пътуването не беше тежко. Но освен болката губиш много повече. Не видях и половината от ужасите, които знам, че ги е имало.

— Може би е за добро. Може би, ако успееш да отхвърлиш всичко това, ще се освободиш.

— Не съм луд, Знахарю. Не си го причинявам сам.

— Вместо да става по-лесно, става все по-трудно да го връщаме — отбеляза Гоблин. — Този път нямаше да успее без нас.

Мой ред е да сумтя. Можех да попадна в плен на цикъл и да преживявам отново и отново най-голямото пропадане в живота ми.

Гоблин не се бе досетил за най-лошото. Още не се бях завърнал. Бяха ме извели от дълбините на вчерашния ден, но още не се бях завърнал. Да, това беше и моето минало, само че този път осъзнавах своето объркване. И знаех какви злини ме дебнат за в бъдеще.

— Как беше? — Гоблин всеки път се пулеше насреща ми така, все едно някой мой лицев тик е ключът, който ще му помогне да разреши загадката и да ме спаси. Знахаря се облегна на стената, какъвто навик си имаше, доволен от думите ми.

— Същото като всеки друг път. Но не толкова болезнено. Само че този път, когато започнах, не бях наистина аз. Беше по-различно. Бях само безпльтен глас, гледна точка, изричаща напътствени слова към безлик гостенин.

— Също безпльтен? — попита Знахаря. Този вариант го заинтересува.

— Не. Там имаше някой. Цял човек, но без лице.

Гоблин и Знахаря се спогледаха тревожно. По това време Мускуса и Хагоп все още бяха далече.

— От какъв пол? — попита Знахаря.

— Не стана ясно. Но не беше Безликия. Не мисля, че беше някой от миналото ни. Може и да е плод на собственото ми въображение. Идеше ми да се разкъсам на парчета, та да не ми се налага да понасям толкова много болка на такива мощни пристъпи.

Гоблин тръсна глава — тия не минаваха пред него.

— Не си ти, Мъргън. Някой го прави. Освен, че искаме да разберем кой е, искаме да знаем и защо, и защо точно теб. Забеляза ли нещо, което би могло да ни подсказже? Как мина всичко? Потърси подробности. Дреболиите ще ни подсказжат какво да правим.

— Когато започна, бях напълно откъснат. Навлязох постепенно. После станах Мъргън от миналото — преживях всичко отново, опитвах се да запиша всичко в Аналите, съвсем не знаех какво бъдеще ме чака. Помниш ли как си ходил да плуваш като малък? И как някой изскача от водата точно зад теб, за да те потопи? Подскача във въздуха, затиска главата ти с ръка и се отпуска с цялата си тежест, за да те вкара под водата? Ако водата е дълбока, вместо да потънеш, само се измяташ и изскачаш на повърхността? И това беше същото. Но като изскочих на повърхността, не се задържах на нея. Забравих, че съм правил това и преди почти по същия начин кой знае колко пъти. Може би, ако тогава успея да си спомня бъдещето, бих могъл да променя хода на събитията или поне да направя още копия на книгите ми, за да не се...

— Какво? — Знахаря застана нащрек. Само споменете Аналите, и цялото му внимание е ваше. — Какво беше това?

Дали той разбираше, че аз си спомнях бъдещето? В настоящето моите тонове от Аналите все още са цели и невредими.

И тогава страхът и болката ме заляха. Последва ги и отчаянието. Защото въпреки всичките завръщания назад и посещенията тук, не

мога да предотвратят нищо. Никаква сила на волята не може да отклони реката от ужас.

Не можех да кажа нищо, защото имах страшно много за казване. После успях да промълвя уклончиво:

— Дошъл си тук заради Свещената гора, нали? — Добре помнех тази вечер. Достатъчно често идвах тук, за да науча пътя. Пейзажът всеки път е леко променен, но после времето отново се превръща в същата неумолима река.

Ако присвиех очи, щях да видя призраците на другите варианти, разиграващи по-различни разговори.

Знахаря се изненада.

— Гората?

— Искаш да отведе Отряда в Свещената гора, нали? Време е за декемврийския празник. Мислиш, че на този празник може да се появи самият Нараян Сингх. Мислиш, че има шанс да го заловиш — него или пък някой, който да знае къде е скрил твоето дете. В най-лошия случай си мислиш, че ще имаш възможността да избиеш мнозина от тях и да ги смачкаш, както никога досега.

Знахаря бе непоколебим в желанието си да изстреби Измамниците. Дори още повече и от Господарката, мисля, а тя бе пооскърбената от двамата. Навремето той искаше с неговото наследство да завърши историческия цикъл на Черния отряд. Искаше да бъде капитан, когато Отрядът се завърне в Катовар. И още мечтае за това, но един кошмар изтласка мечтата. И кошмарът настоява за удовлетворение. И докато не се разплете паяжината от нишките на ужас, болка, жестокост и мъст, Катовар ще бъде единствено оправдание, но не и цел.

Знахаря ме огледа неуверено.

— Откъде знаеш за гората?

— Върнах се знаещ. — Вярно си беше, но двамата можеше да разбираме това „връщане“ по различен начин.

— Ще заведеш войниците там?

— Не мога да не ги заведа.

Сега и Гоблин ме изгледа странно.

Щях да го направя. И знаех как ще мине всичко, но не можех да им го кажа. В главата ми имаше два разсъдяка. И този, който мислеше така, не беше онзи, който дърпаше въжетата и свиваше платната.

— Вече съм добре — казах им. — Мисля, че има начин да избегна пристъпите или поне да не се връщам толкова назад. Но не мога да го обясня. — С радост бих го споделил с тях. Не исках постоянно да се препъвам в ръба на времето и да пропадам отново в онова твърде мрачно царство на миналото на Деджагор. Дори ако бях само наблюдател, почти сляп за ужаса и жестокостите, които тогава царяха навсякъде.

Знахаря понечи да каже нещо.

Прекъснах го:

— След десет минути идвам на щабен съвет.

Не можех да кажа нищо пряко, но може би нещо щях да обясня с намеци.

Ала знаех, че нищо няма да се промени. Най-големият ужас ни очакваше в бъдещето и бях безсилен да го променя.

Но все пак в горичката щях да направя всичко възможно. За всеки случай, да не би този път да излезе по-различно — ако можех да запомня бъдещето достатъчно добре, че да предприема правилните ходове.

Ти. Който и да си. Където и да си. Постоянно ме влачиш обратно при изворите на болката. Защо? Какво искаш? Кой си ти? Какво си?

Както винаги, не ми отговаряш.

Проклетият вятър хапе. Увили сме се в одеялата, треперим и нямаме никакъв хъс за нищо. Основно, защото никой от нас не искаше да бъде в тази обитавана от духове горичка.

Ала все пак нещо, което не проумявах напълно, някакво изплъзващо се чувство вътре в мен ми подсказваше, че това е от решителна важност и трябва да се направи точно както трябва. От него зависеше повече, отколкото можех да си представя.

Невидими дървета трещяха и скърцаха. Вятърът виеше и стенеше. Лесно беше да изтървеш фантазията си и да се унесеш в мисли за хилядите, измъчвани и убити там. Стоновете им, молбите им за милост, ненамиращи отклик и сега, се носеха по вятъра. Очакваш да видиш осакатени трупове, надигащи се, за да отмъстят на живите.

Правех се на герой, ала не спирах да треперя. Увих се по-плътно с одеялото. И това не помогна.

— Захаросан задник! — ухили се Едноокия, все едно, лайненцето му с лайненце, нямаше също всеки миг да получи пристъп. — Гоблин, тоя тъпоглавец, не спря да пърди! Като си домъкне тук умрелия задник, ще го разгологъзя и ще го закова с пирони за буца лед!

— Влагаш творчество, виждам.

— Не ми се прави на остроумник, хлапе. Ще те...

Не само от студа треперехме, макар че никой не би го признал. А също и заради мястото, заради мисията и заради това, че плътните облаци ни отнемаха дори и мижавата подкрепа на звездите.

Тъмно беше, да му се не види. А тия Удушвачи можеше да са се сприятелили с онзи, който управляваше сенките. Едно птиче ми каза. Всъщност, каза ми го една голяма черна птица.

— Прекалено много време киснем в града — измрънках. Едноокия не отговори. Тай Дей обаче откликна — изсумтя. Но точно за този Нюен Бао това си беше цяла реч.

Вятърът довя скърцането на нечии стъпки.

— Мътните да го вземат, Гоблин! — кресна Едноокия. — Стига си тропал. Искаш целия проклет свят да разбере, че сме тука, а? — Няма значение, че танцът на Гоблин вече не се чуваше на пет стъпки от него. Едноокия отказваше да бъде възпиран от някакви си банални разумни съображения.

Гоблин се примъкна пред мен и клекна. Жълтите му зъби тракаха.

— Всичко е нагласено — измърмори той. — Кажи, като си готов.

— Тогава да се залавяме, преди да ме е връхлетял здравият разум — изсумтях аз и се изправих. Коленете ми изпукаха. Мускулите ми отказваха да се разтягат. Изругах. Вече бях твърде стар за тия простотии, макар, че на 34 години бях бебето на бандата. — Излизайте! — изкомандвах достатъчно силно, че повечето да ме чуят. В тъмното не можеш да правиш знаци с ръце.

Вятърът беше насрецен, а Гоблин си беше свършил работата. Нямаше защо да се тревожим за шума.

Мъжете се заизнизваха, повечето — толкова безшумно, че ми беше трудно да повярвам, че изведнъж останах сам, единствено с охранителя ми. Тръгнахме и ние. Тай Дей ми пазеше гърба. Мракът не му пречеше. Може би имаше котешки очи.

Чувствата ми бяха смесени. За първи път водех нападение. Не бях убеден, че съм забравил Деджагор достатъчно, че да се справя. Сенките ме стряскаха и бях подозрителен до побъркване към всеки извън Отряда, по непонятни ми причини. Но Знахаря настояваше, и ето ме тук — промъквам се през тъмна, страшна гора, от задника ми висят ледени висулки и вода първата операция от години насам, в която участва единствено Отрядът. Само че, като се има предвид, че всички мои хора си имат и охрана, пак не участваше единствено Отрядът.

Преодолях неувереността, като просто се принудих да се размърдам. По дяволите, беше твърде късно да спра каквото и да било.

Престанах да се тревожа за себе си и ме налегна тревогата как ще завърши нападението. Ако се издънехме, не можехме да се оправдаем с талианско предателство, разцепление или некадърност — обичайните песъчинки в машината.

Стигнах билото на нисък хребет. Ръцете ми бяха замръзнали, но под дрехите тялото ми беше потно. Пред нас затрептя светлина. Тия

копелета, Измамниците, късметлиите му с късметлии, бяха си запалили огън да се топят. Спрях и се ослушах. Не чух нищо.

Откъде Старецът знаеше, че водачите на Удушваческите банди ще се съберат точно на този празник? Беше направо стряскащо как понякога той научава за разни неща. Може би го беше прихванал от Господарката. Може би притежаваше някаква магическа дарба, за която никога не бе споменавал.

— Да разберем дали Гоблин още притежава дарбата — отбелязах аз.

Тай Дей не ме удостои с безценното си изсумтяване. Мълчанието беше достатъчен коментар.

Там трябваше да има трийсет-четирийсет високопоставени Измамници. Преследвахме ги безмилостно — така беше, откакто Нараян открадна бебето на Господарката и Знахаря. Старецът бе премахнал думата „милост“ от речника на Отряда. А това идеално пасва на философията на Измамниците, макар и да бях готов да се обзаложа, че онези там, отпред, след малко вече нямаше да мислят така.

Гоблин все още му знаеше цаката. Стражите дремеха. Разбира се, не всичко мина по план.

Бях на петдесет крачки от огъня и се промъквах покрай един особено голям и грозен заслон, когато някой изскочи от единия му край, все едно го бяха погнали всички дяволи от Ада, приведен под тежестта на голям вързоп. Вързопът се гърчеше и хленчеше.

— Нараян Сингх! — познах го веднага. — Спри!

Така, Мъргън. Смрази го с гласа си.

И останалите го разпознаха. Надигна се врява. Не можехме да повярваме на късмета си, макар и да бях предупреден, че там може и да докопаме голямата награда. Сингх беше Измамник номер едно, разбойникът, който Господарката и Капитанът искат да убиват дълги години, малко по малко.

Вързопът трябваше да е дъщеря им.

Изкрещях заповед. Вместо да ме послушат, войниците вършеха каквото им скимне. Повечето се втурнаха след Сингх. Шумотевицата събуди останалите Измамници. Най-бързите се опитаха да побегнат.

За щастие други си останаха по местата.

— Сега топло ли ти е? — попита Гоблин. Изпухтах мощно, докато наблюдавах как Тай Дей заби тънко острие в окото на сънен Удушвач. Тай Дей не прерязва гърла — не обича да цапа.

Бяхме приключили.

— Колко хванахме? Колко се измъкнаха? — Взирах се в посоката, в която беше побягнал Сингх. Тишината там никак не беше обещаваща. Ако го бяха хванали, войниците щяха да нададат мощно „Ура!“.

Проклетие! Доста се бях развълнувал. Само да можех да го замъкна обратно в Талиос! Ех, мечти.

— Запазете неколцина живи. Ще поискаме някой от тях да ни разкаже приказка за лека нощ. Едноок, как така изведнъж Сингх разбра, че сме тук?

Дребосъкът сви рамене.

— Не знам. Може неговата богиня да му е пошушнала да си разкара задника оттук.

— Я стига. Кина няма нищо общо. — Но не бях толкова сигурен. Понякога е трудно да не повярваш.

Тай Дей размаха ръце.

— Да — отвърнах аз. — Точно както си мислех.

Едноокия изглеждаше озадачен.

— Какво? — измрънка Гоблин.

Магьосниците ми те. Капакът на всичко.

— Пичове, понякога се чудя дали можете да си намерите пишките без карта. Заслонът, старчета. Заслонът. Не ви ли се струва, че е твърде грамаден за един ситен-дребен убиец и едно хлапе, което едвам би успяло да ви ухапе по коляното? Малко големичък — дори за жив светия и дъщеря на богиня?

Едноокия се ухили гадно.

— Никой друг не излезе оттам, нали? Да запаля пожар, ако искаш?

И преди да съм успял да му отговоря, Гоблин писна. Обърнах се рязко. Безформен мрак, видим само защото бе осветен от огъня, се измъкна от входа на заслона, а после аз се зарових в земята, повален от Тай Дей. Огънят се разгаряше над главата ми. Пращяха светкавици. Огнени кълба се стрелнаха от всички посоки.

Убийственият мрак придоби вид на изяден от молци, а после се разпадна.

Тъкмо заради този мрак толкова много от нас трепереха преди атаката. Но бяхме спечелили този рунд.

Седнах и ги повиках с пръст.

— Да видим какво сме хванали. Сигурно е интересно. — Моите хора разрушиха заслونا. И, разбира се, вътре откриха половин дузина дребни сбръчкани старци, кафяви като кестени. — Тъкачи на сенки. Бягат заедно с Удушвачите. Ама че интересно!

Смотаняците заобясняваха, че са готови да се предадат.

И друг път бяхме попадали на такива като тях. Личното геройство никога не е било силната им страна.

Един войник на име Ядеца каза:

— Тия, сенчестите, много са задобрили в това „Предавам се“. — Той се ухили. — Сигурно там, долу, всички упражняват полезни фрази на талиански.

— Освен Дългата сянка — напомних му аз и благодарих на Тай Дей.

Той сви рамене — жест, чужд на Нюен Бао. Светът все пак го бе докоснал.

— Сахра би го очаквала.

Това беше типично за Нюен Бао. По-скоро би оправдал своите действия с очакванията на сестра си, отколкото с някаква идея за дълг, отговорност или дори приятелство.

— Какво да правим с тези? — попита Ядеца. — Можем ли да ги използваме за нещо?

— Пощадете двама. Най-стария и още един. Гоблин, още не си казал колко се измъкнаха.

— Трима, в това число Сингх, без да броим детето. Но един от тия тримата ще го хванем, защото се крие в храстите ей там.

— Хванете го, ще го предам на Стареца.

— Дай им малко власт и се превръщат във фелдмаршали! — сопна се Едноокия. — Помня това хлапе толкова младо-зелено, че още имаше овчи барабонки между пръстите на краката! Не знаеше за какво служат обувките! — Но очите му не гледаха шеговито. Наблюдаваше всяко мое движение като ястреб. По-точно като гарван, въпреки че тази

вечер гарваните не се въртяха край нас. С каквото и да си играеха Гоблин и Едноокия в тази област, този път им се получаваше.

— Я се отпусни, Мъргън — предложи Гоблин. — Ще свършим работата. Ей, мързеливци, какво ще кажете да хвърлите някой пън в огъня? — Той започна да заобикаля скрития Измамник по посока, обратна на онази, в която бе поел Едноокия.

Прави бяха. Когато съм под напрежение, ставам прекалено сериозен. Вече бях на хиляда години. Не беше лесно да оцелееш в Деджагор. Но и всички останали тук бяха минали през същото. Видяха как Могаба изтребва невинни хора. Изтърпяха чумата и болестите. Наблюдаваха канибализъм и човешки жертвоприношения, измени и предателства от всички останали. И оцеляха, без да позволяват на кошмарите да ги завладеят.

Трябваше и аз да се справя. Да се откъсна, да погледна нещата отстрани. Но вътре в мен става нещо, което не мога нито да овладее, нито да проумея. Понякога ми се струва, че в мен живеят няколко души, всичките омесени накуп, и понякога те седят зад мен, истинския, и гледат, гледат. Може би никога няма да успее да възстановя напълно разума и стабилността си.

Гоблин доприпка обратно. Двамата с Едноокия водеха мъж, само кожа и кости. В днешно време малцина Измамници са в добра форма. Те никъде нямат приятели. Преследват ги като вредители. Огромно бреме тегне на гърба им.

Гоблин се ухили като жабок.

— Пипнахме червенорък, Мъргън. Истински черен майстор на румела с червени длани. Какво ще кажеш?

Тази мисъл разведри душата ми. Плененият наистина бе от висшестоящите Удушвачи. Червената длан означаваше, че е бил там, когато Нараян Сингх е подвел Господарката да мисли, че я посвещават в култа на Удушвачите, докато всъщност са почитали нероденото ѝ дете като дъщеря на тяхната богиня Кина.

Но Господарката също им бе излязла с номер и бе белязала всеки присъстващ Удушвач с червена длан, която по-късно той не би могъл да скрие. Каквото и да опитваха, нищо не можеше да премахне цвета, освен отрязването на ръката. А еднорък Удушвач не можеше да борави с румела — кърпата за удушване, оръдието на свещения занаят на Измамниците.

— Старецът ще е доволен. — Един червенорък трябва да знае какво се случва вътре в сектата му.

Примъкнах се по-близо до огъня. Тай Дей, след като ми помогна да се отърва от останалите тъкачи на сенки, се отпусна до мен. Доколко го бе променил Деджагор? Не можех да си го представя по-различен, освен намусен, мълчалив, безжалостен и безпощаден, дори и като малчуган.

Забелязах, че Гоблин отново прави онова, което правеше напоследък — наблюдаваше ме с тъгълчето на окото си и се преструваше, че върши нещо друго. Какво бяха намислили тези двамата с Едноокия?

Завързакът протегна ръце напред.

— Хубаво нещо е огънят.

Параноята за нас се бе превърнала в начин на живот. Станали сме новите Нюен Бао. Нямаме вяра на никого. Не допускаме никой извън Черния отряд да разбере какво вършим, докато не сме сигурни как ще откликнат. В частност предпочитаме да държим Прабриндрах Драх и сестра му, Радишата Драх, нашите работодатели, далеч в плътните тъмни сенки.

Изобщо не бива да им се има доверие, никога, освен когато не са засегнати собствените им най-вътрешни интереси.

Вкарах контрабандно моите пленници в града и ги настаних в един склад близо до реката-рибарник с характерна миризма, собственост на благоприятно настроени към Отряда шадари. Моите войници се пръснаха по семействата си или по местата, където могат да лочат бира. Бях доволен. С едно бързо и гадно мушване бяхме ликвидирали оцелялото ръководство на Измамниците. Без малко да пипнем и онзи злодей Нараян Сингх. Добрах се на педя от бебето на Знахаря. Съвсем честно можех да докладвам, че момиченцето явно е добре.

Тай Дей събори пленниците на колене и набърчи нос.

— Прав си — съгласих се аз. — Но вашето блато вони два пъти по-зле. — Талиос претендира за делтата на реката, но Нюен Бао не са съгласни.

Тай Дей изсумтя. Отбираше от майтап, колкото всеки човек.

Не е кой знае какъв хубавец. Цяла педя е по-нисък от мен. Потажък съм от него с четирийсет кила. И съм много по-красив. Косата му е окълцана и рошава, стърчи на клечки. Кльощав, с челюст като фенер, мълчалив и намусен, Тай Дей никак не изглежда приятно. Но си върши работата.

Един рибар шадар ни доведе капитана. Знахаря остаряваше. Вече щяхме да го наричаме „шефе“, „вожде“ или нещо подобно. Не можеш да наричаш капитана „Стареца“, когато вече наистина е остарял, нали?

Беше облечен като шадар кавалерист — тюрбан, брада и прости сиви дрехи. Огледа хладнокръвно Тай Дей. Самият той нямаше охранител Ньюен Бао. Презираше идеята, въпреки че се налагаше да се предрешва, когато искаше да излезе сам по улиците. Няма такава традиция — охранители. Знахаря е голям инат по отношение на традициите на Отряда.

По дяволите, офицерите на Господаря на сенките до един имат охранители. Някои — по няколко. Не биха оцелели без тях.

Тай Дей понесе безстрастно огледа на Знахаря. Изобщо не се впечатли от присъствието на великия диктатор, все едно казваше „Той е човек, аз съм човек, ние двамата сме равни“.

Знахаря огледа плячката ми.

— Разказвай.

Разказах му.

— Но Нараян ми се изплъзна. На косъм. Копелето има ангел хранител. Няма как да не се е поддал на заклинанието на Гоблин за сън. Два дни го преследвахме, но дори Гоблин и Едноокия не можах да надушат дирята му.

— Помогнали са му. Може би неговият демон хранител. А може би и новият му приятел, Господаря на сенките.

— Как така те се върнаха в горичката? Ти как разбра, че ще бъдат там?

Помислих си, че ще ми отговори, че му го е казала една голяма черна птица.

Напоследък гарваните не са толкова многобройни, но продължават да го следват навсякъде. Той говори с тях. Понякога и те общуват с него. Или поне той така разправя.

— Трябваше да дойдат някой ден, Мъргън. Роби на религията си са.

Но защо точно на този Празник на светлините? Как разбра?

Не настоях. Не можеш да притискаш Знахаря. От възрастта се е смахнал и е станал потаен. В собствените му Анали той не винаги споделя цялата истина за лични неща, особено за възрастта си.

Той ритна тъкача на сенки.

— Един от галениците шамани на Дългата сянка. Би трябвало вече да са му кът и да не ги хаби така.

— Сигурно не е очаквал да ги сгацим.

Знахаря се опита да се усмихне, но се получи гадно, саркастично ухилване.

— Много още изненади го чакат. — Той изрита Измамника. — Да не ги крием. Да ги отведем в Двореца. Какво има?

По гърба ми полазиха ледени тръпки, все едно вятърът в Свещената гора пак ме брулеше. Не знаех защо, но ме обзе унило предчувствие, че лошо ни се пише.

— Не знам. Ти си шефът. Нещо специално да искаш за Аналите?

— Сега ти си Летописецът, Мъргън. Ти пишеш и си длъжен да пишеш. Аз винаги мога да се заям, ако не ми хареса. — Надали. Изпращам всичко, но не мисля, че го четат много-много.

— Какво му беше особеното на това нападение? — попита той.

— Беше по-студено от задника на копач на кладенци!

— А и тази ходеща торба камилски сополи, Нараян Сингх, пак ни се измъкна. Значи така и ще запишеш. Той и хората му ще се върнат в нашата история, преди да приключим. Тогава ще го изпечем на шиш, надявам се. Нея видя ли я? Добре ли беше?

— Всъщност, видях само вързопа, който Сингх носеше. Мисля, че беше тя.

— Няма какво друго да е. Той никога не я изпуска от очи. — Преструваше се, че не го е грижа. — Отведи ги в Двореца. — Студените тръпки отново ме полазиха. — Ще предупредя стражите, че ще дойдеш.

Спогледахме се с Тай Дей. Можеше да стане напечено. Хората по улиците щяха да познаят пленниците. А пленниците можеше да имат приятели. И със сигурност ги недолюбваха, с хиляди. Можеше да не оцелеят. Или пък ние.

— Предай поздравите ми на жена си. Дано харесва новото жилище — каза Старецът.

— Непременно. — Потръпнах. Тай Дей ме изгледа намръщено.

Знахаря извади сноп листове, свити на тръбичка.

— Докато те нямаше, това пристигна от Господарката. За Аналите.

— Някой трябва да е умрял.

Той се ухили.

— Пооправи го и го снади вътре. Но не го излъсквай прекалено, че да не я издокараш пак прекалено добродетелна. Много се дразня,

като ми излиза със собствените ми аргументи.

— Първия път се научих.

— Едноокия каза, че си е спомнил къде е оставил записките от времето, когато си мислел, че ще му се наложи да води Анализите.

— Това сме го чували и преди.

Знахаря пак се ухили и се изниза навън.

Четиристотин души и пет слона се суетяха около недовършената ограда. Най-близкият наш пост беше на цял един тежък ден път в северна посока. Лопатите захапваха пръстта. Бумтяха чукове. Слоновете сваляха трупи от каруците и помагаха да ги изправят. Само запретнатите волове стояха наоколо и мързелуваха.

Този безименен пост беше на възраст само един ден — най-новата достигната точка в безмилостния талиански марш-наскок навътре в Сенчестите земи. Единствено наблюдателната кула бе завършена. Стражата на нея напрегнато се взираше в хоризонта. Въздухът бе наситен с напрежение, подобно на електричество — тежък като мириса на стара смърт, натегнал от предчувствия.

Всички войници бяха ветерани. Нито един не възнамеряваше да се поддаде на нервите. Всеки бе развил навика и очакването за победа.

Часовият внимателно се вгледа.

— Капитане!

Един мъж с нехарактерен за тези места цвят на кожата изпусна лопатата и погледна нагоре. Истинското му име беше Като Даляя. Черния отряд го бе прекръстил на Кофата. Издирван за кражби в родния си град, той бе станал военен съветник и командир на батальон талиански гранични войски. Беше умел водач и му се носеше славата, че си върши работата и връща хората си живи.

Кофата се покатери с пухтене на наблюдателната платформа.

— Какво видя?

Часовият посочи. Кофата присви очи.

— Помогни ми, синко. Очите ми не са като едно време. — Не виждаше нищо освен прегърбените гърбове на хълмовете Логра, над които се рееха разпокъсани облаци.

— Вгледайте се.

Кофата имаше доверие на хората си. Подбираше ги внимателно. Вгледа се.

Едно малко облаче се рееше по-ниско от другите и влачеше подире си полегата сянка. Този гръмотевичен разбойник не пътуваше в същата посока като останалите от неговата рода.

— Право към нас ли лети?

— Като че ли да, капитане.

Кофата разчиташе на интуицията си. Беше му служила добре в тази война без големи битки. И му подсказваше, че този облак е опасен.

Той слезе и разгласи новината, че се очаква нападение. Хората от строителния отряд, макар и да не бяха войници, не желяеха да се оттеглят. Понякога реномето на Кофата работеше против него. Неговите хора преуспяваха, грабейки граничните земи. И другите искаха своя дял.

Кофата направи компромис. Изпрати един взвод на север с животните — бяха твърде ценни, че да ги подлага на рискове. Другите работници останаха и преобърнаха каруците в дупките на недовършената ограда.

Облакът напредваше равномерно. В сянката и в опашката му от дъжд не се виждаше нищо. Предшестваше го хлад. Талианските войници се разтрепериха и заподскачаха, за да се стоплят.

На двеста метра от канавката двойки войници зъзнаха в скритите ями, осветени от специални свещи. Един от всяка двойка беше нащрек.

Дъждът и мракът връхлетяха. След първите няколко метра порой дъждът утихваше до ръмене. Появиха се мъже. Изглеждаха стари и тъжни, парцаливи и бледи, отнесени и безнадеждни, прегърбили се, за да се защитят от студа. Изглеждаха така, сякаш бяха прекарвали цял живот под дъжда. Унило влачеха ръждясалите си оръжия. Приличаха на възкръснала армия от мъртъвци.

Колоната им подмина ямите. След тях идваха конници — и те бяха същите и напредваха като зомби. Следваше многобройна пехота. А след нея — слоновете.

Мъжете в ямите чакаха слоновете. За отровните стрели използваша арбалети. Слоновете нямаха брони на коремите. Отровата предизвикваше силна болка. Пощурелите животни стъпкаха собствената си войска. Сенчестите нямаха представа какво ги накара да се разбесуват.

Малки сенки откриха ямите и се опитаха да се вмъкнат вътре. Светлината на свещите ги отблъсна. Подире си оставиха още по-силен студ и мириса на смърт.

Сенките намериха една яма, в която дъждът бе угасил свещта и донесоха пищяща, разкривила лицата смърт във вече изкопания гроб.

Господарката посрещна работниците, отпавили се на север. Разпита ги и огледа облака в далечината.

— Може би е онова, което преследваме — каза тя на спътниците си. — Дий! — и тя пришпори жребеца си в галоп. Роден във вълшебните конюшни, когато тя бе императрица на севера, грамадният жребец исполин бързо изпревари нейния отряд. Докато препускаше, Господарката огледа облака. Бяха й докладвали за още три подобни странни облака близо до местата, за където бяха заминали разузнавателни роти. Тъкмо това беше дошла да разследва. Отне й само минути да проумее как са осъществени нападенията. Линии от тъмна сила бяха прокарани далеч преди сенчестите да се оттеглят от тази област. Чрез тях те управляваха нападателите. Докато тези линии властваха над тях, те щяха да се бият, неспособни да проявят свободна воля.

Сега, след като ги усети, тя лесно можеше да обърка линиите, но реши да не го прави. Нека нападението продължи. Тези неща струваха на сенчестите по-скъпо, отколкото на Талиос.

Дългата сянка трябваше да разбира това. Защо тогава бе решил, че си струва?

Тя влезе в лагера, като прескочи с жребеца си една прекатурена каруца и слезе на земята, а слисаният Кофа се втурна да я посрещне. Приличаше на осъден, помилван в последния миг.

— Мисля, че е Оплаквача — каза той.

— Защо? — Господарката свали багажа си от седлото и започна да се преоблича на място. — Какво се надява да постигне?

— Според мен работата не е в това какво, а върху кого, лейтенант. — Макар и да командваше войската, чинът на Господарката в Отряда си оставаше лейтенант.

— Върху кого? Да, разбира се. — Всяка изгубена рота бе предвождана от хора от Отряда. Седмина братя бяха паднали в боя. — Те ни изтребват един по един. — Убеждението, че Отрядът е непобедим, е гръбнакът на талианския военен морал и черният звяр на

талианската политика. — Хитро. Сигурно е идея на Оплаквача. Той много обича да заслепява хората.

Кофата ѝ помогна с доспехите. Бяха по готически живописни, черни и лъскави, прекалено красиви, за да има кой знае каква полза от тях в ръкопашен бой. Но нейната задача беше да се бори с магията, не с войниците. Върху доспехите ѝ бяха положени пласт след пласт защитни заклинания.

Щом си сложи шлема, заваля дъжд. Огнени нишки се заизвиваха по улеите, издълбани в бронята ѝ. Тя последва Кофата нагоре по наблюдателната кула.

Дъждът се заизлива с грохот. Звучите на битката се усилиха, идваха по-отблизо. Господарката не им обръщаше внимание и търсеше с подсилените си с магия сетива магьосника, известен като Оплаквача. Това древно зло същество не се издаваше, но беше някъде там. Тя го надушваше.

Възможно ли беше да се е научил да овладява своя вой?

— Ще те настигна, копеленце. А междувременно... — Тя посочи надолу. Възникна мъгла, която се сгъсти, заприпльзга се между дъждовните капки, доби цвят. Пастелните цветове се завихриха, станаха по-плътни, потъмняха. Скоро цялата буря грейна, все едно някой луд художник я бе полял с акварели.

Във вихъра ѝ проехтяха виковете.

Облаците замряха. Писъците на изгубени войници изтъняха и притихнаха. Силовите линии на Господаря на сенките, които се гърчеха и изменяха, бяха станали смъртоносни.

Господарката отново затърси Оплаквача. Откри го да се прокрадва на юг — летеше ниско и потайно, бягаше от пастелната смърт, загризала силовите линии. Тя метна подире му набързо скалъпено заклинание за убийство. Не успя. Преднината на Оплаквача бе твърде голяма. Но той заряза прикритието си, за да ускори ход.

Господарката изпсува като сержант.

Дъждът утихна. Оцелелите талианци се заизмъкваха един по един — отпървом те се стреснаха от масовото клане, а после се заоплакваха, че трябвало да копаят много гробове. Малцина от сенчестите бяха оцелели.

— Кажи им да го погледнат откъм светлата страна — каза Господарката на Кофата. — За заловените животни се полага парична

награда. — Животните на сенчестите, освен слоновете, не бяха пострадали силно.

Господарката впери безжалостен взор на юг.

— Следващият път, стари приятелю.

... пропадане... отново...

Опитвам се да се крепя. Толкова съм уморен. Когато се уморя, настоящето започва да ми се изплъзва.

Отломки.

Дори не са отломки от днешния ден.

Миналото. Не много отдавна.

Задникът ми се смръзна. Не успях да хвана оня голям злодей Нараян.

Господарката играе на юг.

Вони на риба.

Спящият мъж. Пищящият Измамник. Мъртъвци.

Само спомени, но по-щастливи, отколкото тази вечер. Тук има прекалено много болка.

Това е моят апокалипсис.

Подхлъзвам се...

Не мога да си държа очите отворени. Зовът е дяволски могъщ.

Колоните могат да бъдат сбъркани с останки от разрушен град. Ала не са. Прекалено малко са и са разпръснати твърде напосоки. Никоя от тях никога не е рухвала, въпреки че много от тях са дълбоко изгризани от зъбите на гладните ветрове.

В проблясъците на мълниите или призори и по залез, когато светлината се промъква изпод краищата на небето, малки златни писмена засияват по фасадите на колоните.

И това също е безсмъртие.

Щом падне мрак, вятърът притихва. Щом се спусне тъма, тишината властва над блещукащите камъни.

18

... отнася ме...

Огромен водовъртеж ме дърпа надолу.

Може би го тласка някаква сила. Дали това е лъжливо обещание за края на болката?

Не мога да устоя.

Всичко е лъжа. Безкрайна лъжа.

Кафяви страници, откъснати страници, пропити от спечена кръв. Агония. Трудно е да се задържиш на котва в тази буря.

19

Ето те и теб! Загубил ли се беше? Добре дошъл отново. Ела! Ела! Голямото приключение всеки миг ще започне. Всички играчи са по местата си. Тетивите са натегнати докрай. Магиите са събрани и готови, цял арсенал. О, това ще е една велика и съдбовна нощ.

Виж там! Виж там. Помниш ли ги? Гоблин и Едноокия, магьосниците? Но дали това наистина са те? Ето там има още двама, същите като тях. Виж и това. И онова. И там. Един, двама, трима Мъргъни.

Не. Определено не. Тия двамата хич не са прости. Те са в занаята с измамите още от времето, когато прабабата на баба ти е била малка смрадлива изненадка за незнайно колко „пра“-прадядо ти. Наслагали са магии навсякъде из тази част на града. Ако си войник от Земите на сенките, няма да можеш да различиш фантомите от истинските хора, докато някой от тях не те наръга с нож.

Виж там! Гарвана и Мълчаливия. Отидоха си преди години. А там — старият капитан, мъртъв още от Хвойноград. Не, те няма да уплашат сенчестите с това кои са. Не веднага. Южняците не са и чували за тях.

Какво?

Прав си, абсолютно прав. И тук никой не ги познава освен Мускуса и Хагоп. Но това няма значение. Важното е, че са видими и надали някой ще се усети кои са опасни и кои — илюзии.

Това е пробно изпитание. Голям експеримент, запазен специално за нощта на голямата атака на Тъкача на сенки.

Да. Да. Не твърде отдавна той нанесе голям удар. Но тогава не целеше съкрушителна победа. Щеше да я постигне, но всъщност това бе проверка на силите, която да оформи плана за тази атака.

Представлението ще е величествено.

О, не, никъде другаде в Деджагор няма нито един призрак. Могаба не би търпял това. Той не възприема илюзията като оръжие. Няма представа за начина, по който всъщност действа Отрядът.

Вкопчил се е във великата си идея за рицарска война, за голямата смъртоносна игра — само на чест и на установени правила. Той би разрешил тази бъркотия с двубой между себе си и всеки боец, който сенчестите биха си направили труда да изпратят.

Я! Виж! Интересно. Този грозник е Псето Жабоубиец. Беше си наистина злобно псе, същински дявол. И Хромия! О, да. Блестящо. Ако човекът, скрит зад маската на Тъкача на сенки, е някой, с когото Отрядът се е срещал и преди, то тези илюзии са провокация, изпитание, на което ще бъде подложен. И ще се издаде.

Не, разбира се, Господарят на сенките не би заложил цяло царство на изхода от един двубой. Техният боец може и да загуби.

Да, Могаба е твърде наивен по отношение на някои неща. Освен това е и нагъл, жесток, безчовечен генерал.

О! Чуйте тези тръби. Отрядът е строил най-отпред собствената си банда лоши момчета. Да отидем до отбранителните валове и да наблюдаваме отблизо.

Не, не са кой знае колко умни. Да, ще кажеш, че ако бяха умни, те изобщо нямаше да са в тая войска, но няма да е честно. Малцина от тях са имали избор дали да се запишат или не. Единствената им подбуда е страхът им от Господарите на сенките.

Разбира се. Няма спор. Това не ги прави по-малко смъртоносни. И от небето може да падне камък и да те убие!

Да, днес определено е голямата битка. Тъкача на сенки е решен да изпрати всичките си хора. Може би от Наблюдателницата са дошли сенки да помагат?

Прилепи! Ха! И гарвани. Кой кого преследва? Клекни! Без малко да те докопа. Навсякъде са. Тук никога не е имало толкова много от тях.

Каква е тази врява? О, Кофата крещи на един от Мъргъните да се скрие зад нещо, защото не щял да влачи трупове надолу по проклетите стълби.

Ето го и първият преграден огън. И ако тази врява из целия град означава нещо, сенчестите са ударили силно по местата, където са разположени трета и четвърта кохорти на Първи легион. Това са добри полкове. Ще им покажат какво е бой.

Съвсем като обикновена градоносна буря, нали? Кара те да се чудиш откъде са намерили всички тия проклети стрели и копия за машините си. Стой си под щита или прикритието и нищо няма да ти стане. Те не са добри в стрелбата по високи цели.

Ако си починат преди атаката, джайкурите ще излязат, ще съберат копията и стрелите, и ще ги отнесат на войниците. Сенчестите щяха да ги поемат откъм работния край.

Не, джайкурите не обичат Могаба. Не обичат и талианците, и Черния отряд. Искат им се цялата тази сган да се махне оттук. Но имат тъмни подозрения какво ще се случи, ако Тъкача на сенки превземе отново града. Затова се опитват да помогнат, един вид, но не много. Още не.

Помагат по малко — смятат, че така Могаба по-вероятно няма да ги изрита следващия път, когато го прихванат лудите.

Небето? Тъмно като в сърцето на жрец, нали! О, да. Прав си. Тази нощ не е от светлите. Преди никога не нападаха, когато не грееше благосклонната пълна луна. Значи със сигурност е дяволска работа. Означава, че Господарите на сенките искат да се възползват от мрака, за да пуснат домашните си животинки да се развихрят на поразия. Или пък искат всички да се ужасят, че ще дойдат сенки. Виж ги само как припкат! Джайкурите тази вечер са нахъсани — ако влязат в самата битка, това ще е повече, отколкото са очаквали Могаба или Тъкача на сенки. Я! Какво беше това? Гледай ти! Какво е това, по дяволите? Розовото сияние над хълмовете. Ето ги, идват. Ще се пробват да разбият Отряда. Не мислиш, че ще успеят ли? Може и да си прав. Може би целта на това е да държат Отряда прикован на място, докато Тъкача се съсредоточава върху нещо по-податливо.

Но погледни ги там, долу. Като личинки. И засега още няма прикриващ огън.

Прав си. В момента придвижват машините, за да подкрепят основната атака.

Виж онази светлина. Тя става все по-ярка. Не. Сега се отдалечава. И като че никой не забеляза. Малко странна е тая работа.

О! Ето, пак. Може да е сигнал за офицерите от Земите на сенките. Вярно, шумотевицата се усилва, както казваш.

Не, и на мен не ми харесва този шум. Атаката е станала всеобща.

Я! Погледни ето там! Сега вече и там имаме. Какво имаме ли? Светлината. Не я ли виждаш? Там, зад валовете?

Да, разбирам. Пак си прав. Друга е. Повече прилича на студената светлина на пълна луна с лек синкав оттенък, нали? Да. И е някак разсеяна. Все едно я гледаме през есенната мъгла. Там. Ето, сега е толкова ярка, че се вижда битката върху далечната стена.

Да. Битка. Това значи, че там вече са завзели позиция. И Могаба не разполага с резерви, които да прати нататък.

Май най-добре да се наведем и да се цункаме отзад за сбогом, приятелю.

21

Проклятие! Лайната ей сега ще се разхвърчат, но аз току-що се сетих, че когато започнах да пиша тия бележки, пропуснах да приложа прочутата формула, с която Знахаря винаги е откривал всеки нов том. Така че, ето:

По това време Отрядът беше на служба на Прабриндрах Драг от Талиос, принц, чиито владения обхващали територии, по-обширни от тези на много империи. Участвахме в завземането и защитата на наскоро превзетия град Деджагор.

Да им приседне дано споменът за нас — и на владетелчето, и на оная вещица сестра му, Радишата.

Лайняната буря започна. Всички се трудихме здраво, за да върнем поне част от нея обратно към южняците. Илюзорните двойници също изглеждаха дейни. Странно, как си скиторят наоколо и нищо им няма.

— Едноок! Гоблин! — креснах. — Къде сте бе, пишкоглавци? Какво става там, мътните да го вземат? — Видях как една немощна стрела прониза един Мъргън на десетина метра от мен. — Какво е това смахнато сияние? — Каквото и да беше, внушаваше ми чувството, че работата може да стане и по-лоша, отколкото вече изглеждаше.

Не получих никакъв отговор от любимите си магьосници.

— Червенокос, метни навън светещо кълбо, да видим какво се промъква наоколо. — Допреди малко вече недотам любимите ми магьосници осигуряваха осветлението по места. — Кофа! Къде са се дянали Гоблин и Едноокия, по дяволите? — Преди десет минути под краката ми имаше цели три чифта от тия и всичките се дърлеха. Сега ги нямаше никакви, а долу сенчестите бяха по-тихи и от мишки.

Червенокосия кресна на Лофтус и Клетус. Една от машините им изтътна. Пламтящо кълбо се издигна в дъга и изхвърча навън — единствената му цел беше да разкрие какво прави врагът в мрака.

Блясъка изчурулика:

— Видях ги да слизат надолу по стълбите.

Смотаняци.

— Защо? — Със сигурност не му беше времето за разходки.

— Ами... Отидоха да говорят с Пирмхи и някои от Конната бригада.

Тръснах глава. Бих ги удушил собственоръчно. В разгара на проклетата битка...

Огнените кълба разкриха, че сенчестите са се оттеглили от стената. Щяхме само да хабим стрелите. Южняците нагласяха машини, способни да хвърлят куки на рояци. Тъп начин да се бориш със стена, висока осемдесет стъпки и с покачени на нея войници

ветерани, но щом искаха да играем така, щяхме да им угодим. Бях сигурен, че колкото и възжета да метнат, можем да ги срежем или хвърлим, преди да успеят да се изкатерят толкова високо, а после, с дробове, готови да сдадат, и ръце, толкова натежали, че не могат да ги вдигнат, да се заемем да защитаваме позицията си, докато други, също толкова тъпи типове, лазят нагоре по същата стена, помъкнали по половин тон снаряжение на човек.

— Гоблин!

По дяволите, исках да разбера що за сияние е онова там.

Сенчестите не тръгнаха да катерят стената. Нападнаха от земните насипи. Не беше изненадващо. Строяха ги от самото начало. Това беше основна практика при обсада и се прилагаше откак свят светува, и е една от причините умничките съвременни принцове да строят крепостите си върху чукари, носове или острови. Естествено, обсаждащият преминава последните десетина стъпки по мост, който може да бутне назад, ако срещне опасна контраатака.

Огненото кълбо се разби долу, на около четиристотин метра оттук, но продължи да осветява околността, докато южняците го затрупаха с пясък, първоначално предназначен за гасене на запалителни снаряди, ако използваме такива.

— Едноок! Ще ти изям сбръчканите топки на закуска! Клетус, продължавай да ги замеряш с огнени кълба — изръмжах. — Кой е дежурният куриер? Крак? Бягай да намериш Гоблин и Едноокия... Няма значение. — Единият от тия малоумни завързаци взе, че се появи.

— Викали сте ме, господарю? — попита Едноокия.

— Трезвен ли си? Готов ли си най-накрая да се заловиш за работа?

Той се втренчи в гадната светлина в другия край на града — не се наложи да му давам наставления.

— Какво е това? — попитах го. Сиянието сега изглеждаше още по-зловещо.

Едноокия вдигна ръка.

— Хлапе, защо не се възползваш от тази дадена от боговете възможност да упражниш най-неошлайфаната си дарба?

— Какво?

— Търпението, пишкоглавецо!

Мъглата, или вдигнатият прах, започна да се сгъстява. Светлината засия по-ярко. Нито едно от двете не укрепи увереността ми.

— Говори ми, старче. Не му е времето да ми излизаш с твоите номера.

— Мъглата всъщност не е мъгла, Мъргън. Тя отразява светлината. Тя поражда тази светлина. — А мъглата и светлината прииждаха към града.

— Дивотии! Вижда се, че в лагера им гори лампа.

— Това е нещо друго. Две неща се случват едновременно, Мъргън.

— Три са, малоумнико. — Довтасалият Гоблин лъхаше на бира. Вероятно всичко вървеше чудесно в тайната пивоварна, уговорките с кавалерията бяха сигурни и затова двамата с Едноокия можеха да отделят малко време и за да помогнат на Черния отряд да защити Деджагор.

Небесата да са им на помощ, ако Могаба открие за какво използват зърното, уж заделено за конете. Не се сещам за молитва, която би могла да им отърве задниците тогава — нито пък щях да отправя такава.

— Какво? — кресна Едноокия. — Мъргън, този човек е ходеща провокация.

— Гледай, дръвнико — озъби му се Гоблин. — Вече се случва.

Едноокия ахна и изведнъж се слиса, а после се и стресна. Нали си бях невежа в тъмните изкуства, на мен ми трябваше повече време, за да загрея.

Сред сияещия облак прах се виеха сенки — тънки, почти невидими, но нещо трепкаше напред-назад сред тях. Сетих се едновременно и за кросно на стан, и за паяци. Паяжина или мрежа, не се знае — но сред сияйния прах се оформяше нещо.

Неслучайно го наричаха Тъкача на сенки.

Блещукацията се разрастваше и ставаше все по-ярък, а с него се разрастваше и мрежата.

— Мамка му — измърмори Гоблин. — Ами сега какво ще правим?

— Точно онова, което се опитвам да изтръгна от вас от пет минути насам, смешници такива! — ревах.

— Е-е...!

— Ако нищо не можете да направите, поне обърнете малко внимание насам! — провикна се Кофата. — Мъргън, тия глупаци са нахвърляли толкова много въжета, че не можем... Мамка му! — Още един порой от куки се изля върху нас. След миг по опънатите въжетата пролича, че някакъв кретен се опитва да се катери по тях.

Толкова за убеждението ми, че южняците нямат шанс да изкатерят моята стена.

Момчетата се трудеха здраво с ножове, мечове и брадви. Въображаемите хора стояха наоколо със свиреп вид. Чух как някакъв мъж се оплаква, че ако имал поне малко мозък, щял да си наточи ножовете.

— Ако си държеше патката в гащите, щеше да имаш време да си ги наточиш! — напомни му Червенокосия.

Някои джайкурски жени, естествено и неизбежно, се мъчеха да оцелеят, както могат.

На свой ред и аз сечах въжета, но постоянно се обръщах да гледам светлината и паяжините, които се оформяха вътре в нея.

Гоблин нададе вой — една стрела, едва долетяла до нас, го беше одраскала. Раната на бузата му беше най-обикновена. Когато стигнат горе, стрелите летят много слабо. Но той беше вбесен, защото съдбата изобщо беше дръзнала да му покаже присмехулен жест.

Заподрипва с танцова стъпка. Могъщи слова капеха от устата му в пастелни цветове. Размаха ръце. Устата му се запени. Подскачаше нагоре-надолу, пицеше и пляскаше с ръце.

Всичките му двойници вършеха същото. Представлението си го биваше.

По всяка вероятност гимнастиката и крясъците нямаха нищо общо с постигнатите накрая резултати, но аз нямам нищо против зрелищата, стига да вършат работа. Знахаря беше прав. Зрелищата са най-важната част от играта.

Всичко конопено на триста метра разстояние наоколо избухна в пламъци. Това бе щастие там, където връзката ни с нападателите беше сериозна, но надали би изтръгнала викове на радост от някой друг. Временните укрепления започнаха да се разпадат. Артилерията ни пламна и притихна. Много въже беше влязло в работа там. Едни

ползваха въжета за колани, други носеха въжени сандали. Конопът се среща навсякъде. Някои глупаци като Едноокия дори го пушат.

— Проклет да си, Гоблин, ще ти накълцам гъза на котешка храна! — ревна Клетус. Останалите си вдигнахме гащите и започнахме да се забавляваме, като хвърляхме отломъци от зидария, изровени от собствените ни мазета, по псуващите преплетени крайници, гърчещи се в подножието на стената.

Едноокия не обръщаше никакво внимание на всичко това, макар че отдели време да се усмихне самодоволно, докато оглеждаше страничните поражения, посрамили Гоблин. После се вторачи в сиянието, издигащо се над вражеския лагер. И започна да заеква.

— Хайде, лайноглавецо! — изръмжах. — От векове си играеш с тия неща! Какво имаме тук? — Не, че исках да знам. Тази паяжина от сенки, изтъкавани в светлината, сега можеше да бъде видяна от всички, освен от слепите.

— Може да ни се наложи да слезем в мазето — предложи Едноокия. — Едно ти обещавам. Ние двамата с дребосъка няма да се забъркваме в това нещо. На бас, че дори и Дългата сянка щеше да се уплаши, ако беше тук да го види. Човекът е вложил много труд в подготовката му. Много скоро тук ще стане твърде нездравословно.

Без да хаби никакво време за проучване, Гоблин се съгласи:

— Ако запечатаме вратите и използваме белите свещи, можем да издържим до изгрев-слънце.

— Значи това е някаква магия със сенки?

— Някаква — потвърди Гоблин. — Не ме карай да се вирам в нея толкова, че да й привлека вниманието.

— Ти да се подложиш на някакъв риск, Боже опази! Някой от вас двамата може ли да даде по-практично предложение?

— По-практично? — изломоти Едноокия.

— Тука водим битка.

— Можем да си подадем оставката — обади се Гоблин. — Или да се предадем. Или да им предложим да си сменим местата.

— Можем да преподнесем малко човешко жертвоприношение на някой от кръвожадните богове на Смотаняка и Идиота.

— Знаеш ли с какво най-много ми липсва Знахаря, Мъргън?

— Сигурен съм, че ще ми го кажеш, независимо дали аз искам да го чуя.

— Ама си прям, да му се не види! Липсва ми чувството му за хумор.

— Чакай малко. Чувството му за хумор? Ти занасяш ли се с мен или какво? Какво чувство за хумор? Тоя човек...

— Той знаеше, че никой от нас няма да се измъкне жив от този живот, Мъргън. Никога не се е вземал напълно насериозно.

— За човека, който беше Старецът ли говорим? За Знахаря? Летописец на Отряда и главен намествач на кокали в свободното си време? Та, той бил смешник, така ли?

Докато се дърлехме, останалият свят си гледаше работата. Кое то означаваше, че положението ни се влошаваше с всяка минута. Човешка слабост, стара като света — да се карате, докато до вас къщата ви гори.

— Господа, вие си спорете, щом искате — намеси се Едноокия. — Аз ще поканя момчетата долу да ги черпя една бира и да хвърлим едни карти. — И той посочи надолу с кривия си черен пръст.

Блещукащият прах с жестоката паяжина вътре в него започна да се спуска над града. Можеше да се разрасне достатъчно, че да впримчи в нея всички ни.

Възцари се огромно безмълвие.

Вътре в града и извън него, приятели и врагове, хора от десетина раси и религии се бяха втренчили до един в паяжината от сенки.

Тъкача на сенки, разбира се, бе напълно погълнат от създаването на своето смъртоносно творение.

Нападението на сенчестите загуби енергията си — войниците на Господаря на сенките решиха да се покрият и да оставят шефа си да им улесни задачата.

23

Мрежата от мрак скоро щеше да покрие цял Деджагор.

— Едноок, Гоблин, да ви хрумва нещо ново?

— Да се помолим на боговете? — предложи Гоблин. — След като ти няма да ни позволиш да се покрием?

— Може да отидеш да видиш дали Могаба не е променил решението си и дали няма да ни даде да управляваме машините му — заразмишлява Едноокия. Талианските разчети не вършеха никаква работа. — Може да успеем да поразсеем Тъкача.

— Вие взехте ли под внимание сенките, когато омагьосахте входовете към подземията? — Знаех, че е така. Това винаги беше най-голямата ни грижа. Но трябваше да се уверя. Тия двамата, Гоблин и Едноокия, трябваше непрекъснато да ги проверяваш.

Малки групички се завръщаха след дълги и опасни пътешествия в нощта в търсене на оцелели въжета.

— Да, обаче дали си струва? Готов ли си вече да слезеш долу и да почнеш да гладуваш?

Тревожни знаци следваха лоши поличби. Ситуацията и без това беше зловеща, щом Едноокия и Гоблин не можеха да изгубят време в караници!

Внезапно шумолене обзе града и равнината под него.

Сияен диамант от светлина се издигна над лагера на сенчестите и бавно се завъртя. В центъра му имаше сърцевина от мрак. Оттам мракът запулсира в разгръщащата се паяжина, с която беше свързан.

Когато розовото сияние грейна отново, никой не поглеждаше хълмовете. Никой не го забеляза, докато не засия толкова ярко, че можеше да засенчи тукашната светлина.

То пламтеше зад две странни фигури на ездаци и хвърляше страховитите им сенки върху самата нощ. Край тях кръжаха сенки на гарвани. Два огромни гарвана бяха кацнали на раменете на по-едрата фигура.

Никой не смееше да си поеме дъх — обзалагам се, дори и Тъкача на сенки. Бях сигурен, че и той има представа какво се случва също толкова, колкото и аз.

Розовото сияние угасна. Розов лъч се протегна към Деджагор. Луташе се и се разтягаше като змия. Когато по-близкият му край ни приближи, далечният се откъсна, лъчът се метна към нас с бързина, непосилна за окото, и само след миг се вряза с писък в яркия диамант на Тъкача на сенки. Светлина, ярка като слънцето, проблесна отвъд това магическо творение, все едно някой изведнъж бе подхвърлил там бъчви горящо масло.

Тъмната паяжина над нас незабавно започна да се свива обратно в останките от диаманта.

Въздухът трептеше от гнева на Господаря на сенките.

— Гоблин! Едноок! Момчета, говорете ми. Обяснете ми какво се случи току-що.

Гоблин бе загубил дар слово. Едноокия изломоти:

— Хлапе, нямам ни най-малка представа, мамицата му. Но към нас се е запътил един много вбесен Господар на сенките, който сигурно ще изкара мене и тебе виновни за язвата му.

Тръпка разтнесе нощта — по-скоро душевна, отколкото физическа. За магията съм глух, нямам и сляп, с изключение на видимите ефекти, но я усетих.

Едноокия беше прав.

Розовата светлина бе угаснала. Не виждах ни знак от странните конници. Кой бяха те? Какво? Как?

Не ми се удаде възможност да попитам.

Дребни кафяви човечета, понесли факли, за да виждат накъде бягат, наизскачаха от лагера на сенчестите. Това нямаше как да предвещава нищо добро за мен, за приятелите ми и за когото и да било вътре между стените.

— Горкият Тъкач — изхриптах. — Жив да го ожалиш.

— Ъ? — Бляска единствен бе достатъчно близо, за да ме чуе.

— Няма ли да е гадно, ако някой безмозъчен тип разруши изкуството ти произведение?

Бляска не загрея. Той поклати глава, грабна едно копие и го метна по един дребосък с факла.

Не уцели.

Там, където сенчестите бяха успели да изкачат стената, и по земните насипи постепенно се надигна голяма шумотевица. Господарят на сенките, засегнат, бе наредил на момчетата си да се залавят отново за работа. И този път без глупости.

— Хей, Бъбаду — извиках аз на един войник. — Кой е залагал за тая нощ?

Това е то Черния отряд. Залагаме коя нощ градът ще падне. Победителят сигурно ще умре с усмивка на грозната си мутра.

Гоблин и Едноокия бяха решили да останат наблизко. Истинските Гоблин и Едноок. На всеки няколко минути проверявах, за да се уверя. Вниманието им беше насочено към хълмовете, не към вълненията из целия град или някой от номерата им. Там блещукаха странни светлини.

Една банда южняци, отпратена по-рано, се завърна в галоп — броят им бе намалял наполовина. Бягаха, сякаш са ги погнали дяволи, по-страшни от техния повелител. Смееха да препускат така само защото Сянка на бурята се беше вманиачила, докато изравняваше равнината, и защото от града идваше светлина.

Пламтяха пожари. Засега само няколко, обаче си бяха пожари.

— Долу се изтеглят — съобщи ми Блясъка.

Наведох се и погледнах. Никой не се опита да ме нацели. Може и мен да са ме помислили за призрак.

Точно така, сенчестите си отиваха и ни оставяха всички тези чудесни куки без въжета, за да си ги трупнем на купчината от разни неща, дето сигурно някой ден ще ни влязат в работа.

— Май можем да си приберем мечовете и да си продължим играта — рече Едноокия.

— Втори път излизаш с тая глупост — отбелязах аз, като премълчах, че нападаха Деджагор и от други места. — Кой кретен ще играе с теб? Няма как някой, който е чак такъв тъпак, да е оцелял. — Едноокия лъже на карти, и то некадърно. Всеки път го излавят. Никой няма да седне да играе с него.

— Хей, Мъргън, чуй! Аз се поправих. Наистина. Никога вече няма да унижа дарбата си с...

Защо да го слушам? Всичко това той го е казвал и преди, безброй пъти. Първото нещо след полагаването на клетвата от нов член на Отряда е да го предупредим да не играе на карти с Едноокия.

Група сенчести, които се оттеглиха от моя сектор, поеха към хълмовете. Всичките носеха факли. Като че ги предвождаше самият

Господар на сенките.

— Клетус! Лонжинус! Можете ли да мятате достатъчно далече, че да обстреляте оная тайфа? — Братята поправяха машините си с цялата си възможна бързина. Две вече бяха готови, натегнати и заредени. Доста слабичко за успешен залп.

— Защо? — попита Едноокия.

— Защо не? Току-виж сме извадили късмет. Можем ли да ядосаме Тъкача на сенки още повече? Вече се закле да избие всички ни.

Балистите изпъшкаха, но копията, които метнаха, не улучиха Господаря на сенките. Той разсеяно отвърна с енергиен лъч, който изпари няколко кубични метра от стената далеч от моите хора.

Суматохата, обхванала целия град, се засилваше. Като че беше по-близо от отсрещната стена.

— Вътре са — рече Блясъка.

— Много са — съгласи се Кофата. — Сигурно ще падне голямо чистене.

Харесвам положителното му мислене.

Свих рамене. Могаба обичаше той самият, Нар и техните талианци да провеждат чистенето.

Нямах нищо против. Нека Могаба изяде цялата болка, която може да преглътне.

Много ми се спеше. Този дълъг ден все повече се проточваше. Добре, де, много скоро щях да заспя завинаги.

Малко по-късно получих вест, че малки групи южняци бродят по улиците и убиват всеки, който им попадне.

— Началник?

— Дремльо? Какво има, младежо? — Дремльо беше талианец, шадар, който бяхме приели в Отряда тъкмо преди да реша да поема писалката. Винаги изглеждаше така, все едно едвам удържаше очите си отворени. Освен това изглеждаше към четиринайсетгодишен — напълно е възможно и да беше. Тресеше го крайна параноя, по съвсем очевидни причини. Беше хубав младеж. А красивите момченца са дивеч за талианските мъже и от трите основни религии. Удушвачите използват по-привлекателните си синове, за да подмамват жертвите си към смъртта.

Чужда земя, чужди обичаи. Може и да не ви допаднат, но ви се налага да ги търпите. На Дремльо нашите му допадаха повече от тези на собствения му народ.

— Капитане — рече той. — Нар не правят никакви опити да удържат южняците по пътя им насам. След като проникнат отвъд стената, изобщо не ги закачат, стига да не се запътят към казармите на Могаба.

— Нарочно ли го правят? — попита Кофата.

— А сега задай още по-тъп въпрос! — измърмори някой.

— Ти как си мислиш? — тросна се Едноокия. — Това е последната капка. Ако той надут и самомнителен простак си покаже тук физиономията...

— Трай си, Едноок. — Това беше неприемливо, но разбирах, че Могаба е способен да насочи врага към нас, за да реши въпроса за старшинството вътре в Отряда. Неговият морал му позволяваше да възприеме това като бляскаво решение за няколко проблема. — Вместо да кибичим и да се заяждаме, какво ще кажете да помислим малко? Най-добрият начин да се оправим с Могаба ще е да му натикаме неговия план в гъза без мехлем.

Докато другите се опитваха да се справят с това мъчно упражнение — мисленето, аз разпитах Дремльо по-подробно. За съжаление той не можа да добави кой знае какво освен най-общите маршрути, по които южняците навлизаха навътре в града.

Не можеше да обвиниш сенчестите. Повечето войници по всяко време се възползват от шанса да тръгнат нататък, където съпротивата е най-малка.

Вероятно можехме да примаим някои в нещо като „джоб убиец“.

Предложението ми дори предизвика кискане.

— Бас държа, че Знахаря щеше да го предвиди още преди месец, какъвто си беше подозрителен към предполагаеми приятели и съюзници.

Близкият гарван изграчи утвърдително.

Трябваше да се сетя за това. Трябваше. Невероятно не е същото като невъзможно. Трябваше да съм подготвил нещо.

Едноокия стана сериозен, доколкото му беше възможно.

— Знаеш ли какво значи това? Ако хлапето излезе право?

— Че Отрядът воюва със себе си?

Завързакът го отхвърли с жест, все едно пъдеше поредния досаден комар на реалността.

— Да предположим, че Могаба им осигури златен мост, за да го отърват от нас? Но за да стигнат до нас, така или иначе трябва да минат през поклонниците.

Не ми отне много време да разбера накъде бие.

— Тоя мръсник! Ще ги накара да убият сенчестите при самоотбрана. Ще ги използва, за да му избиват враговете.

— Този може да е по-голяма змия, отколкото го мислехме — изръмжа Кофата. — Той несъмнено много се промени след Геа-Ксле.

— Така не е редно — измърморих аз, макар, че мечовете щяха да се намесят на наша страна, независимо дали го искаха или не. Освен няколко дребни свади с объркани нашественици по време на атаки в миналото, най-лошото, което досега се бе случвало на Нюен Бао, беше, че тяхното поклонение ги бе набутало в разгара на чужда война. От първия сблъсък на стомана със стомана насам те полагаха големи усилия да поддържат своя неутралитет.

Тъкача на сенки имаше шпиони из града. Би трябвало да знае, че Нюен Бао нямат интерес да му се противопоставят.

— Според теб как ще постъпят? — попита Гоблин. — Говоря за Нюен Бао. — Гласът му звучеше странно. Колко ли бира беше изсмукал?

— Откъде да знам, по дяволите? Зависи как те виждат нещата. Ако смятат, че Могаба нарочно ги е въвлякъл в това, членуването в Отряда може да стане много нездравословно. Могаба може да вижда в това възможност да ни натика между скала и здрав камък. Предпочитам да се видя с Говорителя им и да му обясня какво става. Кофа, събери двајсет души патрул и тръгвайте да търсите южняци. Провери дали Дремльо е прав. Едноок, тръгвай с него. Оглеждай се за неприятеля и прикривай нашите. Блясък, ти наблюдавай тук. Ако не можеш да се справиш, прати Дремльо да ме извика.

Никой не възрази. Когато стане напечено, всички стават сговорчиви.

Слязох по стълбите на улицата.

Играех играта така, както според мен искаха Нюен Бао. Още от малък подозирах, че се разбираш по-добре с хората, ако уважаваш обичаите и желанията им — независимо от очевидните ти относително силни страни.

Това не значи да позволяваш на хората да те тъпчат. Нито ти да им поемаш ядовите. Трябва да изискваш уважение и към себе си.

Страничните улички на Деджагор са тесни и зловонни. Типично за град крепост. Стигнах до едно забутано кръстовище, където при нормални обстоятелства бих очаквал да бъде забелязан от наблюдателите на Нюен Бао. Те са предпазлив народ. Непрекъснато дебнат.

— Искам да се срещна с Говорителя — обявих. — Към него идва опасност. Искам да му съобщя каквото знам.

Не виждах никого, не чувах никого. Нищо друго и не очаквах. Всеки, навлязъл в моята територия, също нямаше да види и да чуе нищо, но смъртта щеше да дебне наблизко.

Единствените звуци, които се чуваха, бяха от шумотевицата на боя през няколко преки.

Зачаках.

Изведнъж точно в мига, когато вниманието ми най-сетне се отклони, пред мен изникна синът на Кай Дам. Не вдигна повече шум от молец, пристъпващ на пръсти. Беше нисък, набит мъж на неопределена възраст. Носеше необикновено дълъг меч, праметнат през гърба му — но мечът си остана в ножницата. Той се втренчи в мен. Отвърнах му със същото. Нищо не ми струваше. Мъжът изсумтя и направи знак да го последвам. Изминахме не повече от стотина крачки. Той ми посочи една врата.

— Не спирай да се усмихваш — казах му. Не можах да устоя. Той винаги беше някъде наблизко и дебнеше. Никога не бях го виждал да се усмихва. Бутнах вратата.

Две стъпки по-навътре бяха окачени завеси. През една дупка в тях се процеждаше много слаба светлина. След като разбрах, че ще вляза сам, затворих предпазливо вратата и чак тогава дръпнах завесите. Не беше уместно да оставя светлината да огрее улицата.

Мястото се оказа толкова приятно, колкото може в този град.

Говорителят седеше на едно чердже на мръсния под до свещ, от която идваше светлината. Виждаха се около десетина души от всякаква възраст и пол. Забелязах четири деца — всичките малки, шестима възрастни на подходяща възраст да им бъдат родители и една стара жена, която ме гледеше толкова кръвнишки, сякаш ми е запазила специално легло в ада, макар и да не ме беше виждала досега. Не забелязах никого, който би могъл да е мъжът ѝ. Може би беше онзи навън. Имаше и една жена на възрастта на Кай Дам, крехко цвете, което времето бе стопило до покрити с кожа клечки, ала в очите ѝ все още гореше буден разум. Нищо не можеш да скриеш от тази жена.

Не забелязах кой знае какво имущество освен дрехите на гърбовете им, няколко дрипави одеяла, две-три глинени чаши и гърне, което може би ползваха за готвене. И още мечове, почти толкова дълги и изящни като носения от сина на Говорителя.

В мрака отвъд светлината на свещта някой изстена — стон на човек, изпаднал в треска.

— Седни — покани ме Кай Дам. До свещта беше постлано още едно чердже. На мъждивата ѝ светлина старецът изглеждаше покрехък, отколкото при посещението си на стената.

Седнах. Въпреки, че не бях свикнал и сухожилията ми не бяха достатъчно гъвкави, се опитах да скръстя крака.

Зачаках.

Кай Дам щеше да ме подкани да заговоря, когато му дойдеше времето.

Опитах се да се съсредоточа върху стареца, а не върху втренчените в мен хора или миризмата на прекалено много народ, натикан прекалено натясно, на странните им храни, дори не и на вонята на болест.

Една жена донесе чай. Не знам как го беше сварила — огън не видях. Но в момента дори не се сетих за това, толкова бях поразен. Беше красива. Дори мръсна и дрипава, тя беше невероятно красива.

Поднесох горещия чай към устните си и се опарих. Шокът отново ме върна към задачата.

Мигом ме обзе жал. Тя щеше скъпо да си плати, когато южняците превземат града.

По устните на Кай Дам заигра лека усмивка. По лицето на старата жена също забелязах, че се забавлява и разпознах в него същата красота, само че времето ѝ беше изменило. Те не се учудиха на моята първоначална реакция. Може би това беше някакво изпитание — да ми я покажат на светло. Почти нечуто старецът каза:

— Красива е, наистина.

И додаде:

— Мъдър си не за годините си, Войнико на мрака.

Какви бяха тия дивотии за Войника на мрака! Всеки път, когато се обръщаше към мен, ми лепваше ново име.

Опитах се да му се поклоня официално.

— Благодаря за комплимента, Говорителю. — Надявах се да разбира, че не можех да владея тънкостите на доброто държание според разбиранията на Нюен Бао.

— Усещам в теб голяма тревога, съдържаща единствено от веригите на волята. — Пиеше чая си спокойно, но ме разглеждаше с поглед, който ми подсказваше, че би приел припряност от моя страна, ако сметнех, че наистина е необходима.

— Големи злини бродят из нощта, Говорителю — казах. — Нечакани чудовища са се изтръгнали от нашийниците си.

— Така и предположих, когато бе така любезен да ми позволиш да се кача на твоята част от стената.

— Нов звяр броди на свобода. Никога не съм очаквал да го видя. — Спомняйки си случката, разбрах, че сме говорили за две различни неща. — И не зная как да се справя с него. — Стараех се да произнасям ясно думите на талиански. Хората, разговарящи на език, който не е роден на никого от тях, страшно изкушават дяволите на недоразумението.

Той изглеждаше озадачен.

— Не те разбирам.

Огледах се наоколо. Целият му народ непрекъснато ли живееше така? Наблъскани тук, беше им много по-тясно, отколкото на нас.

Разбира се, ние можехме да подкрепим претенциите си за повече пространство с мечове.

— Знаеш ли за Черния отряд? Познаваш ли най-новата ни история? — Вместо да чакам отговор, започнах да описвам най-близкото ни минало. Кай Дам бе от рядко срещаните люде, които слушаха с всяка частица на тялото си.

Завърших. Старецът рече:

— Времето може би ви е превърнало в сенки на Воините на мрака. Толкова дълго ви е нямало и толкова далече сте стигнали, че сте се отклонили напълно от вашия Път. Следовниците на принца воин Могаба също не са по-близо до верния път, ни най-малко.

Не успях да скрия добре мислите си — Кай Дам и жена му отново се забавляваха с мен.

— Но аз не съм един от вас, Знаменосецо. Моите знания също са се отклонили далеч от истината. Може би днес няма реална истина, защото вече никой не я знае.

Нямах представа за какво говори той, по дяволите.

— Дълго и надалече скита ти, Знаменосецо. Но все още можеш да се завърнеш у дома. — Изражението му помрачня за миг. — Въпреки, че ти се иска да не беше така. Къде е твоето знаме, Знаменосецо?

— Не знам. Изчезна по време на битката в равнината навън. Забих дръжката му в земята, когато реших да си сложа доспехите на Капитана, за да се престоря, че той не е повален и войските да се съберат, но...

Старецът вдигна ръка.

— Мисля, че тази вечер ще сте много близо до това.

Много мразя тия неясни приказки, които дъртите и магьосниците обичат да приказват. Убеден съм, че го правят единствено защото им внушава чувство за власт. Майната му на изчезналото знаме. Не му беше времето тази вечер да приказваме за него.

— Вождът на Нар иска да стане Капитан на Черния отряд — казах аз. — Той не одобрява обичаите на тези от нас, дошли от далечния север.

Млъкнах, но старецът беше приключил. Изчакваше. Продължих:

— Могаба е безупречен воин, но като водач си има някои недостатъци.

Тогава Кай Дам доказа, че не е онзи съвсем неразгадаем и вечно търпелив старец, както бихте очаквали в подобни положения.

— Дойде да ме предупредиш, че той е решил да си съкрати проблемите, като пусне южняците, за да му свършат работата с ножовете ли, Знаменосецо?

— Ъ?

— Един от внуците ми е подслушал как Могаба е обсъждал тазвечершните действия с лейтенантите Очиба, Синдаве, Ранджалпиринди и Чал Ганда Ган. Тъй като присъствали и талиански конспиратори, Нар не можели да се карат на родния си език, въпреки че Могаба показвал ограничени познания по талиански.

— Моля? Господине?

— Това, което честта ти те задължава да ми съобщиш, въпреки че в момента е само подозрение, е много по-лошо, отколкото се страхуваш. Отхвърлил силните възражения на своите лейтенанти Нар, Могаба е задействал план за тази вечер, който ще позволи на южняците, преминали стените, да не се мотаят там и да нахлуят в града. Талианските легионери ще ги разубедят да нападнат във всяка друга посока освен през нашия квадрал към вашия.

— Вече знаеш? Това ли ми казваш? Преди да стигна дотук, ти вече си имал свидетел?

— Тай Дей.

Един младеж стана. Беше кльоцав дребосък с неприятен вид и държеше пеленаче в ръце.

— Той не говори талиански, но го разбира доста добре — поясни Кай Дам. — Чул как подготвят заговора. Чул аргументите на тези, които го смятали за безчестен. Видял как сърдитият Могаба стигнал дотам, че продължил и по време на посещениято на мъж, за когото се вярва, че е инструмент на Господарите на сенките.

Това ме поразя. То означаваше, че от този миг нататък съществува негласно споразумение между Могаба и Тъкача на сенки, важащо до момента, в който аз и моите хора бъдем унищожени.

— Наистина жестоко предателство, Говорителю.

Кай Дам кимна, а после ми каза:

— Това не е всичко, Каменни войнико. Ранджалпиринди и Ганда Ган са приближени на Прабриндрах Драха. Говорейки с гласа на принца, те са уверили Могаба, че след като падне обсадата и твоята

банда бъде отстранена, принцът ще обяви личната си подкрепа за това Могаба да заеме капитанския пост във вашия отряд. В замяна Могаба ще изостави похода на предишния ви капитан, за да стане главен военачалник на Талиос, с цялата мощ, нужна, за да се продължи войната срещу Земите на сенките.

— Леле, това се казва подслушване! — Тай Дей почти се усмихна.

— А и какво предателство само е спретнал брат Могаба.

Сега разбирах защо Очиба и Синдаве биха възразили. Това беше едно почти непонятно предателство.

Наистина, след Геа-Ксле Могаба бе претърпял мрачни промени.

— Какво има той против вас, хора? — попитах.

— Нищо. Политически той би трябвало да е безразличен към нас. Никога не сме били фактор в талианските работи. Но ние не сме нищо за него във всякакъв смисъл, и той няма търпение да ни похарчи, като намерена монета. Ако южняците ви нападнат, след като се сбият с войската му, а после и нас, огромен брой загинали от враговете му и от нас, нежеланите, които само гълтаме ресурси, ще бъде ликвидиран.

— Някога аз се възхищавах много от този човек, Говорителю.

— Хората се променят, Знаменосецо. А този — повече от всички. Той е актьор и една-единствена зла цел стои зад цялата му игра.

— Говорителю?

— Този Могаба е центърът и причината за всичко, което върши Могаба. Той ще принесе и най-добрия си приятел върху олтара в жертва на себе си, макар че сигурно дори и някой бог не би могъл да убеди приятеля, че това е възможно. Всяка зла заповед на Могаба отхвърля поредния воал върху черното петно, поглъщащо душата му. Той се е променил, както би прогнил и най-съвършеният плод на нара, ако мухълът проникне под кората му.

Хайде, пак почнахме да увъртаме по старовремски.

— Знаменосецо! Въпреки че знам вече за черната опасност, застрашаваща моя народ, за мен е чест, че ни сметна за достойни да ни предупредиш, колкото и належащи грижи да имаш. Това бе проява на щедрост и приятелство. Ние не забравяме онези, които са ни протегнали ръка.

— Благодаря ти. Доволен съм от твоя отговор. — По-добре повярвай. — И ако Могаба позволи да ви нападнат...

— Проблемът вече ни е засегнал, Каменен войнико. В момента южняци измират само на метри от нас. След като стана ясно, че сме заседнали тук, изучихме всеки оттенък на земята, върху която може да се бием някога. Това не е нашето блато, но принципите на битката си остават същите. Бяхме подготвени за тази нощ от седмици насам. Оставаше да се види само кои ще изберат да ни станат врагове.

— Ъ? — Мога да съм тъп като паве, когато се сблъскам с такава хладна пресметливост.

— Трябва да отидеш отново при онези, които те имат за свой водач. Върви, и бъди сигурен, че имаш приятелството на Нюен Бао.

— Това е чест.

— Или проклетие — усмихна се старецът.

— Това означава ли, че вашите хора ще разговарят с моите?

— Това ще е малко множко — той отново се усмихна. Жена му също. Ама че щур шегаджия беше! Направо можеше да те спуга от смях. — Тай Дей, върви с този мъж — додаде той. — Можеш да говориш, ако те заговорят, но само като моя уста. Кокален воине, това е внукът ми. Той ще те разбере. Прати ми го, ако имаш нужда да общуваме. И не бъди лекомислен.

— Разбирам. — Опитах се да стана и се изложих — не успях да си разплета краката. Едно от децата се разсмя. Дръзнах да се огледам за реакцията на жената-мечта, която донесе чая, сигурен, че не мога да заблудя Кай Дам. В скута ѝ спеше бебе, а под лявата ѝ мишница дремеше малко детенце. Беше будна и гледаше. Изглеждаше уморена, уплашена, объркана и решителна. Също като нас, останалите. Когато в мрака се разнасяха стонове, тя трепваше и поглеждаше нататък. Болката беше част от нея.

Поклоних се и си тръгнах. Тай Дей от Нюен Бао ме поведе обратно към познатата територия.

— Не знам — казах на Гоблин, когато той ме попита за моята сянка Нюен Бао. — Той не говори много. — Все още не бях изкопчил от него нито дума. — Май речникът, който ползва при всички случаи, се състои от уклончиво сумтене. Както и да е, посещението се оказва ненужно. Нюен Бао знаеха много повече за предстоящия дъжд от лайна от нас. Старецът признава, че само Могаба е виновен, и казва, че ние сме се отървали от тяхното възмездие.

Гоблин понечи да погледне през рамо, все едно си проверява задника.

— Да — съгласих се аз. — Слагай си девствения пояс. Какво става? — не виждах Кофата и Блясъка.

— Все още нищо особено. Тъкача и неговата шайка тъкмо стигнаха хълмовете.

Навън се надигнаха всякакви вълнения. Силна розова светлина отново очерта силуети върху нощта.

— Приличат досущ на костюмите на Отнемация живот и Създателя на вдовици, които Господарката направи за себе си и Знахаря — забеляза Гоблин. — Хей! Защо изглеждаш така, все едно призрак те е захапал за гъза?

— Защото може и да ме е захапал. Изглеждат точно както каза ти. Само че, ако си спомняш, аз свалих доспехите на Създателя на вдовици от Знахаря, след като стрелата го прободде, облякох ги и се престорих на него. И се провалих, защото закъснях.

— Е, и?

— Миналата седмица някой открадна доспехите на Създателя на вдовици направо от квартирата ми, докато съм спал. Мислех, че съм ги скрил на място, където никой, освен мен, не може да ги намери. Но някой влязъл, прескочил ме, изровил ги и излязъл с товара си, а аз нито съм чул, нито съм видял! Нито пък някой друг го е чул и видял. — А това определено си беше страшно.

— Затова ли онзи ден ми задаваше всички ония смахнати въпроси? — изцърка Гоблин. Когато е разтревожен, той църка като настъпена мишка.

— Да.

— И защо така нищичко не каза?

— Защото който и да е взел доспехите, е трябвало да използва магия, за да мине покрай мен. Реших, че е някой от вас двамата и исках да разбера кой е, за да му кльцна глезените, преди да е разбрал какво става.

Едноокия се изкачи с пухтене по стълбите. Не беше зле за човек на двеста години.

— Какво става? Какви са тия жални физиономии?

Гоблин му обясни.

Дребният черен магьосник измрънка:

— Трябваше да ни кажеш, Мъргън. Можехме да надушим прясната диря.

Надали. Единствената улика, която намерих, беше едно бяло перце и бучка нещо, което приличаше на курешка.

— Вече няма значение. Знам къде са доспехите. Ето там. — Посочих към хълмовете, които се простираха под сиянието, което приличаше на подранила розова зора. — Вие какво направихте?

— Изтрепахме сума ти проклети южняци, ето какво! Могаба сигурно им продава билети там. Копеленцата са цяло гъмжило, като въшки! Както и да е, измъкнахме се, преди късметът да ни е зарязал. Нюен Бао направо са откачили. — Той изгледа косо Тай Дей. — Те май се опитват да накарат сенчестите да минат изотзад на Могаба и да му смелят задника. Пада му се на тоя мръсник, собственият му заговор да го довърши! Какво става там навън, по дяволите? — Говореше за огрените в розово хълмове.

— Нещо, което не сме си търсили — отвърна Гоблин.

Зад розовото сияние се надигна мрак. Вътре в него се блъскаха човешки фигури. Трепкаха, пламтяха като ярки, бързо угасващи звезди. Миг по-късно земетръс разлюля града. Изгубих равновесие.

— Веднъж и ти да си прав, дребосък — отбеляза Едноокия. — В играта участва играч, за когото не знаехме.

Два гарвана изпаднаха в истерия на няколко метра от нас. Те се гмурнаха в мрака и продължиха да се хият, докато отлитаха.

— Изненада! — измърморих. — Ама че тътен, трясък и простотии стават в тия хълмове. Хайде, момчета! Кажете ми кой е. Останалото дори и тъпак като мен може да го загрее. Кажете ми само кой беше.

— Ще поработим върху това — обеща Едноокия. — Може би дори ще започнем веднага, ако се разкараш и ни оставиш на мира. Хайде, дребен.

Докато той и жаболикото му приятелче се залавяха за работа, аз насочих вниманието си към вълненията, които бушуваха из Деджагор.

Може би хиляди сенчести вече бяха прескочили стената. Горяха многобройни пожари. Попитах внука на Кай Дам:

— Огънят ще притесни ли вашия народ?

Той сви рамене.

Тоя тип не си падаше клюкар.

Вече нямаше нощ. Огньовете горяха навсякъде. Горяха и в лагера на сенчестите, подпалени от обсадните машини на Могаба. Горяха и в града, подпалени от войниците на Господаря на сенките. Пожарите пламтяха по хълмовете и намекваха за изненадващи вулкани или сили с мощ, невиждана от времето, когато Отрядът се противопостави на мрачните господари от империята на Господарката. Светлината беше твърде силна за среднощ.

— Колко време има до зазоряване, знае ли някой?

— Твърде много — изсумтя Кофата. — Да не си мислиш, че някой тази нощ си прави труда да следи часовника?

Много отдавна, преди цели векове — вчера привечер, Едноокия, Гоблин или някой друг каза, че зазоряването е твърде далечна цел, за да ѝ се надяваме. Общото равнище на оптимизма си оставаше ниско.

Дойдоха доклади — нито един не беше благоприятен. Безбройни южняшки войници бяха проникнали в града. Имаха заповед да дойдат при нас, да ни изтрият от лицето на земята и да продължат, да се изкачат отвътре на стената по дългия път и да стигнат там, откъдето бяха тръгнали. Но Нюен Бао не им съдействаха, нито пък моите хора. Така че нашествениците се лутаха и вредяха с каквото могат, докато някой не ги убиеше.

Южняците имаха известен успех сред джайкурите, които се спотайваха по къщите си с надеждата да ги пропуснат, въпреки целия им опит с Господарите на сенките.

Не можеше да ги виниш, че не се юрнаха да ни преследват. Нали и те не искаха да ги убият. И Могаба нямаше защо да се изненадва, когато някои от злодеите, които беше пуснал вътре, се обърнаха срещу него.

Нашите отстояваха позициите си. Двойниците и фантомите подлудяваха южняците. Не можеха да разберат коя от заплахите е истинска. Но основната причина нашите да се държат беше, че няхмахме избор. Няхмахме къде да избягаме.

Тъкача на сенки с нищо не помагаше на хората си. Той беше навън, сред хълмовете, с намерението да разгадае лично онази мистерия. И явно съжаляваше за своя избор на цел.

Отново долетя конен отряд — розовата светлина очертаваше силуетите им. Господарят на сенките явно не беше с тях.

— Гоблин! Едноок! Къде сте се дянали бе, лайненца? Случило ли се е нещо с Тъкача на сенки?

Гоблин изникна от нищото — лъхаше здраво на бира. Значи, двамата с Едноокия бяха люснали по няколко галона някъде наблизо. Той попари надеждите ми.

— Тъкача на сенки е жив, Мъргън. Но сигурно е оцапал гащите — и той се изкикоти.

— Мамка му — измърморих. Дребният жабок бе успял яката да се накваси. Ако и Едноокия беше на тоя хал, щях да си прекарам много интересно остатъка от нощта. Възможно беше тия двамата да забравят всичко и да подхванат караницата, която водеха от сто години. Последния път, когато се напиха и се погнаха, попиляха цял квартал в Талиос.

През цялото това време внукът на Говорителя се спотайваше в сенките и наблюдаваше като някой от онези проклети гарвани. Сега те бяха много повече.

Старият Хриптящ нахлу с пухтене от улицата. Трябваше да си почине, преди да се изкачи догоре. Кашляше, хриптеше и плюеше кръв. И той беше от същите краища, от които идваше и Едноокия, но нищо друго не ги свързваше освен любовта към бирата. Хриптящия също беше наобиколил бъчвата на няколко пъти. Той се изкатери догоре, докато аз оглеждах града, и се опита да прецени доколко зле беше положението. Точно тогава не ни притискаха много.

Хриптящия хрочеше, кихаше и плюеше. Нова розова светлина избухна в подножието на хълмовете и очерта две сенки на фона на небето. Нямахте съмнение, че това са сенките на Създателя на вдовици и Отнемащия живот — ужасните превъплъщения, които Господарката бе създала за себе си и за Знахаря, за да изкарват ума на сенчестите.

— Не е възможно — рекох аз на кротналите се магьосници. Едноокия се беше върнал. С едната си ръка крепеше Хриптящия, който покрай туберкулозата си май беше получил и пристъп на астма. В другата стискаше нещо, подобно на прът, увито в парцали. Продължих:

— Това не може да са Знахаря и Господарката, защото ги видях със собствените си очи как падат.

Шепа конници се носеше към града. Сред тях имаше тъмно петно, което трябваше да е Тъкача на сенки. Не се отказваше. Около него кръжаха розови светулки. Беше му трудно да ги отблъсква.

Южняците, все едно разбраха, че шефът им ще е в гадно настроение, като се върне, и внезапно усилиха атаката.

— Не съм убеден — зарамишлява Гоблин. Звучеше така, сякаш изведнъж бе изтрезнял от уплаха. — През ум не ми минава кой е този с доспехите на Отнемащия живот. Обаче ще се пръсне от сила.

— На Господарката не ѝ бяха останали никакви сили — напомних му.

— Другият създава усещането за Знахаря.

Не можеше да бъде.

Хриптящия най-сетне изхъхри:

— Могаба...

При споменаването на това име неколцина се изплюха. Всеки си имаше мнение за безстрашния военачалник. Ако ги слуша човек, можеше да реши, че Могаба е най-желаният мъж в града.

Гърчеща се розова нишка достигна групата на Тъкача на сенки. Господарят на сенките я отблъсна от себе си, но тя изкла половината от хората му. Телесни части се разхвърчаха във всички посоки.

— Мамка му! — възкликна някой и с това до голяма степен изрази общото настроение.

— Могаба... иска да знае... дали можем да освободим няколкостотин души, ... за да контраатакува врага, ... проникнал в града! — изхриптя Хриптящия.

— Това копеле за колко тъпи ни мисли?! — измърмори Бляска.

— Жената на оная камила знае ли, че сме го нарочили? — попита Гоблина.

— Защо да си мисли, че може да го подозираме? Има толкова високо мнение за собствения си мозък!

— Ама че смешно — изграчи Кофата. — Опитва се да ни прецака и накрая сам си нахлузи задника на кола! И прекрасното е, че единственият начин да го извади, е да ни убеди ние да му свършим работата.

— Какво е наумил Едноокия? — попитах Гоблин. Едноокия като че се молеше над една от балистите заедно с Лофтус. Около краката им бяха пръснати парцали. В улея на машината лежеше злокобно черно копие.

— Не знам.

Огледах най-близката порта. Нар ни виждаха. Могаба щеше да разбере, че лъжа, ако кажех, че сме твърде съсипани и не можем да пратим помощ.

— Някой да се сеца за някаква причина да помагаме на Могаба? — попитах. За да удържа моята част, освен самите членове на Старата банда, разполагах с шест хиляди оцелели талианци от дивизията на Господарката и с непостоянен брой освободени роби, бивши военнопленници и амбициозни джайкури.

Всички отговориха отрицателно. Никой не искаше да помага на Могаба. Доближих се до машината и попитах:

— А какво ще кажете да му помогнем, само за да отървем собствените си задници? Ако оставим да стъпчат Могаба, накрая може сами да се изправим срещу остатъка от сенчестата тълпа. — Погледнах портата. — А и тези хора там виждат всичко, което вършим.

Гоблин също погледна и тръсна глава, за да я поизбистри от биреното замайване.

— Ще трябва да си помислим.

— Какво правиш, Едноок? — вече бях до него.

Едноокия посочи гордо копието.

— Нещичко, по което работех в свободното си време.

— Грозничко си е. — Хубаво беше да разбере, че може да свърши нещо полезно и без да му се казва.

Беше издялал черен дървен прът и го бе обработвал часове наред. Копието беше покрито с невероятно грозни миниатюри и надписи на непозната азбука. Острието му беше също черно като дръжката, а по потъмненото желязо бяха изписани изящни сребърни руни. По острието имаше и цвят, но толкова фино нанесен, че беше почти невидим.

— Много хубаво.

— Хубаво? — Въздишка. — Невежа такъв! — Той посочи. Лофтус погледна. Аз също.

Групата на Тъкача на сенки, тъжно оредяла, обкръжена от рояци розови искри и надаващи подигравчийски крясъци гарвани, се приближаваше.

Едноокия се изкиска.

— Това тук ми е Трепачът за Господари на сенки, копеле! — И нададе вой. Сума ти бира беше излочил, явно. — Той спокойно би го спрял в някой ленив следобед, но сега не е ленив следобед, нали? Лофтус стреля. Тая пръчка няма да лети във въздуха и пет секунди. Само с толкова време разполага той, за да схване какво му предстои и какво да прави, за да развали магиите, наложени, за да му пречат да го отклони. А я го гледай колко е зает той задник. Лофтус, мой човек, подготви се да ти издълбаят голяма победна резка върху това нещо!

Както би постъпил всеки човек, притежаващ поне малко разум, Лофтус не обръщаше внимание на Едноокия. Той нагласи оръжието с артистична грижливост.

— Повечето заклинания са разработени, за да пробият личната му защита — издърдори Едноокия. — Разчитам, че той няма да има време да предприеме нищо. Защото исках да се съсредоточа в пробиването на една точка по пасивен...

Затворих му устата.

— Гоблин, някакъв шанс това да свърши работа? Този дребосък не е точно тежка категория.

— Тактически, може и да свърши. Ако наистина се е трудил толкова упорито върху това. Да кажем, че Едноокия е един порядък по-слаб от Тъкача на сенки. Кое то в действителност означава само, че му отнема десет пъти повече време да свърши същата работа.

— Порядък? — Значи, това му беше проблемът на Едноокия.

— По-скоро два, предполагам.

Не ме разбира. А аз нямах време да му изтръгвам обяснения.

Лофтус бе доволен, че следи целта си идеално, или поне тя беше в обсега му.

— Време е — каза той.

— Стреляй — наредих аз. Балистата издаде характерния си тътен. Над стената падна тишина. Черното копие се стрелна в нощта. Зад него прехвърчаха искрици. Едноокия каза пет секунди полет. Истината беше, че по-скоро бяха четири, но сякаш се проточиха цяла вечност.

Сиянието на пламъците обилно осветяваше Господаря на сенките. Не след дълго той щеше да изчезне зад някоя кула от анфиладата. Яздеше, загледан назад, към хълмовете. Странните конници сега препускаха из равнината и предизвикваха всеки — който и да е — да отговори на предизвикателството им.

Ахнах.

Създателя на вдовици носеше Копието. Самото знаме не се виждаше, но това беше копието, към което то беше привързано от деня, в който Черния отряд е напуснал Катовар. Всеки отделен Летописец внимателно го бе следил, макар причината за това да бе забравена. Съсредоточих се върху Тъкача на сенки тъкмо навреме, за да видя как съкровището на Едноокия поразява целта.

По-късно Гоблин ми разказа, че Тъкача усетил опасността, когато оръжието се издигнало до най-високата точка на полета си. Каквото и да е направил тогава, постъпил е правилно. Или пък е извадил късмет. Или някоя по-висша сила бе решила, че той няма да умре точно тази нощ.

Копието промени курса си с няма и педя, и вместо да удари Тъкача на сенки, се заби в рамото на коня му и разкъса животното, сякаш то беше не по-плътно от въздуха. Раната засия в червено, запламтя. Червеното се разля. Тъкача на сенки изрева яростно, когато конят го хвърли. Строполи се на земята и лежа там, гърчейки се, достатъчно дълго Едноокия да кресне на Лофтус да го обсипе със залп от обикновени копия, а после запълзя заднишком като рак, за да избегне ударите на конските копита.

Тогава познах животното. Беше един от отгледаните с магия чудовищни коне, които Господарката бе довела на юг заедно с Отряда от старата си империя. Те бяха изчезнали по време на битката.

Конят цвилеше, ли цвилеше...

Загледах се в двамата конници в далечината. Те напредваха към града бавно, сякаш отправяха предизвикателство. Сега забелязвах, че и те яздят жребците на Господарката.

— Но аз видях как ги убиват — казах на Гоблин.

— Трябва да му прегледаме очите на това момче — изсумтя Едноокия.

— Казах ти вече, това не е Господарката — рече Гоблин. — Ако се вгледаш внимателно, ще забележиш различията в доспехите.

Войската ги забележа. Сред талианците настъпи раздвижване.

— А за другия какво ще кажеш? Какво си говорят там?

— Не. Би могъл да е Старецът.

Блясъка отиде да провери защо талианците се развълнуваха така.

Конят на Тъкача на сенки се строполи, но продължи да цвили и да рита. Струи зеленикава пара се надигаха от раната му. Тя продължаваше да се разраства. Смъртта на звяра щеше да се проточи дълго.

Магьосникът щеше да умира още по-бавно и мъчително, ако острието на Едноокия бе поразило целта си.

Блясъка дойде и съобщи:

— Възбудени са, защото тези доспехи са досущ същите като на някаква богиня, Кина, в бойното ѝ превъплъщение. Така я изобразяват винаги на картините на войната ѝ с демоните.

Нямах представа за какво говори той — знаех само, че Кина е някаква богиня на смъртта по тези краища.

Зачудих се кога Тъкача на сенки ще отвърне на удара на Едноокия.

— Няма — увери ме Гоблин. — В мига, в който му обърне внимание, онези двамата ще му отрежат краката.

Наблюдавах как Тъкача на сенки се отдалечава с куцукане и изчезва от полезрението ми.

Срамът пришпори неговите войници отново да вложат усилия. Някой щеше да плати с болка за неговото посрамване. Обяснимо, те предпочитаха ние да платим тази сметка.

Някои от тях като че разпознаха и бронята на Отнемащия живот. Чух, че под стената изкрещяха името Кина повече от един път.

— Тай Дей, време е да предадеш съобщение на дядо си. Искам да прекарам част от войската си през неговата територия, за да помогна да прогонят южняците от града.

Нюен Бао излезе от сенките, колкото да ме изслуша, и се взря тревожно в конниците. После изсумтя, слезе на улицата и припна в нощта.

— Слушайте, хора. Трябва да спасим нашия безстрашен вожд, пишкоглавеца. Кофа...

Навлязох в тъмна уличка — смятах да се настаним зад някой южняшки отряд и Гоблин да им извърти номерата си. И все едно пристъпих над края на света и пропаднах в бездънна бездна. Сякаш някакво огромно психическо плюкало за мухи ме плясна и ме запрати в нищото. В същия миг Гоблин ми кресна нещо, ала не го разбрах.

В този миг ми се гадеше, бях объркан, чудех се кой ли ми е поставил засада с тази магия и защо ли тя сякаш ме изцежда като мокър парцал.

Дали Могаба не бе извел предателството си и на друго ниво?

Нещо ме стискаше. Дърпаше ме толкова злостно, че нямаше как да му се противя. Загубих представа кой съм и къде съм. Знаех само, че спя и не искам да се събудя.

— Мъргън! — извика далечен глас. Дърпането се усили. — Мъргън, хайде! Ела си! Бори се, хлапе! Бори се!

Започнах да се боря.

Но се борех с този глас. Той ми казваше да отида някъде, където по-голямата част от мен не искаше. Там ме чакаше болката.

Дърпането се удвои отново, а силата ме дърпаше с мощ, от която бе невъзможно да се изтръгнеш.

— Успя! — провикна се някой. — Той се върна при нас.

Този глас ми се стори познат...

Беше като излизане от кома, само че си спомнях съвсем подробно къде съм бил. Деджагор. Всяка малка болка, всеки ужас, всеки страх. Но очертанятията вече започваха да се размиват. Връзките се изплъзваха. Сега бях тук.

Тук? Кое, кога и къде беше това „тук“? Помъчих се да отворя очи. Устните ми не откликваха. Опитах се да се размърдам. Крайниците ми не искаха да бъдат безпокоени.

— Целият е тук.

— Дръпни завесата. — Чух как зашумоля тежък плат. — Все по-трудно ли ще става? Мислех си, че най-лошото вече е минало. Че той не може да стигне толкова далече, та да ни е толкова трудно да го върнем.

О! Този глас принадлежеше на Знахаря. На Стареца. Само че Старецът е мъртъв, защото видях как го убиват. Дали? Не оставих ли току-що Създателя на вдовици, жив, далеч след като времето му изтече?

— Ами, докато не ни чува... Вече няма накъде да върви, освен на добре. Ние завихме зад ъгъла. Прехвърлихме билото. Освен ако той не иска да си стои загубен.

Отворих едното си око.

Наоколо беше тъмно. Никога досега не бях виждал това място, но трябваше да е дворецът в Трого Талиос. У дома. Никога не бях забелязвал другаде да използват този камък. И нямаше нищо учудващо в това, че не можех да разпозная някои части от Двореца. Всички принцове на Талиос добавят нещичко към него по време на царуването си. Предполага се, че единствено старият придворен магьосник Пушека може да се ориентира из цялата сграда. А Пушека вече го няма с нас. Не зная какво се е случило с него после, но преди няколко години го разкъсаха — едно свръхестествено създание, с което той не можеше да се разбере, се опита да го изяде. Това ни дойде добре, защото тъкмо тогава открихме, че Дългата сянка го е съблазнил и той е минал на страната на Господарите на сенките.

Дивях се на себе си. Въпреки че главата ме болеше така, все едно ме гонеше махмурлукът на махмурлуците, изведнъж умът ми се избистри като кристал.

— Отвори си едното око, шефе.

— Мъргън, чуваш ли ме? — Опитах да размърдам език и заломотих гладко пълни дивотии. — Пак те омагьосаха. От два дни се мъчим да те върнем обратно. — Знахаря звучеше раздразнително. Все едно нарочно му създавах притеснения! — Добре, знаеш упражнението. Да го изправим и да почва да ходи.

Спомнях си, че на няколко пъти вече бях минавал през това. Сега не бях толкова объркан и схващах по-бързо разликата между минало и настояще.

Издърпаха краката ми под мен. Гоблин ме прихвана под дясната мишница. Знахаря ме обгърна с ръка отляво и ме вдигна.

— Помня какво да правя — казах.

Те не разбраха.

— Схващаш ли в кое време се намиращ, Мъргън? — попита Гоблин. — Нали няма пак да се отнесеш в миналото?

Кимнах. Така можех да общувам. Навярно трябваше да използвам езика на глухонемите.

— Пак ли Деджагор? — попита Знахаря.

Всички връзки бяха в ума ми. Дори и много такива, които не исках да правя. Пак се опитах да заговоря.

— Същата нощ. Пак. По-късно.

— Заведи го долу. Ще се оправи — каза Знахаря. — Мъргън, този път забеляза ли нещо? Каквото и да е, нещичко, за което да можем да се заловим и да те изкараме от този цикъл? Нужен си ми тук. Непрекъснато.

— Нищичко, да му се не види! — Спрях, за да си поема дъх. Този път се възстановявах по-бързо. — Дори не знам кога ме удари. Просто изведнъж се оказах там като някакъв блуждаещ дух, без мисли за никакво бъдеще. После, след известно време, си бях само Мъргън, без да осъзнавам нищо, без аномалии, каквито получавам сега.

— Аномалии?

Обърнах се стреснато. Едноокия беше изникнал отнякъде. Видях, че завесата продължава да мърда. Закриваше половината стая.

— Ъ?

— Какво имаш предвид под „аномалии“?

Когато се съсредоточих, открих, че не знам точно какво имах предвид. Поклатих глава.

— Не знам, така ми се изплъзна от езика. В кое време се намирам?

Знахаря и магьосниците си размениха многозначителни погледи. Знахаря попита:

— Помниш ли Свещената гора?

— Разбира се. Още треперя. — И наистина усетих хлад. После ми хрумна най-важното. Нямах спомен да съм посещавал тази стая преди, а би трябвало. Значи все още бях в своето минало. Но не бях толкова далеч, колкото в Деджагор — от него ме делиха години.

После се опитах да си спомня бъдещето.

Спомних си прекалено много. Застенах.

— Трябва ли да го вдигаме пак? — попита Гоблин.

Тръснах глава.

— Наред съм. Да помислим. Колко време мина между този пристъп и предишния? И колко, откакто се върнахме от горичката?

— Ти се върна преди три дни — отвърна Знахаря. — Казах ти да доведеш пленниците си в двореца. Ти се опита. По пътя загуби тъкача на сенки при обстоятелства, толкова съмнителни, че издадох заповед за всички членове на Отряда да бъдат особено бдителни!

— Той беше стар, умря просто от уплаха — рече Едноокия. — Нищо тайнствено няма в това.

Главоболието ми не минаваше. Имах смътни спомени от събитията, но не толкова ясни като тези за други случки непосредствено преди досегашните припадъци.

— Не си спомням много.

— Червеноръкият измамник стигна дотук. Смятахме да започнем разпита му същата нощ. Но ти се върна в дома си — и още щом като си влязъл, си рухнал. Тъща ти, чичо ти, жена ти и шурейт ти са единопдушни. Вероятно това е първият, последният и единствен път, когато се случва.

— Вероятно. Старата е същата като Едноокия. Съгласна е само за едно — да е контра на всички.

— Хей, хлапе...

— Тихо! — скастри го Знахаря. — Значи просто си паднал и си се вцепенил. Жена ти изпаднала в истерия. Шурейт ти дойде да ме търси. Изкарахме те оттам, за да не притесняваме семейството ти.

Да не ги притесняват? Тези хора не са и чували тая дума. Освен това от всички тях смятам за свое семейство единствено Сахра.

— Отвори уста, Мъргън — рече Гоблин, обърна лицето ми така, че светлината да го осветява най-добре, и се вторачи в гърлото ми. — Тука няма увреждания.

Знаех какво си мислят. Епилепсия. Сам бях си мислил за това. Разпитвах за тази болест всеки, който би ме изслушал. Но не бях чувал за епилептик, когото припадъците да запрацат в миналото. В едно минало, което никога не беше точно като миналото, което вече бях изживял.

— Казах ти, че не е болест! — изръмжа Знахаря. — Когато откриеш отговора, той ще е точно в твоята нива и сигурно ще се почувстваш глупак, че досега не си го видял.

— Ако има нещо за намиране, аз ще го намеря — обеща Едноокия, което ме накара да се чудя какво ли си е наумил. Тогава вече знаех онова, което трябваше да знам, защото скоро щяха да ми го кажат. Но не можех да си спомня достатъчно ясно това бъдеще, че да го проумея.

Понякога да бъда себе си беше доста страшничко.

— Я кажи пак какъв беше онзи безглав герой там? — попита Знахаря.

След като проумях за какво ме пита, отвърнах:

— Да... Но беше без лице, шефе. Глава си имаше.

— Точно това може да е източникът на проблема — предположи Едноокия. — Ако някога си спомниш някоя черта, каквото и да е, кажи на някого. Или веднага го запиши.

— Не искам това да се случи с никого друго — каза ми Знахаря. — Можеш ли да си представиш да водиш кампания, когато хората ти непрекъснато пропадат някъде за дни наред?

Сигурен бях, че това няма да се случи. Но не им го казах, защото щяха да ме притиснат, а на мен не ми се щеше да ме тормозят и разпитват.

— Трябва да взема нещо за глава. Моля ви. Главата ме боли, все едно имам махмурлук.

— Предишните пъти болеше ли те така? — попита Знахаря. — Не си го споменава.

— Болеше ме, но не чак толкова. Просто не ми беше съвсем добре. Този път е като махмурлук от четири бири, ако бирата са я варили Уилоу Лебеда и Бесния Корди. Това говори ли ви нещо?

При споменаването на втората най-гадна бира на света Знахаря се усмихна.

— Аз и Гоблин те наблюдавахме почти неотлъчно, откакто се върна от Свещената гора. Струваше ни се, че това ще продължи да се повтаря. Не исках да изпускам нищо.

И това постави сериозен въпрос. След като съм в това време, в което понякога си спомням бъдещето, как така никога не си спомням предстоящите ми пътувания в миналото?

И как са могли да ме наблюдават така неотлъчно? Изобщо не бях ги забелязал. А се опитвам непрекъснато да бъда нащрек. Никога не знаеш кога някой Измамник ще изскочи от сенките, размахал кърпата си за душене.

— И какво узнахте?

— Нищо не видяхме!

— Но в момента работя по това — наду се Едноокия.

— Не, че това ми вдъхва доверие.

— Всеки вече ти се прави на остроумен — оплака се Едноокия. — Помня, че едно време младежите уважаваха по-старите!

— Това е било по времето, когато не са имали кой знае каква възможност да опознаят старите.

— Имам си работа обади се Знахаря. — Едноок, гледай да не оставяш Мъргън. Продължавайте да си говорите за Деджагор и какво се е случило там с него. Все някъде трябва да има някакъв ключ. Може би още не го разпознаваме. Ако не се отказваме, все нещо ще изскочи. — И той си тръгна, преди да успее да кажа нещо.

Нещо витаеше между Знахаря и Едноокия, и то беше над мен, непостижимо за мен. И може би всички ние имахме причина да бъдем загрижени. Този път не си спомнях много за това къде се намирах. Всичко ми се струваше ново, случващо се за първи път, ала някакво треперецо, уплашено малко същество нейде дълбоко в нощната бърлога на съзнанието ми настояваше, че все още преживявам отново своето вчера и най-лошото тепърва предстои.

— Мисля сега просто да те заведа у вас, хлапе — рече Едноокия. — Жена ти ще има цяр за твоите болки.

Сигурно имаше. Тя беше истинско чудо. Дори и Едноокия, който изглеждаше неспособен да изпитва уважение към когото и да било, се държеше с нея, разговаряше с нея и се отзоваваше за нея така, сякаш я смяташе за достопочтена дама.

Разбира се, тя е точно такава. Но ми е приятно и другите да го потвърждават.

— За пръв път каза нещо, което ми се иска да чуя. Води ме, братко. — Не знаех пътя.

Хвърлих поглед през рамо към Пушека и покрития Измамник. Какво беше това, по дяволите?

31

Семейството на жена ми не полага почти никакви усилия да подобри хорското мнение за Нюен Бао. Майка Гота в частност е върховна досадница. Старата бойна секира едва ме понася, и то само защото другата възможност е да загуби напълно дъщеря си. Тя се отнася много гадно към Стареца.

Но все пак Знахаря държеше на нас със Сахра достатъчно, че когато техните цъфнаха преди месец, изплували от великолепните си блата, да настоява да си разменим жилищата. Но ако майка Гота не внимава какви ги дрънка на улицата, те няма да се върнат в онзи рай.

Стареца никога не откликва на постоянното й мрънкане.

— Трийсет години търпя Гоблин и Едноокия — каза ми той. — Една свадлива баба с подагра и артрит нищо не е! Ти нали каза, че ще стои само няколко седмици?

Да, точно така казах. Чудя се какъв ли е вкусът на тия думи със соев сос. Или може би с много кърви.

Сега, когато Господарката почти през цялото време е на юг и излива своя рог на изобилието, пълен с гняв, върху Сенчестите земи, Знахаря нямаше нужда от голямо жилище. Старият ни дом беше малко по-голям от монашеска килия. Има място колкото за него, за Господарката, когато му гостува, и за люлката, подарена ѝ от един мъж на име Рам, който по-късно умря, докато се мъчеше да опази нея и бебето ѝ от Нараян Сингх. Рам сам бе направил люлката. Умря най-вероятно защото, като почти всеки мъж, прекарал много време с Господарката, беше хлътнал по неподходящата жена.

Да, Знахаря ми даде жилището си, но то си имаше своите ограничения. Не можех да го превърна в новия дом на Нюен Бао. Сахра и Тай Дей живееха тук. Майка Гота и чичо Дой бяха добре дошли. Но никакви братовчеди, племенници и прочие хрантутници повече!

Онези, които обвиняват капитана, че използвал положението си, за да обзавежда своето гнезденце, трябва да разгледат по-внимателно

това гнезденце. Освободителят, Господин Военния деспот на всички талианци, видите ли, с всичките им многобройни завоевания и колонии, живее така, както е живял и по времето, когато беше само лечител и Летописец на Отряда.

А и ме трогна с това, че ми осигури нормално работно пространство. Той отдава голямо значение на тези Анали.

Книгите ми не се получават достатъчно хубави. Не винаги описвам нещата по най-добрия начин. По негово време, когато Знахаря се е занимавал с това, е бил много добър. Не мога да не сравнявам моите писания с неговите. Когато се опитал да бъде капитан и Летописец едновременно, това не се отразило добре на неговата работа. А начинът на писане на Господарката ме поразява — прекалено пряк, твърде лаконичен и понякога леко самодоволен. Никой от двамата не е бил през цялото време откровен и никой не е правил опити да съгласува с другия, с предшествениците си и дори със себе си, какъвто е бил по-рано. Ако прочетеш внимателно и двамата и забележиш някои неточности, никой от тях няма да си признае, че той е оплескал работата. Ако Знахаря каже, че от Талиос до Капана за сенки разстоянието е осемстотин мили, а Господарката ги посочи като четиристотин, то кой е прав? И двамата заявяват, че са написали истината. Господарката твърди, че несъответствието се дължи на това, че са израснали в различно време и по различни места, където са се използвали различни мерки и теглилки.

Ами героите? Тях също несъмнено ги гледат с различни очи. Никога няма да хванете Знахаря да описва Уилоу Лебеда да не мърмори за нещо. Господарката го изкарва енергичен, приказлив и много по-мек. А разликата може би е, че и Знахаря, и Господарката бяха наясно, че чувствата на Лебеда към Господарката не са точно братски.

Погледнете и как виждат Пушека. Дори няма да се досетите, че пишат за едно и също животно — по толкова различен начин гледат на този предател. После идва Могаба. И Кинжала. И двамата — предатели с черни души. В Аналите на Знахаря не се споменава нищо, защото той вече не пишеше, когато Кинжала го изостави, но в ежедневието той постоянно ви показва, че направо се е засинял от омраза към Кинжала без никакво разумно основание. Междувременно изглежда почти склонен да прости на Могаба. Господарката гледа на

тези двамата по съвсем противоположен начин. Могаба би го сварила в едно и също гърне с Нараян, но Кинжала сигурно би го пустила. И Кинжала беше същият случай като Рам и Лебеда. Предполагам, че за да сте любовници, няма нужда да се разбирате за всичко. Те и са писали различно. Знахаря е водел Аналите си в хода на събитията, а после се е връщал към тях, когато научавал нещо от други източници. Също е имал склонност да разкроява гледната си точка към повторостепенните неща, така че неговите Анали не винаги са чиста история.

Господарката е написала цялата си книга след като всичко се е случило, по памет, докато е лежала и е чакала да роди. Материалът, представен от нейната гледна точка, са предимно вторични слухове. Подменям по-съмнителните ѝ писания с данни, които смятам за поточни, докато се мъча да подредя всички объркани разкази в някакво единство.

„Господарката не винаги е доволна от моите усилия“ — изразява се той прекалено меко.

Основният ми недостатък е, че се увличам в сложни отклонения. Имам проблем с изключването на разни събития. Общувах известно време с официалните историци в кралската библиотека на Талиос и тези хора ме увериха, че истинският ключ към историята са подробностите. А също и че цялостният курс на историята може рязко да смени посоката си заради някой мъж, уцелен от случайна стрела по време на маловажни междуособици.

Стаята ми за писане е петнайсет на дващест и две стъпки. Така има място за всички източници, за копия на старите Анали и за голямо стъкмено от подръчни материали писалище, върху което работя по няколко проекта едновременно. Остава и обширно пространство на пода за Тай Дей и чичо Дой.

Докато пиша, изучавам и редактирам, тези двамата тракат с дървени тренировъчни мечове или пицят, ритат и отскачат от стените. Когато някой от тях се приземи в моето пространство, го подхвърлям обратно. Невероятно добри са в това, с което се занимават, и няма как да не са, при толкова тренировки. Но ми се струва, че по-скоро биха си навредили един на друг, отколкото на някой по-едричък мъжага като нашите от Старата банда.

Работата ми харесва. Много повече, отколкото да си знаменосец, макар че все още ми се налага да правя и това. Знаменосецът винаги първи го набутват между шамарите и едната му ръка винаги е вързана, щото трябва да държи грамаданския прът да не падне.

Тревожа се, че няма да уловя подробностите, както го умее Знахаря. И му завиждам за естествено жлъчния тон. Той твърди, че се е справил добре единствено защото е разполагал с време. В онези дни Черния отряд е бил само дрипава шайка, промъкваща се покрай събитията, и не е ставало кой знае какво. Сега непрекъснато сме затънали до гуша в лайната. Това никак не ми харесва. Нито пък на капитана.

Не мога да си представя някой по-недоволен от властта, тупнала в скута му, защото е нямало кой да я поеме. Той продължава да я държи и да я използва единствено защото не вярва, че някой друг ще отведе Отряда там, където той е убеден, че е длъжен да стигне.

Успях да изкарам няколко часа, без да пропадна в кладенеца на миналото. Сахра беше в отлично настроение въпреки всичко, с което майка ѝ можеше да ни съсипе деня. Аз бях потънал в работа и се чувствах уютно в съществуването си, доколкото мога.

Някой спря пред вратата.

Сахра покани капитана в жилището. Чичо Дой и Тай Дей продължаваха да тракат с мечовете. Знахаря ги наблюдава една минута.

— Необикновено — отбеляза той, но като че не беше впечатлен.

— Това не е военна дисциплина — обясних му. — Това е фехтовка за самотници. Нюен Бао много си падат по героите-единаци. — Не и Стареца, обаче. Убеждението му, че имаш нужда от братя, които да ти пазят гърба, си беше направо религия.

Фехтовъчната техника на Нюен Бао се състои от кратки, но мощни, резки атаки и защиты, разделени от периоди на бездействие, по време на които бойците замират неподвижно в странни пози и се движат почти незабележимо, докато се опитват да предугадят какво ще предприеме другият.

Чичо Дой е много добър.

— Грациозни са, Мъргън, признавам. Почти като танцьори на хутч.

След като се ожених за Сахра, аз се залових с бойните изкуства на Нюен Бао. Всъщност нямах избор. Чичо Дой настоя. Не ми е кой знае колко интересно, но си трая — мир да има. А и са полезна гимнастика.

— Всичко е стилизирано, капитане. Всяка позиция и всеки удар си имат име. — Кое то аз смятам за слабост. Всеки боец с установени навици е лесна мишена за новатора.

От друга страна, видях и как чичо Дой се разправя с истински врагове в Деджагор.

Минах на другия език.

— Чичо, ще позволите ли моят капитан да се запознае с Пепелния жезъл? — двамата отдавна си бяха взели мярката.

Пепелния жезъл е мечът на чичо Дой. Той го нарича своя душа и се отнася с него по-добре, отколкото би се отнесъл с любовница.

Чичо Дой се изтръгна от Тай Дей, поклони се леко и излезе. Само след миг той се върна, понесъл чудовищен меч. Беше три стъпки дълъг. Извади го внимателно и го поднесе на Знахаря, положен върху лявата му предмишница — там стоманата нямаше да се допре до влажна или мазна кожа. Докато го поднасяше, се поклони леко.

Искаше да му вярваме, че не говори талиански. Напразни преструвки. Познавам го още от времето, когато говореше гладко този език.

Знахаря поназнайваше нещичко за обичаите на Нюен Бао. Той пое Пепелния жезъл с нужното внимание и любезност, сякаш за него това бе висока чест.

Жестът му мина пред чичо Дой.

Знахаря хвана несръчно дръжката на двуръчния меч. Нарочно, подозирам. Чичо Дой веднага се стрелна, за да покаже как се държи — по същия начин, както и с мен при всяка тренировка. Старият е много пъргав. Води на Знахаря с десет години, но се движи по-леко и от мен. И притежава забележително търпение.

— Чудесен баланс — капитанът го каза на талиански. Но не бих се изненадал, ако разбере, че е понаучил и Нюен Бао. Езиците много му вървяха. — Ала щеше да е по-добре, ако стоманата бе по-качествена. — Защото острието беше тънко и тясно.

— Той казва, че мечът е на четиристотин години и може да разрязва броня — обадох се аз. — Гарантирам ти, че чудно си съсича

хора. Виждал съм неведнъж как го използва.

— По време на обсадата. — Знахаря огледа острието близо до дръжката. — Да.

— Знакът на Дин Лук Док.

Изведнъж присвил очи и отхвърлил от изненада обичайното си невъзмутимо изражение, чичо Дой бързо си прибра любовницата обратно. Това, че Знахаря може би знае това-онова за ковачите на мечове от Нюен Бао очевидно го безпокоеше. Знахаря може би не беше чак толкова тъп, колкото се очакваше от чужденците.

Чичо Дой изскубна снопче от рядката си коса и го прокара по острието на Пепелния жезъл. Резултатът беше предвидим.

— Човек може да се пореже и да не разбере — отбеляза Знахаря.

— Случва се — отвърнах. — Ти искаше ли нещо? — Сахра донесе чай. Стареца прие, макар и да не обича чай. Гледаше ме как я гледам аз и се забавляваше. Когато Сахра е в стаята, ми е трудно да обръщам внимание на каквото и да било друго. Всеки път, когато я видя, тя става все по-красива. Не мога да повярвам на късмета си. Непрекъснато ме е страх, че все някога ще се събудя. Студени тръпки.

— Определено си ударил голямата печалба, Мъргън — така ми казваше Знахаря преди. Той одобряваше Сахра, но семейството ѝ го тревожеше. — Как стана така, че се ожени за цялата тайфа? — Заради това той мина на езика на Защитника. Никой от другите не говореше този северняшки диалект.

— Трябваше да бъдеш там — за Деджагор друго не можеш да кажеш. Живият кошмар сля в сплав Нюен Бао и Старата банда.

Появи се Майка Гота. Метър и половина жлъч. Тя изглежда сърдито капитана.

— О, самият велик човек! — Талианският ѝ е отвратителен, но тя отказва да повярва. Онези, които не я разбират, го правят нарочно, за да ѝ се подиграват.

Тя заобиколи Знахаря с кривокраката си походка. Колкото висока, горе-долу толкова и широка, но без да е наистина тлъста, грозна, клатушкаща се като патка, тя приличаше на миниатюрен трол. Собственият ѝ народ я нарича Трола зад гърба ѝ. И по характер си приличат. Би могла да изкара и камък от търпение.

Тай Дей и Сахра бяха много късни деца. Моля се жена ми да не заприлича по-късно на майка си — нито по характер, нито физически.

Но нямам нищо против да заприлича на баба си.

Студено е тук, вътре.

— Защо ти много толкоз юркаш на Сахра мъжа, о, господине Тъй Велик и Могъщ Освободителю? — Тя се изхрани и плю настрани. Значението на жеста за Нюен Бао не беше по-различно, отколкото за всички други. Задърдори все по-бързо и по-бързо. И колкото по-скорострелно дърдореше, толкова по-бързо щъпукаше. — Ти мислиш той може би роб? Воин не! Няма време мене баба да направи, вечно той далече по твои работи? — и тя отново се прокашля и плю.

Тя вече си беше баба, но децата не бяха мои и никое от тях вече не беше живо. Не ѝ го напомних. Няма нужда да ѝ привличам вниманието.

Един час по-рано тя ми се беше качила на главата, защото съм бил тъпак и твърдоглавец, който не става за нищо, само се подмотва и си губи цялото време в писане и четене, което надали било занимание за големи мъже.

Никога нищо не може да накара майка Гота да се почувства доволна. Знахаря твърди, че е такава, защото непрекъснато нещо я боли. Той се престори, че не разбира разваления ѝ талиански.

— Да, времето наистина е прекрасно. За този сезон. Селскостопанските специалисти ми казват, че тази година сме щели да приберем две реколти. Мислите ли, че ще успеете да съберете две реколти ориз?

Изграчване и плюене, а после яростна реч на Нюен Бао, щедро подправена с изобретателни епитети, не всички от които присъщи на родния ѝ език. Майка Гота повече от всичко на света мразеше да бъде поднасяна или пренебрегвана.

Някой задумка по вратата ми. Сахра беше заета някъде с нещо, което я държеше достатъчно надалеч от майка ѝ, за да не се посрамва. Отворих аз. Пред вратата Едноокия овоняваше коридора. Малкият магьосник попита:

— Как я караш, хлапе? Дръж! — той тикна в ръцете ми смрадлив, изпокъсан, груб сноп хартия. — Стареца тук ли е?

— Що за магьосник си ти, като не можеш да си отговориш?

— Мързелив магьосник.

Пристъпих напред.

— Каква е тая бъркотия? — Вдигнах вързопа.

— Документите, за които толкова време ме преследваш. Моите бележки и Анали. — И той отиде при капитана.

Вторачих се в бъркотията, която държах в ръце. Някои листове бяха мухлясали, други — с петна от вода. Такъв си беше Едноокия. С четири години закъснение. Надявах се малкият плъх да не остане дълго тук. Щеше да пръсне въшки и бълхи. Къпе се само ако се напие и падне в канала. И тая проклета шапка... Някой ден ще я изгоря.

Едноокия пошушна нещо на капитана. Капитанът също му пошушна нещо в отговор. Майка Гота се опита да подслушва. Минаха на непознат за мен език. Тя всмука един бушел въздух и се залови за работа.

Едноокия млъкна и се вторачи в нея. Това бе първата им среща, отблизо и лично.

Той се ухили.

Тя не го вълнуваше. Той беше на двеста години. Бе превърнал противното в изящно изкуство поколения преди майка Гота да се роди. Вдигна й палци, притича до мен, ухилен като хлапе, ударило пръста на крака си в гърнето злато в края на дъгата, и попита на талиански:

— Хлапе, няма ли да ме запознаеш официално? Обичам я! Страхотна е! Отговаря на всичко, което съм чувал за нея. Идеална е. Дай ми целувка, любима.

Може би защото Майка Гота беше единствената жена в Талиос, по-ниска от него.

Тогава за пръв и единствен път видях тъща ми да си глътне езика.

Тай Дей и чичо Дой като че също бяха поразени. Едноокия тръгна из стаята подир майка Гота. Тя най-сетне избяга.

— Съвършена! — изграчи Едноокия. — Тя е абсолютно съвършена! Жената на мечтите ми. Готов ли си, капитане?

Да не би да беше друсан с нещо?

— Да — Знахаря се отдели от едва опитаното чайче. — Мъргън, искам да дойдеш с нас. Време е да те научим на някои нови номера.

Исках да поклатя глава. Незнайно защо, Сахра промуши ръката си и ме прегърна. Беше се върнала и избегнала майка си, като бе застанала до мен. Усещаше нежеланието ми и ми стисна ръката. Погледна ме с онези свои разкошни бадемови очи и ме попита защо се тревожа.

— Не знам. — Смятах, че ще разпитваме червеноръкия Измамник. Работата никак нямаше да ми допадне.

Чичо Дой ме смая с питането:

— Може ли да ви придружа, съпруже на племенницата ми?

— Защо? — изтърсих.

— Искам да удовлетвори любопитството си с какво се занимават вашите хора. — Говореше ми бавно, като на идиот. Наистина, по негово мнение страдам от тежък дефект по рождение — не съм се родил Нюен Бао.

Но поне не ме нарича повече Кокаления воин и Каменния войник.

Това никога не го проумях.

Преведох на Стареца. Не му мигна окото.

— Разбира се, Мъргън. Защо не? Но да се задействаме, преди да сме умрели от старост.

Ама какво ставаше, по дяволите? Това беше човекът, убеден, че Нюен Бао за нищо не стават.

Погледнах купчината хартии, които Едноокия ми връчи. Миришеше на мухъл. По-късно можех да се опитам да направя нещо с тях. Ако изобщо стават за нещо. Доколкото познавам Гоблин, може би беше написано на език, който след това е успял да забрави.

Аналите на Едноокия бяха точно толкова ужасни, колкото очаквах. И даже още повече. Водата, мухълът, вредителите и престъпното нехайство бяха направили повечето му спомени недостъпни. Но едни скорошни мемоари бяха оцелели, освен една страница по средата, която просто липсваше. Което иде да покаже какво Едноокия смяташе за задоволителна хроника.

Правописът на повечето наименования на места той най-често си измисляше. Поправях го на стандартния, където можех — от карти, стига изобщо да схванех къде е бил.

„През есента на третата ни година в Талиос капитанът реши да изпрати Кусавирския полк в Прехбелбед, където Прабриндрахът Драховоуваше срещу куп дребни князе от Земите на сенките. На мен и още няколко другари от Отряда ми възложиха да отида там и да ударя едно рамо на новия полк. Кинжала, предателят, също беше някъде там.

Полкът мина през Ранджи и Годжа, Джайкур и Кантил, после през Бхакур, Данджил и други наскоро завоювани градове и най-сетне, след два месеца, настигнахме принца в Праипхурбед. Половината полк се отдели, за да придружи военнопленниците и плячката обратно на север. Останалите продължихме на запад за Ашаран, където Кинжала ни изненада и се наложи да барикадираме портите и да изхвърлим много местни от стената, защото можеше да са шпиони. С моята дарба успяхме да издържим, макар че войската беше съвсем зелена и се ужаси.

В Ашаран открихме голям запас с вино и с него си запълвахме часовете на обсадата.

След няколко седмици студът и гладът погнаха хората на Кинжала и те започнаха да дезертират. Той реши да се оттегли.

Зимата беше много студена. Много страдахме и често се налагаше да заплашваме туземците, за да получим достатъчно храна и

дърва за огрев. Принцът ни държеше в движение, предимно далече от тежките битки, защото полкът нямаше опит. В Мелдермхай аз и още трима се натряскахме и пропуснахме изтеглянето на полка. Наложихме се да изминем почти сто мили, разчитайки единствено на себе си, за да ги настигнем. Веднъж взехме четири коня от един местен благородник, след като преспяхме в имението му. Взехме му и ракията. Благородникът се оплака на принца и се наложи да върнем конете.

Останахме една седмица във Форнгоу, но после принцът ни нареди да поемем на юг към Висок Нангел, където трябваше да се присъединим към Четвърти кавалерийски в опит да вкараме разбойниците на Кинжала в каньона Рудерал. Но когато стигнахме там, в цялата област намерихме само една старица и нямаше нищо за ядене, освен гнили зелки, повечето от които селяните бяха закопали в земята, преди да избягат.

После отидохме в Силур през Балихор и там, в гората, намерихме кръчма, почти като тези на север. Докато се въргаляхме пияни, някаква вражеска вещица ни прати пълчища от отровни жаби.

На другия ден се наложи да вървим няколко мили през блата, топящ се сняг и студена кал до една долчинка, където от земята извира топла вода и пречи на всичко да замръзне. След няколко левги стигнахме крепостта Трасил, където един полк от бивши войници на сенчестите, минали на наша страна, обсаждаше трасилските си братовчеди. Бяха тук отдавна и затова провизии наблизко се намираха трудно, дори и след като предложихме да платим.

Там работих три дни в полевата болница, в която лекувах много замръзвания, заради студа. Студът уби повече войници от врага.

От Трасил продължихме до Мелопил с гвардията на принца и обсадихме крепостта на местния крал, която се намира на остров сред едно езеро. Езерото беше замръзнало. Беше много студено, ледът беше много дебел и всеки път, когато искахме да атакуваме врага, снарядите му връхлитаха и започваха да подскочат върху леда.

Сенчестите бяха изтрепвани с голям хъс, наред с нашите, от машини, разположени върху стените, докато гарнизонът вътре не затвори портите. Тогава Оплаквача долетя от Капана за сенки на летящото си килимче и магиите се разхвърчаха наоколо като светкавици в буря, и трябваше да бягаме. Врагът плени мнозина.

След две седмици дойде заповед да се присъединим към обсадата на Рани Ортал. По пътя намерихме вино и това доведе до катастрофа, защото, докато спяхме, местните ни откраднаха припасите.

Отвсякъде се събираха войски — и от двете страни, и започнах да се боя, че предстои голяма битка. Това щеше да доведе Оплаквача в Рани Ортал.

След като градът бе обкръжен, врагът предприе няколко нападения над нашите укрепления и окопи, които доведоха до тежки загуби за тях. След две седмици, когато вече се запролетяваше, подхванахме изненадваща атака и тя закара укрепленията ни чак до каменната стена. Войниците убиха всички — толкова разярени бяха и така ги беше страх, че се бият нощем. Щом стигнаха върха на стената, те нахвърляха всички долу, дори жените и децата.

После Оплаквача дойде от Капана за сенки, а заедно с него — малко ято сенки, и се наложи да изоставим всичко, което бяхме пленили.

Оплаквача и сенките си отидоха, когато слънцето изгря и самият Прабриндрах Драх отиде да съобщи на врага, че вечерта ще нападнем и този път няма да проявим никаква милост. Но нападението така и не се състоя, защото вражеският крал реши да се присъедини към Талиос. Отвориха портите и градът бе предаден на войниците за една нощ, но не позволиха на мъжете да вземат никакви оръжия освен камите си.

Почвата по тези краища е много неплодородна. Посевите не са от най-благородните. Ядат се много зеле и корени, а най-разпространената житна култура е ръжта.

Когато бяхме за месец в гарнизона в Трутелвар, аз се сприятелих със сина на хазаина, около единайсетгодишно момче — беше интелигентно, но невежо, нито познаваше религията, нито умееше да чете и пише. Баща му ни съобщи, че Господарите на сенките са забранили всякакви религиозни обреди и всякакво образование из цялата си империя и давали награди за книги, особено стари книги, които бивали изгаряни още при предаването им. Това правило сигурно много е зараждало Кинжала.

След един месец в гарнизона дойде заповед полкът да се завърне в Джайкур, където Господарката събираше войска за лятна кампания на изток. В Джайкур напуснах полка и се отправих на север за Талиос,

където старите ми другари от Черния отряд ме посрещнаха с голяма радост.“

Описанието на тази кампания е най-внимателното и подробното описание, направено от Едноокия. Оцелелите фрагменти съдържаха много по-несвързани истории.

Плененият червенорък Измамник ни очакваше в една стая, доказано защитена от шпионаж чрез магия. Едноокия се закле, че така добре е изтъкал заклинанията, че дори и Господарката в най-добрите си дни не би могла да проникне отвъд тях, за да подслушва.

— Не ме интересува какво е можела Господарката навремето — измърмори Знахаря. — В момента ме притеснява Господаря на сенките. Притеснява ме Ловеца на души. Тя си трае, но броди наоколо и иска да знае всичко за всичко! Притеснява ме Оплаквача. Той има голям зъб на Отряда.

— Всичко е наред — настоя Едноокия. — И самият Властелин не би могъл да се промъкне тук.

— На какво да се хванем на бас, че точно това си е мислил и Пушека за неговата защитена от шпиони стая?

Потръпнах. Едноокия също. Не бях очевидец на унищожението на Пушека от звяра, промъкнал се в скривалището му през една иглена дупчица в защитата, но бях чувал доста.

— Какво се случи с Пушека? — попитах. Чудовището не го беше убило.

Знахаря допря показалец до устните си.

— Точно зад ъгъла. — Мислех, че се връщаме в стаята, където Гоблин, Едноокия и Стареца ме събудиха от последния ми припадък. Предположих, че държат червеноръкия Удушвач там, зад завесата. Но не, пристигнахме очевидно на съвсем друго място.

А Измамника не беше сам.

Радиша Драг, сестра на владетеля, облеганата на стената, се бе вторачила в пленника и погледът ѝ издаваше убеждението, че Освободителят е твърде мек със злодеите. Дребна, черна и сбръчкана като повечето талиански жени, успели да прехвърлят трийсет, тя беше с твърд характер и може би прекалено умна. Казват, че един-единствен път изгубила самообладание — в нощта, когато Господарката уби всички главни жреци на различните жречески съсловия в Талиос и

сложи край на ключовата роля на религиозната съпротива срещу нейното участие във войната.

След това показно интригите станаха доста по-малко. Сега съюзниците ни изглеждат склонни да ни оставят да се унищожим сами.

Ако разпиташ талианските благородници и жречески съсловия, ще откриеш, че по-голямата част от висшата класа е убедена, че Радишата взема владетелските решения. Което е близо до истината. Брат ѝ е по-силен, отколкото предполагат, но предпочита да не се натяга в службата.

Зад Радишата имаше маса. На масата лежеше мъж.

— Пушека? — попитах.

Моят въпрос получи отговор. Пушека беше още жив. И още в кома. Мускулният му тонус беше като на купа лой.

Зад него имаше още една завеса, същата като онази, която видях при събуждането си. Значи това беше същата стая, но стигнахме до нея от друга посока.

Странно.

— Пушека е — потвърди Знахаря и разбрах, че са ме посветили в голяма тайна.

— Но...

— Този тип каза ли нещо интересно? — прекъсна ме Знахаря с въпроса си към Радишата. Тя сигурно се забавляваше с пленника. Вероятно имаше някаква причина Капитанът да не желае тя да обръща особено внимание на Пушека.

— Не, но ще каже.

Удушвачът пусна престорена нагла усмивка. Храбрец, ама глупак. Точно той би трябвало да е наясно до какво довеждат мъченията.

Студената тръпка отново пролази по гръбнака ми.

— Знам. На работа, Едноок. Мъргън ни накара да чакаме достатъчно дълго.

Аналите. Беше предприел това, само за да го запиша в Аналите.

Нямаше защо да си прави труда. Не съм кой знае какъв почитател на мъченията.

Едноокия затананика, после потупа пленника по бузата.

— Трябва да ми помогнеш, сладурче. Ще бъда толкова любезен, колкото ми позволиш. Какви ги вършите вие, Удушвачите, тук, в Талиос? — Едноокия погледна капитана. — Гоблин кога се връща, шефе?

— Залавяй се.

Едноокия направи нещо. Удушвача се загърчи в оковите си и нададе не писък, а по-скоро немошно църкане.

— Но аз му намерих идеалната жена, шефе — рече Едноокия. — Не е ли така, хлапе? — Той се ухили злорадо и се наведе над Удушвача. Единственото облекло на мъжа, подобен на кафява стафида, беше мръсна набедрена препаска.

Значи ето защо Майка Гота вълнуваше толкова Едноокия. Искаше да погоди номер на Гоблин с нея. Сигурно би трябвало да се разсърдя, може би заради Сахра, но не можаш да предизвикам у себе си никакво възмущение. Тази жена си просеше гаврите.

— Нали разбираш положението си, сладурче? — измърка Едноокия. — Когато те хванахме, ти беше с Нараян Сингх. Имаш червена ръка. Тези неща ми подсказват, че ти си тъкмо от онези твърде важни Измамници, които много трябва на капитана. — Той посочи Знахаря. Думата за „капитан“ която използва, беше „джамадар“, която за Измамниците има силно религиозно значение.

Те бяха пленили Господарката, но тя ги наказва, като беляза незаличимо най-личните сред тях с червената длан. Това в днешно време ги караше да бият на очи сред тълпата.

Едноокия всмука слюнка между изпочупените си зъби. Човек, който не го познаваше, можеше да се заблуди, че той мисли.

— Обаче аз съм готин и мразя да гледам как хората се мъчат — продължи той. — Затова ще ти дам шанс да не свършиш като оная хлебарка там. — И той посочи Пушека с показалец. Между пръстите на другата му ръка изпращяха искри. Удушвача нададе писък — от онези писъци, които ти ожулват нервите и сипват сол върху окончанията им. — Можеш да проточиш това довека или да приключиш с него набързо. Всичко зависи от теб. Говори ми за това какво кроят Измамниците тук, в Талиос. — Той се наведе ниско над него и прошепна: — Дори мога да ти уредя да се махнеш.

Пленникът зяпна. Потта потече в очите му и те засмъдяха. Той се опита да я изтръска.

— Бас лоя, че Гоблин ще ѝ се стори сладък като дървеница — рече Едноокия. — Ти как мислиш, хлапе?

— Мисля, че е най-добре да продължиш! — сръза го Знахаря. Не обичаше да се занимава с мъчения, а търпението му спрямо игричките, които Гоблин и Едноокия си играят помежду си, се беше изчерпало.

— Ох, я не се коркай, шефе. Този никъде няма да избяга.

— Но приятелите му кроят нещо.

Погледнах чичо Дой, за да разбере какво мисли за счепкването им. Лицето му бе каменно. Може би вече не разбираше талиански.

— Щом не ти харесва как си върша работата, свърши си я сам! — сопна му се Едноокия и ръгна пленника. Измамника се напрегна в очакване. — Ти! Какво се крои тук, в Талиос? Къде са Нараян и Дъщерята на нощта? Помогни ми.

Аз самият се напрегнах. Усетих силен студ. Какво беше това?

Пленникът преглътна. Целият се беше изпотил. Не можеше да спечели. Ако знаеше нещо и си кажеше всичко, после неговите хора нямаше да го пожелат.

— Достатъчно е да разкажеш за злото онзи ден — му рече Знахаря. Беше усетил мислите му.

Съчувствието ми бе изцяло на страната на Стареца. Дори и някога да си върне дъщерята, той няма да намери онова, което търси. Тя беше Измамница още от деня на раждането си, бе отглеждана като Дъщерята на нощта, която ще доведе Годината на черепите на Кина. По дяволите, те я бяха посветили на Кина още докато беше в утробата! Тя щеше да е такава, каквато те искаха да бъде. И това щеше да е мрак, който ще сломи сърцата на родителите ѝ.

— Говори ми, сладурче. Каж ми онова, което трябва да науча. — Едноокия се опитваше да поддържа разговора очи в очи, само той и клиентът му. Той даде на Удушвача малко време за размисъл. Останалите наблюдавахме безизразно, може би с мъничко жалост помежду ни. Този Удушвач носеше черна кърпа. Според понятията на Удушвачите това най-общо казано означаваше, че е виновен за повече от трийсет убийства, без никакви угризения — освен ако не е удушил друг с черна кърпа и така не е спечелил признание по най-прекия начин.

Кина е върховният Измамник. Понякога тя с удоволствие предава и своите.

Аргумент, който Едноокия не се сети да представи на нашия галеник Измамник.

Удушвачът отново изпищя и се опита да изгъркори нещо.

— Трябва да говориш — нареди му Едноокия.

— Не мога. Не зная къде са.

Вярвах му. Нараян Сингх не беше оцелял, като огласява маршрутите си в свят, в който буквално всеки го дебне.

— Жалко. Така че ни кажи само защо Измамниците са тук при нас, в Талиос, след толкова време.

Зачудих се защо ли непрекъснато се връща към това. Удушвачите не бяха посмели да стъпят в града години наред.

Едноокия и Стареца сигурно знаеха нещо. Но как?

Пленникът изпищя.

— Тези, дето ги хващаме, вечно нищо не знаят — отбеляза Радишата.

— Няма значение — отвърна Знахаря. — Аз знам точно къде се намира Сингх. Или поне къде ще бъде, когато спре да тича. Стига той да не го разбере, аз знам, че той винаги ще бъде точно там, където аз го искам.

Веждата на чичо Дой потрепна. Сигурно и на него почваше да му става интересно.

Радишата погледна сърдито, намръщи се и се втренчи. Харесваше ѝ да вярва, че нейният мозък е единственият работещ в целия дворец. За нас от Черния отряд се предполага, че сме просто наети мускули. Направо се чуваше как умът ѝ скърца и пъшка, докато се върти. Как можеше Знахаря да знае подобно нещо?

— Къде е той?

— Точно в момента си скъсва задника да убеждава Могаба да се присъедини към него. Тъй като не можем да го спрем, защото той се движи по-бързо от всяка вест, която можем да изпратим подире му, да го забравим.

Замислих се дали да не изляза с предложение за гарваните. Знахаря говори с гарваните. А те летят по-бързо дори и от бягащ Измамник. Но не ми плащаха да мисля и не бях тук, за да говоря.

— Да го забравим? — това като че стресна Радишата.

— Само засега. Нека разберем какво са намислили приятелчетата му тук.

Едноокия се залови отново за работа. Погледнах чичо Дой, който мълчеше, без да се намеси, по-дълго, отколкото си мислех, че е възможно. Той забеляза погледа ми и попита на Нюен Бао:

— Може ли аз да го разпитам?

— Защо?

— Ще изпитам вярата му.

— Не говориш достатъчно добре талиански. — Малка проба.

— Тогава превеждай.

На майтап, може би, за да подтикне чичо Дой, Знахаря се съгласи:

— Нямам нищо против, Мъргън. С нищо няма да навреди. — Забележката му ясно показва, че е запознат с наречието на Нюен Бао. В това трябваше да има послание, предназначено най-вече за чичо Дой и свързано с по-ранните му наблюдения за произхода на Пепелния жезъл.

Какво ставаше, по дяволите? Бях объркан. Параноята беше почнала да ме хваща сериозно. Дали след последния припадък се бях върнал в собствения си свят?

На неговия талиански — дотолкова сносен, колкото си го спомнях, чичо Дой изстрелваше бързи и дружелюбни въпроси към Измамника. Въпроси от онези, на които повечето хора отговарят, без да мислят. Научи, че мъжът има семейство, но жена му умряла при раждане. После мъжът се усети, че го манипулират, и започна да съдържа езика си.

Чичо Дой тропаше наоколо като весел трол, бърбореше и успя да изкопчи почти цялото минало на пленника, но дори не се доближи до фактите за нововъзникналия интерес на Удушвачите в града Талиос. Забелязах, че Знахаря обръща повече внимание на чичо Дой, отколкото на пленника. Капитанът, разбира се, живее в центъра на торнадо от параноя.

Знахаря се наведе към мен и прошепна с полунощен шепот:

— Остани, когато другите си тръгнат.

Не ми каза защо. После рече на Едноокия нещо на език, който не разбирах.

Той говореше поне двайсет езика, от толкова отдавна бе в Отряда. Едноокия вероятно поназнаиваше още повече, но тях освен

Гоблин никой друг не ги разбираше. Магьосникът кимна и продължи да си върши работата.

Не след дълго дребосъкът затика чичо Дой и Радишата към вратата, но толкова леко и внимателно, че те изобщо не се оплакаха. Първо на първо, чичо Дой беше гост, а Радишата имаше належащи задачи другаде. Едноокия заговори за това така неприсъщо за дразнещата му природа, че успя да им внуши, че хрумването си е лично тяхно. Във всеки случай, те тръгнаха.

Знахаря потегли с тях, което помогна, но той се върна след пет минути.

— Знаеш ли — казах му, — вече всичко съм видял. Не останаха чудеса по света. Мога да си подам оставката и да се посветя на планове да си направя ферма и да садя репи.

И това беше поза само наполовина. Където и да се установеше Отрядът, момчетата започваха да си правят подобни планове. Но такава е човешката природа, предполагам.

Тук рязката е непознатата, но съм виждал големи площи пустееща земя, идеални за отглеждане на ряпа, пащърнак и захарно цвекло. А Мускуса и Хагоп трябва вече да са близо, значи, семена ще се намерят. Може би ще донесат дори и картофи.

Знахаря се ухили и каза на Едноокия:

— Тоя пор няма да ни каже нищо, което да ни е от полза.

— Знаеш ли какво, шефе? Бас ловя, че той вече сдава. Има нещо, в което ще се мъчи да се вкопчи още малко време. И това му се върти в ума всеки път, когато му причиня болка. Според него би издържал още само веднъж. И после пак още само веднъж.

— Оставете го да ожаднее. — Знахаря избута стола на Измамника до стената и метна отгоре му оръфан чаршаф, все едно беше захвърлена мебел. — Слушай, Мъргън, настават мъчни времена. Ще започнат да се случват разни неща. Трябваш ми в първата редица, независимо дали си се излекувал или не.

— Не ми харесва как звучи това.

Стареца не беше в настроение за шеги.

— Открехме някои интересни неща за Пушека. — Той изведнъж заговори на наречието на Градовете на скъпоценните камъни, което тук не знаеше никой извън Отряда, освен ако Могаба не се навърташе наоколо. — Изчаквахме заради твоите припадъци и предполагаемото

им значение, но трябва да продължим. Време е да рискуваме. Има някои нови номера, които трябва да научиш, старо куче.

— Опитваш се да ме плашиш ли?

— Не. Това е важно. Внимавай. Нямам време да продължа да обработвам Пушека. Едноокия също. Арсеналът изяжда цялото му време. Нямам доверие на никой друг, освен на теб, за да ни помогне в това.

— А? Много бързаш, не ти разбирам.

— Внимавай. С което искам да ти кажа да си отвориш ушите и да си затваряш устата. Може би нямаме много време. Радишата може да реши да се върне и пак да измъчва Измамника. Тя ги обича тези работи. — После се обърна към Едноокия: — Напомни ми да проверя дали не можем да привлечем Бесния Корди тук за постоянно. Когато той е наоколо, тя не ни се пречка под краката.

— Той скоро трябва да се върне в града, ако не е пристигнал вече.

— И този е шефът на разузнаването ми — Знахаря посочи Едноокия и поклати глава. — Сляп с едното око, а с другото нищо не вижда!

Погледнах завития с плат злодей. Беше захъркал. Добрият войник си почива винаги, когато може.

Минаха часове. Знахаря излезе, после се върна и ме тупна по гърба.

— Видя ли колко е лесно, Мъргън? Виждал ли си някога такъв голям и такъв прост номер?

— Нищо работа — съгласих се аз. — Като да паднеш от дърво. — Или може би като пропадане в бездънна яма, с което неволно бях натрупал достатъчно опит.

Нищо работа, винаги толкова просто, колкото някой ти обяснява, че е. Знам, че и когато аз самият го пробвам, няма да е изключение, колкото и невероятно да е това.

— Сега поне разбирам как си станал толкова стряскащ и знаеш разни неща, които не бива да знаеш.

Знахаря се засмя.

— Давай. — Покрай хвалбите със смайващото си откритие беше във великолепно настроение. — Пробвай.

Хвърлих му поглед, който той изтълкува като неразбиране какво точно има предвид. Нищо работа. Като да паднеш от дърво. Може би. Само че Едноокия не го бива за учител.

— Направи онова, което ти показва Едноокия. Реши какво искаш да видиш. Кажу на Пушека. Но много внимавай как го правиш, да му се не види. Трябва да бъдеш точен. Неяснотата е смърт.

— Точно така действа магията във всяка история, за която съм чувал, капитане. Неяснотата всеки път те прецаква.

— Така ли мислиш? Може и да си прав. — Сигурно го бях засегнал по болно място. Той изведнъж се замисли. — Давай.

Нямах особено желание.

— Цялото това нещо много прилича на онова, което се случва с мен, когато пропадам в заешката дупка в Деджагор. Дали Пушека не ми го причинява по някакъв начин?

Знахаря поклати глава.

— Няма как. Не е същото. Давай. Настоявам. Губиш време. Погледни нещо, което винаги си искал да знаеш за Аналите. Ние ще сме тук и ще те пазим.

— Какво ще кажеш да потърся Мускус и Хагоп?

— Аз знам къде са — тъкмо са преминали през Първия водопад. След няколко дни ще са тук. Пробвай с нещо друго. — Хагоп и Мускуса бяха прекарвали последните три години в пътешествие обратно на север с талианска делегация и писма от Господарката до изоставените от нея. Мисията им беше да научат всичко, което можеха, за Господаря Дългата сянка. Една от мъртвите Господари, Сянка на бурята, се бе оказала бежанка от старата империя на Господарката — Приносителя на бури, която мислеха за мъртва. А още двама големи гадни магьосници, смятани за отдавна загинали, също се бяха появили и ни избиваха — Оплаквача и лудата сестра на Господарката, Ловеца на души. Освен тях тук беше и Видоменителя, но за него се погрижихме.

Това, че Мускуса и Хагоп са оцелели след такова невероятно пътешествие за мен си беше истинско чудо. Изглежда, боговете ги пазят.

— Сигурно имат цяла нова колекция от белези, за които да говорят.

Знахаря кимна. Малко беше помрачнял. Време беше да се заловим с подготовката ми.

Трагедия от миналото, така и останала без обяснение, завладя въображението ми. В едно село, Връзка, се бяха случили няколко гротескни, ужасни, безсмислени убийства, които, доколкото си спомням, никой не свърза с никого и с нищо. Сигурен бях, че те са важни по някакъв начин и бях озадачен, че и до днес това клане си оставаше неразгадано.

Стиснах ръката на Пушека, изпразних ума си и зашепнах внимателни наставления. И поех, излязох извън тялото си толкова изведнъж, че ме обзе паника. За миг ми се стори, че си спомням да съм го правил и преди. Но не си спомнях какво ще се случи по-нататък.

Старецът беше прав. Не беше същото като нежеланите ми пропадания в собственото ми минало. В този кошмар бях в пълно съзнание и се владеех. Бях безплатно видение, което бързаше към Връзка, ала мисията ми оставаше ясна в моето съзнание. Разликата

беше много голяма. Докато се носех над Деджагор, нямах самоличност, нито се владеех, докато не се слея със себе си от миналото. И тогава забравях бъдещето.

Връзка е селце на южния бряг на Голямата река, срещу брода Ведна-Бота. Векове наред Голямата река е била традиционната граница на централните талиански земи. Народите, живеещи отвъд реката, говорят същите езици и изповядват същите религии като Талиос, но са смятани от самите талианци за далечни братовчеди.

Неселскостопанската част на икономиката на Връзка се върти около малка станция за смяна на конете на военните куриери. Малък гарнизон от шадарски конници управляваше станцията и наглеждаше движението през брода. Селището Връзка бе служба мечта за войниците. Нямахше офицери, а работата беше много малко. Бродът беше проходим само около три месеца годишно, но на гарнизона плащаха цялата година.

Душата на Пушека се завърна към отдавнашното нещастие. Пътувах с него, понесъл бремето на страха въпреки всички уверения на Знахаря.

Нощта, през която бяха избили Връзка, беше много тъмна. От мрака изплуваха ужасът и кошмарите, в които хората са по-често плячка, отколкото хищници. Едно чудовище премина през селото и се насочи към армейската конюшня. Наблюдавах от място, от което не можех да предупредя никого.

Един самотен войник стоеше на пост. Ключаше. Нито той, нито конете усетиха опасността. Резето на вратата на конюшнията се вдигна. Никое животно не би се досетило да дръпне връвта. Войникът се стресна и се събуди точно навреме, за да види как един черен силует с алени очи препуска към него.

Чудовището се нахрани и изчезна в мрака. Уби още някого. Писъците събудиха гарнизона. Войниците грабнаха оръжията си. Чудовището, подобно на грамадна черна пантера, побягна с дълги скокове към реката, преплува я и излезе на северния бряг.

Вече знаех нещо. Убиецът бе видоменител, последовател на магьосника Променливия, унищожен от нас в нощта, когато завзехме Деджагор. Тя се бе измъкнала в животинската си форма.

Но защо само този случай за повече от четири години?

Исках да последвам пантерата, да открия какво се е случило с нея, но не можех да придумам Пушека да тръгне подире ѝ. Изпадналият в кома магьосник нямаше воля или съзнание, което да забележа, но очевидно имаше някакви свои ограничения или задръжки.

Ала, странно, не почувствах нищо, докато не се върнах в реалността на Двореца. Тогава чувствата ме връхлетяха на талози, мощно, и ме оставиха без дъх.

— Истина ли е всичко онова, което виждам там? — попитах.

— Досега нямаме доказателства за противното — предпазливостта на Знахаря означаваше, че има някакви резерви. Нашият вечно подозрителен капитан. — Изглеждаш зле. Нещо гадно ли видя?

— Много. — Едноокия си бе тръгнал, а Удушвачът се беше наакал. Набърчих нос. — Навсякъде ли мога да погледна с помощта на Пушека?

— Почти. На някои места той не може или не иска да отиде. И не може да се върне във всеки момент от времето, преди да изпадне в кома. Сега можеш да допълниш Анализите в стила на очевидец, ако желаеш. Но никога не забравяй да внимаваш, когато го изкарваш прав.

— Брей. — Бях започнал да разбирам приложенията. — Та това е по-ценно от легион ветерани. — Сега знаех, че напоследък сме нанесли наистина стряскащи удари. Ако можеш да кацнеш на рамото на врага, нищо няма да стане така, както той иска.

— Много по-ценно е. И точно затова ще си затваряш устата дори пред своята скъпа любима.

— Радишата знае ли?

— Не. Ти, аз и Едноокия. Може би и Гоблин, ако Едноокия не се е сдържал да не сподели на някого. И край. Едноокия го откри случайно, докато се опитваше да извади Пушека от комата. Пушека е ходил в Наблюдателницата. Влязъл е вътре. Дори се е срещал с Дългата сянка. Искахме да му зададем някои въпроси. Решихме, че могат да почакаат. Не казвай на никого, ясно!

— Пак си подозрителен към семейството на жена ми.

— Бих ти прерязал гърлото.

— Разбрах те, шефе. Няма да се хваля пред другарчетата ми по чашка от Измамниците. Мамка му. Това може да ни спечели войната.

— Няма да е зле, стига да остане в тайна. Имам работа с Радишата. Упражнявай се с него. И не се притеснявай, че ще го изтощиш. Не можеш. — Той стисна рамото ми и излезе с решителна, фаталистична походка. Сигурно му предстоеше ново съвещание за бюджета. В зависимост от това дали си Освободителя или Радишата, на военните парите или никога не им стигат, или вечно искат прекалено много.

И така, бяхме само аз, един полумъртъв магьосник и един смрадлив Удушвач, завит с лепен чаршаф. Замислих се дали да не ползвам Пушека, за да разбере какво кроят приятелчетата на смрадливца в Талиос, но реших, че капитанът нямаше да го разпитва, ако Пушека бе способен да даде полезни отговори. Може би трябваше не само да даваш точни наставления, но и да имаш някаква представа какво търсиш. Човек не може и собствения си лакет да намери, ако не знае пътя дотам.

Смисълът? Старият Пушек беше същинско чудо, но си имаше големи ограничения. Повечето от тях съществуваха в собствените ни глави. Можехме да се възползваме или да станем жертви на собственото си въображение.

Тогава какво да потърся?

Вълнувах се. Бях готов за приключения. Така че, какво толкова, по дяволите? Защо да не се захвана направо с голямата работа? Какво ще кажете да понагледам самия Господар Дългата сянка, номер едно в лайнияния списък на Черния отряд?

Дългата сянка можеше да е изскочил направо от моите фантазии. Смъртоносен изрод. Беше висок, кльощав и не го свърташе, изпаднаше в безпричинен гняв и получаваше внезапни припадъци, които напомняха на маларични пристъпи. Носеше свободна, дълга до пода черна риза, която скриваше смъртна мършавина. Ядеше нередовно, а и тогава само чоплеше яденето. Можеше да мине за жертва на глада.

Сребърни, златни и лъскави черни нишки, избродирани или втъкани в одеждата му, го пазеха с десетки статични магии. На пръв поглед той изглеждаше хиляда пъти по-голям параноик от Знахаря. Но си имаше основания. Целият свят бе пълен с хора, желаещи да изпекат кльощавия му задник, а нямаше по-близки приятели от Могаба и Кинжала.

Оплаквача не беше приятел, той беше съюзник.

Една от маниите на Дългата сянка беше Черния отряд. Не го разбирах. Врагове като нас не би трябвало изобщо да го тревожат. Ние не бяхме убийци на светове.

Лицето му, винаги маскирано, освен когато беше сам, приличаше на череп. Восъчнобледите му черти бяха застинали в постоянно изражение на страх. Нямаше как да се познае расата му по рождение. Очите му бяха воднистосиви, със зачервени клепачи, но не мисля, че беше албинос. Възползвах се от способностите на Пушека и запърхах назад във времето, за да прегледам набързо всичко интересно. Нито веднъж не спипах Дългата сянка напълно без костюм. Този не се къпеше. Не си сменяше дрехите. И никога не сваляше ръкавиците си.

Последният от четиримата Господари на сенките, сега единствен Господар, той беше безспорния тиранин на града Капан за сенки и полубог вътре в своята крепост Наблюдателницата. И най-малката му прищявка можеше да предизвика стотици ужаси, и десет хиляди човека щяха да се мъчат да му угодят. И все пак той беше затворник до живот без надежда за излизане.

Наблюдателницата е предпоследното най-южно човешко творение. Опитвах се да мина по-нататък. Някъде в мъглите отвъд нея е Катовар, градът, към който ние вървим от години. Би било чудесно да успея да му хвърля само един поглед.

Пушека отказа да продължи по-нататък на юг.

Докато беше здрав, Пушека беше луд по Катовар. Катовар бе причината той да изостави Радишата и Прабриндрах Драх преди години. Страхът от Катовар трябва да е пропил в плътта и душата му.

Крепостта на Дългата сянка бе великанска и пред нея всички човешки градежи, които бях виждал, изглеждаха като джуджета, включително чудовищната кула на Господарката в Чар. Строяха я вече от две десетилетия и нейното строителство се бе превърнало в основна промишленост на Капан за сенки — градът, който преди да дойдат Господарите на сенките, се е казал Киаулун. На местното наречие Киаулун означаваше „Порта на сенките“.

Строителите работеха денонощно. Не знаеха почивен ден. Дългата сянка бе решил крепостта му да бъде завършена, преди враговете да го достигнат. Ако успееше да спечели надпреварата, той бе убеден, че ще стане господар на света. Никоя небесна, земна или адова сила нямаше да може да го докопа вътре, след като Наблюдателницата бъде завършена. Дори и мракът, който всяка нощ го докосваше със своя ужас.

Външните стени на Наблюдателницата бяха високи повече от сто стъпки. Къде ще намериш толкова висока стълба?

Пиринчени, сребърни и златни знаци сияеха върху стоманените плочи, покриващи грубо издялания камък на фасадите. Батальони работници не вършеха нищо друго освен да поддържат руните лъскави и блестящи.

Не можех да ги разчета, но знаех, че съдържат мощни заклинания за защита. Магията на Дългата сянка покриваше всяка една част на Наблюдателницата, пласт след пласт. Ако му отпуснеха достатъчно време, всяка външна повърхност на крепостта щеше да е скрита под и зад непроницаемо преплетени магии.

След като слънцето залезе, Наблюдателницата се превърна в пожар от светлина. На върховете на всички кули имаше ярки кристални зали и крепостта заприлича на гора от фарове. Кристалните куполи бяха поставени, за да може Дългата сянка да води наблюдения,

незаstraшен от своите ужаси. Мощните светлини не оставяха нито едно местенце, където сенките да се скрият.

Той се боеше от онези, чийто господар беше, повече от всичко на света. И Черния отряд за него беше само един досаден бръмчащ комар.

Дори и недовършена, Наблюдателницата ме слиса. Що за луди наглеци бяхме ние, та да начертаем курс, който минаваше през това укрепление и отвъд него?

Но Дългата сянка имаше врагове, които не се стъписваха така лесно като мен. Защото някои от тях и земните крепости, и дори самото време не значеха много. Те щяха да го погълнат, сега или покъсно, в мига, в който свали гарда.

Той бе избрал да играе с най-големия залог в игра, в която рисковете бяха също толкова страшни, колкото велики бяха потенциалните победи. Беше твърде късно да се оттегли — щеше да бъде или победител, или жертва.

Дългата сянка живееше в кристалната зала на върха на централната кула, най-високата. Рядко спеше — страхуваше се от нощта. Прекарваше часове наред във взиране на юг, в равнината от блещукащи камъни.

Душераздиращ вопъл разкъса въздуха над мрачния град. Населението на Капан за сенки не му обърна никакво внимание. Ако изобщо се замисляха за странния съюзник на своя господар, то вероятно беше с надеждата съдбата да се намеси и да открадне от Дългата сянка мощното му оръжие. Жителите на Киаулун бяха разорени, обезсърчени, изгубили всякаква надежда, по-зле дори и от джайкуруите, когато бяха най-зле, по време на обсадата на Деджагор.

Почти всички бяха твърде млади, за да си спомнят времената, когато е нямало Господар на сенките, който да властва над живота им повече и от техните изгубени богове.

Дори и Дългата сянка не можеше да унищожи мълвата. Дори и в сърцето на неговата империя на някои хора се налагаше да пътуват, а пътешествениците винаги разказват истории. А някои от тези истории дори са верни. Жителите на Капан за сенки знаеха, че от север иде гибел.

В сърцето на всеки слух бе името на Черния отряд и това не радваше никого. Дългата сянка бе самият дявол, но мнозина от

поданиците му се бояха, че падането му ще бъде само предшественик на още по-мрачни времена.

Мъже, жени и деца, цялото население на Капан за сенки знаеше единствената истинска тайна във вселената: зад сянката, чието лице виждаш, винаги се спотайва още по-тъмна сянка.

Дългата сянка протягаше ръце и сееше болка и страх, защото самият той бе жертва на хиляди ужаси.

Там, навън, бе ужас. Такъв ужас, че поисках да се върна на топло, където има кой да ме прегърне и да ми каже, че в мрака не винаги се спотайват ужаси. Исках моята Сахра, моята светлина в нощта, която владее света.

— Пушек, отведи ме у дома.

Знахаря ме беше предупредил. Бъди точен, каза той. Всъщност, предупреди ме няколко пъти.

Дърпаха ме насам, влачеха ме натам, напред-назад през място, подгизнало от кръв и пламтящо от пожари, хартии покафеняваха, почерняваха, сбръчкваха се съвсем бавно. Имаше цял вир от кръв там, където лежах в собственото си повръщано. Шляпането на тичащи крака ми звучеше като бавните тътнещи стъпки на великани.

Чух писъци, които нямаха край.

Знахаря ме предупреди. Не мислех. Онова, което не ми беше казал, или може би не го разбираше, беше, че понятието за „дом“ в съзнанието на някого би могло да се определя от болката.

Разкъсан на парченца. Пушека ме върна в Талиос в онзи миг от реалността, който прилича на края на всички времена. Въртях се, мятах се, мъчех се да се махна оттам с такава погнуса, че хвърлих и себе си, и омразните отломъци, и напълно объркания Пушек право в ада.

Той нямаше нито воля, нито самоличност, затова не се засмя, а и не можеше, докато аз потъвах в езерото от болка.

Адът си има име. Името му е Деджагор. Но Деджагор е по-благоприятното лице на ада.

От по-големия ад аз избягах. Отново.

Нито самоличност, нито воля.

Вятърът вее, но нищо не помръдва в равнината от блещукащ камък. Пада нощта. Вятърът утихва. Равнината излъчва топлина, а сенките се пробуждат. Лунна светлина огрява мълчанието на камъка.

Равнината се простира на изток и на запад, на север и на юг, отвътре краят ѝ не се вижда. Въпреки че границите ѝ са размити, тя има точно определен център. Това е епично здание, изградено от същия камък като колоните и равнината.

Сред тази грамада също нищо не помръдва, макар навремени мъгли от меко сияние да се процеждат отвъд портата на съня. В ъглите се спотайват сенки. А далеч надолу, в сърцето на крепостта, тупти неуловимо сърцето на мрака, има нещо, което в някакъв смисъл е живо.

37

Без воля. Без самоличност. А сега и без Пушека.

Сега имаше само болка. Толкова много, че Пушека отлетя.
Остана само робството на спомените.

Сега бях у дома, в дома на болката.

Ето те и теб! Е, ето ни пак тук. Липсваше ми... безлико нещо, което въпреки това явно се усмихва, доволно от себе си.

Беше пълна с приключения нощ. Нали? И забавленията продължават. Виж. Там. Черния отряд и помощниците им започнаха да вгорчават живота на онези сенчести, дръзнали да се заселят от вътрешната страна на стените на Деджагор.

Виж как използват двойници и въображаеми войници, за да подмамат южняците в смъртоносни капани, да ги накарат да предадат себе си.

О, и да се върнат при стената. Дреболия, но достойна за епос.

Битката се бе преместила в източната част на града. Сега надали там има някой. Неколцина мъже, които гледат от насипите, и толкова. И тук-там долу в мрака — не особено въодушевени разузнавачи на сенчестите, които всъщност изобщо не внимават. Иначе как биха проспали малката паякоподобна фигура, слизаща по външната страна на стената.

Защо, да му се не види, двестагодишен четвъртокласен магьосник ще слиза по въже при крайно недружелюбните малки кафяви човечета, на които току-виж им се прищяло да потанцуват върху главата му?

Раненият жребец от тайнствена магическа порода бе спрял да цвили. Най-сетне. Мъртъв е. Зелената мъгла продължава да се вие над смъртоносната му рана. Краищата на раната продължават да светят.

Нататък? Да. Вижте ги. Двама същински дяволи, нали, обвити в розовата си мъгла? Но като че не са тръгнали да превземат града, нали?

Какво е това? Сенчестите се разбягват, все едно в курника е влязла лисица. Виковете им са изпълнени с чист ужас. Нещо черно се движи бързо сред тях. Вижте. Ето там свали един човек на земята. Нали?

Светлината е толкова слаба, че центърът на битката се е преместил. Старецът е черен като сърцето на самата нощ. Мислите ли, че окото на смъртен би го забелязало, докато се прокрадва между мъртвите? Накъде ли е тръгнал? Към мъртвия кон на Тъкача на сенки?

Кой би го очаквал? Този явно е луд.

Пълзящият мрак също настъпва към мъртвия кон. Вижте как очите му проблясват в червено, когато се разгарят пожарите в града. Погледнете онзи глупак, който тича към него, вместо да бяга оттам. Ето ги и червата му. Тъпотата може да бъде смъртоносна.

Черният дребосък е изчезнал, защото е престанал да се движи. Ето го. Чул е нещо. Ето го, търчи към мъртвия жребец. Искане да си прибере копието. И може би това в някакъв смахнат смисъл е оправдано. Той вложи много труд в него.

Отново е спрял и опулил очи, докато души из нощта и улавя един почти забравен мирис. В същия миг смъртоносният мрак го подушва.

Тържествуващ рев на пантера смразява сърцата по цялата равнина. Мракът започва да се движи все по-бързо и по-бързо.

Черният дребосък грабва копието си и хуква към стената. Ще успее ли? Може ли два тромави стари крака да го отнесат там достатъчно бързо, че да избяга от преследващата го смърт? Мракът е огромен и преизпълнен с радост. Дребосъкът стига до въжетото, но все още се намира осемдесет стъпки по-надолу от безопасността. А е стар и изтощен. Завърта се. Тъкмо навреме. Острието на копието му щръква точно когато звярът скача.

Чудовището се извързва във въздуха и успява да не се наниже, но острието нанася жестока рана от муцуната до лявото му ухо. То надава вой. Зелена мъгла се кълби над засиялата в червено рана. Звярът губи всякакъв интерес към стареца, който започва дългото си изкачване към бойниците. Покритото със странни знаци копие е метнато през гърба му, придържано от най-обикновена памучна връв.

Никой не забелязва. Никого не го е грижа. Боят се е преместил на друго място.

Сегиз-тогиз те тичат, друг път само се промъкват през сенките, преди смъртта да ги сполети.

Вижте там. Тъкача на сенки, самият владетел-враг, невредим, не обръща внимание на никого и на нищо освен на двамата обгърнати в розово архетипи, дошли от хълмовете, за да го погълнат.

Ами Могаба? Вижте го, майсторът тактик! Вижте го — върховният воин, който се възползва от всяка слабост на врага сега, когато вече няма шанс да завърши дяволското дело, с което се занимаваше по-рано тази вечер. Виждате ли? Нито един южняк, колкото и високо да е реномето му, не смее да припари до Могаба. Дори и великите им герои са като неопитни деца, когато той излезе напред.

Той е по-голям и от живота, този Могаба.

Той е тържествуващата централна фигура на собствената си въображаема сага.

Нещо напусна южняците.

Те очакваха победа. Знаеха, че трябва да победят, защото техният господар, Тъкача на сенки, не би се примирил с нищо друго. А към провала той проявява особена липса на разбиране. Последователите му са се окопали солидно в града. Лек инат би им осигурил успеха.

Но те бягат.

Нещо ги е сграбчило и ги е убедило, че не е възможно дори и душите им да оцелеят, ако останат в Деджагор.

Южняците като че току-що са затворили очи и са пъхнали главите си в кошер, нали! Какво? Защо така неохотно? Елате да видите, забавно е. Накъдето и да погледнеш, южняците отстъпват. Някои...

— Добре ли си, Мъргън?

Поклатих глава. Чувствах се като дете, завъртяло се двайсетина пъти нарочно, за да му се завие свят, преди да се втурне в някоя глупава надпревара.

Намирах се в някакъв сокак. Дребосъкът Гоблин беше до мен и изглеждаше много стреснат.

— Добре съм — осведомих го.

После паднах на колене и протегнах ръце да се подпра на стените, за да спра да се въртя.

— Добре съм! — настоях.

— Много ясно, че си. Свещар, дръж под око тоя малоумник. Ако се опитва да те придума, оглушей. Нежна душица е той.

Помъчих се да спра егото си да се намесва в това. Може би бях твърде нежен и прекалено голям будала. Светът несъмнено не е любезен към хората, които се опитват да проявяват внимание и загриженост.

Скоростта на въртенето на този свят започна да намалява и накрая вече можех да не подпирам стената. Пред нас избухна свада. Някой изруга носово и напевно. Друг изръмжа:

— Голям бързак е тая гад!

— Ей, я по-кратко! — провикнах се. — Оставете човека на мира! Нека дойде тук.

Свещаря нито ме тресна по главата, нито ми възрази. Ниският и набит Ньюен Бао, който ме бе придружил до скривалището на Кай Дам, дойде при мен. Пръстите на дясната му ръка докоснаха дясната му буза. Изглеждаше напълно смаян, че някой му е посегнал. Самочувствието му отново пострада, когато заговори на Ньюен Бао, а аз му отвърнах:

— Извинявай, старче, не го приказвам. С мен трябва да говориш на талиански или грогорски. — И додадох на грогорски, който баба ми

по майчина линия говореше, защото дядо ми я беше отмъкнал от този народ — Какво става?

На грогорски знаех сигурно двайсетина думи, но те бяха с двайсет повече от всеки друг в разстояние на седем хиляди мили.

— Говорителя ме праща да те отведа там, където нашествениците са най-уязвими. Наблюдавахме внимателно и знаем.

— Благодаря ти. Признателни сме. Води ме. — После смених езика и отбелязах. — Чудно как тези изведнъж проговарят на наречието, когато искат нещо. — Свещаря изсумтя.

Гоблин, който се беше промъкнал напред да огледа, се върна тъкмо навреме, за да ме напъти към същото слабо звено, което имаше предвид Нюен Бао. Набитият като че малко се изненада, че можем да напипаме задниците си със собствените си ръце, май дори се поразсърди.

— Имаш ли си име, нисък и набит? — попитах. — Ако си нямаш предпочитано име, гарантирам ти, че тези ще ти лепнат някое и ти обещавам, че няма да ти хареса.

— Тъй, тъй — изкиска се Гоблин в знак на съгласие.

— Дой се казвам. Всички Нюен Бао ме наричат чичо Дой.

— Добре, чичо. Ще се качиш ли там с нас? Или дойде тук само да ни напътиш? — Гоблин вече шепнеше нареждания на мъжете, промъкващи се зад нас. Несъмнено бе метнал сред южняците няколко меки заклинания за съненост и обърканост, докато разужнаваше.

Спор нямаше — щяхме да ги ударим по слабото място, да избием всичко, що мърда, да ги разцепим на две, да заколим онези, които не са избягали, и да се оттеглим, преди Могаба да добие прекалено голяма увереност.

— Ще ви придружа, въпреки че това почти надхвърля наставленията на Говорителя. Вие, Кокалените воители, непрекъснато ни изненадват. Искам да ви гледам как работите.

Никога не бях смятал убийството на хора за своя професия, но не му възразих.

— Много добре говориш талиански, чичо.

Той се усмихна.

— Но много забравям, Каменни войнико. След тази вечер може и думица да не си спомням. — Освен ако Говорителя не му сръчка паметта, предполагам.

Чичо Дой свърши много повече от това само да ни гледа как ръгаме и посичаме южняците. Той се превърна в човек-циклон, който поваляше наред с меч-светкавица. Нападеше мълниеносно, но бе грациозен като танцьор. Колчем помръднеште, някой южняк се строполяваше.

— По дяволите — рекох на Гоблин малко по-късно. — Напомни ми да не се карам с този тип.

— Ще ти напомня да вземеш арбалет и да го застреляш в гърба от трийсет крачки, това ще ти напомня. След като му туря едно заклинание за глухота и тъпота, че да ви поизравня силиците.

— Не се учудвай, ако някой ден те забаламосвам, докато Едноокия ти се промъква отзад, за да ти предложи кактусова свещичка за дупе.

— Като спомена тоя дребосък, я ми кажи кой напоследък бие на очи непрекъснато с отсъствието си?

Изпратих съобщения на различните отряди с предложението, че сме си свършили работата по облекчението на войските на Могаба. Всички трябваше да се върнем в нашия район, да се позакърпим, да подремнем, такива работи. Казах на старейшината Нюен Бао:

— Чичо Дой, моля те, събщи на Говорителя, че Черния отряд му поднася благодарностите и приятелството си. Кажи му, че може да се обърне към нас по всяко време — ще направим, каквото е по силите ни.

Ниският набит мъж се поклони толкова ниско, че това движение явно значеше нещо. И аз му се поклоних в отговор, почти също толкова ниско. Явно съм уцелил, защото той леко се усмихна, поклони се едва-едва на себе си и офейка.

— Тича като патка — отбеляза Свещаря.

— Обаче се радвам, че тая патка е на наша страна.

— Я повтори.

— Радвам се, че тая патка... Ааа! — Свещаря ме беше стиснал за гърлото.

— Някой да ми помогне да му запушим устата!

Това бе само началото на щурата нощ, в която изпуснахме натрупалото се напрежение. На самия мен не ми се удаде да участвам,

но чух, че джайкурските проститутки са ударили голямата печалба.

— Къде беше, по дяволите? — изръмжах на Едноокия. — Отрядът току-що води най-гадния си бой от... е, само от дни, а теб те нямаше никакъв, във всяка една смрадлива секунда! — Не, че присъствието му щеше да промени нещата.

Едноокия се ухили. Моето недоволство ни най-малко не го трогна. Беше надживял и надвил с ината си цяло шествие от сополанковци като мен.

— Мамка му, хлапе, трябваше да си прибера пръта за Господари на сенките, нали? Много труд съм вложил в него... Какво има?

— Ъ? — за миг видях как една малка черна точка лети през сивия пейзаж на височина, каквато в Деджагор нямаше — дори покривът на цитаделата, където хора от Старата банда вече не бяха добре дошли, беше по-нисък.

— Карай да върви, дребен. Ще ми се да ти наричам задника, но сега няма смисъл. Значи си бил навън. Какво стана със Създателя на вдовици и Отнемация живот? — Докато уреждах на нашия предводител спокойствие, тези двамата бяха изчезнали безследно.

Зачудих се как ли Могаба би описал всичко това, ако той водеше Аналите.

— Еднооок?

— Какво? — Звучеше раздразнително.

— Ще ми отговориш ли? Какво стана със Създателя на вдовици и Отнемация живот?

— Знаеш ли какво, хлапе? Нямам ни най-малка представа. И не ми пука. Мислех само за едно — исках си копието, за да го ползвам следващия път, когато той бунак не гледа. После ми се наложи да се тревожа как да отблъсна банда сенчести парцаливци, която се опита да ме нападне. После се скатаха някъде. Ясно?

Никой от нас не можеше да го проумее, защото бяха изчезнали точно когато увереността на сенчестите беше най-разклатена. Тъкча

на сенки бе подвил опашка между краката си и момчетата му бяха под дали.

— Ако са били Стареца и Господарката, щяха да продължат да се връщат, докато разбият целия този цирк, нали? — измрънках. После изгледах сърдито гарвана албинос, кацнал на няма и двацет стъпки от нас. Беше килнал глава и се взираше в мен със зла умисъл.

Тази вечер имаше много гарвани.

Преследвах се други цели. Аз бях само пионка, попаднала сред вълните на интригите. Но ако действахме внимателно, не беше задължително да пометат Отряда.

Могаба, хората от Нар и техните талиански войски вече дни наред бяха заети. Може би Господарите на сенките бяха решили да накарат военачалника да си плати, задето не изпълни своите задължения в негласната уговорка.

Кое то бе само поредният пример как хората тук, на юг, откачат, когато си имат работа с Черния отряд.

Човек се изнервя, ако си мисли, че всеки в разстояние на хиляда мили наоколо си мечтае никога да не се е раждал.

Моите хора се радваха на положението, в което беше изпаднал Могаба. И той нямаше защо да им мрънка за това. Дадохме му точно каквото поиска — отървахме му задника и го подредихме така, че на него му оставаше само да изгони няколко сенчести от града.

Налагаше ми се да го виждам почти всеки ден на събранията на командването. Отново и отново се показвахме пред войниците и се преструвахме, че сме братя и вървим рамо до рамо срещу злия враг.

Но тия не минаваха на никого, освен може би на самия Могаба.

Никога не съм го приемал лично. Заех позиция, която съм убеден, че Летописците от миналото биха одобрили — просто да описвам Могаба като човек, който не е един от нас.

Ние сме Черния отряд. Ние нямаме приятели. Всички останали са врагове или в най-добрия случай не може да им се има доверие. Подобни отношения със света не изискват нито омраза, нито каквито и да било други чувства. И открихме истината чак когато платихме с цели съкровища от болка.

Десет дни бяха нужни на Деджагор, за да се върне към нормалния живот, ако състоянието ни преди голямата атака можеше да се нарече нормален живот. И двете страни бяха тежко пострадали. Бях

убеден, че Тъкача на сенки сега само ще си ближе раните, а нас просто ще ни остави да поогладнеем.

— Имам нещо за теб, хлапе.

Сепнах се и се събудих.

— Какво...? — Какво бе станало? Аз не се унасям така.

Едноокия се беше ухилил, все едно яде лайна, но когато ме огледа по-внимателно, усмивката му се изпари. Той се стрелна в стаята, награби ме за брадичката и извърна главата ми наляво и надясно.

— Някой от твоите припадъци ли?

— Припадъци?

— Знаеш за какво говоря.

Не точно. Само те ми бяха казали, че понякога ми става нещо шантаво.

— Имаш някакво психично излъчване. Може би съм те хванал тъкмо навреме.

Двамата с Гоблин постоянно говореха, че трябвало да направят някакви опити, за да разберат какво става, но като че никога не оставаше време да се предприеме нещо.

— Какво имаш за казване?

— Работните отряди са нахлули тази сутрин в старите катакомби.

— Лонго ми каза.

— Всички там се суетят и се вълнуват.

— Представям си. Намериха ли вече съкровище?

Едноокия изглеждаше обиден. За такъв жабок с черна душа е доста впечатляващ, когато демонстрира засегнато достойнство.

— Доколкото разбирам, не.

— Намерихме книги. Цял куп. Всичките грижливо запечатани. Като че са останали още от първото идване на Господарите на сенките.

— Връзва се, те винаги са горели книгите и свещениците. Намерихте ли долу спотайващи се свещеници?

— Никакви. Виж, трябва да се връщам. — Да не би някой да му измъкне някое съкровище под носа, несъмнено. — Накарах двама да натоварят книгите за теб.

— Да пазят боговете ти да вдигнеш нещо!

— Имаш сериозен проблем с отношението към възрастните, хлапе. Стар съм вече. — И Едноокия се разтвори във въздуха. Има го тоя навик, когато не може да защити позицията си.

Разглеждах откритите книги и бях толкова заинтригуван, че зарязах задълженията си. Бяха написани на джайкури, но писмената му форма е почти идентична на писмения талиански.

Дойде Гоблин.

— Добре ли ти е? Вече не ти се вие свят, нали?

— Не. Много се тревожите.

— Не е много. Виж, носят се някакви нови слухове. Към нас идвали подкрепления, начело с Кинжала — точно той ли!

— Кинжала ли? Той не е... Никога не е бил начело на нещо, по-голямо от намаляла рота. Преди изобщо да стигнем тук. Водил е партизанска война срещу необучени...

— Не съм го назначил аз. Само докладвам. Освен това се справял добре.

— Уилоу Лебеда и Бесния Корди също. Но онова, което тези тримата постигнаха, се дължеше най-вече на случайността, късмета и глупостта на сенчестите. Защо командва цяла войска, да му се не види?

— Предполага се, че той е заместник-командир на Господарката. Вече няма съмнения, че тя е оцеляла. И освен това е вбесена и събира нова армия.

— Бас държа, че Могаба подскача от радост, търчи насам-натам и крещи: „Спасени сме! Спасени сме!“

— Да, подскача, би могло да се каже.

През следващите дни чухме хиляди най-невероятни истории. Ако поне една десета от тях бяха верни, в света се извършваха някакви твърде шантави промени.

— Чу ли последното? — попита ме Гоблин една вечер, когато се откъснах от книгите, което се случваше рядко, за да огледам външния свят от стената. — Господарката не е Господарка, в края на краищата, а превъплъщение на някаква богиня на име Кина. Явно голяма гад, при това.

— Нищо чудно. Тай Дей, ти нали познаваш Кина? Разкажи ни за нея. — Тай Дей нямаше достъп до нашите бърлоги, но когато излезех да подишам въздух, той винаги се появяваше.

Той забрави и трите думи на талиански, които си признаваше, че знае. Името на богинята изтри всичко от мозъка му.

— Така става, когато споменеш Кина на всекиго — отбелязах аз. — Дори пленниците не мога да накарам да говорят за нея. Да речеш, че е била в Черния отряд!

— Сигурно е голяма чаровница — заключи Кофата.

— О, да, точно такава е. Още една — имах предвид падаща звезда. Брояхме ги. Брояхме и вражеските постови огньове. Южняците наскоро се бяха пръснали на малки лагери из равнината. Сигурно ги беше страх да не им се измъкнем.

— Значи знаеш нещо за нея? — попита Гоблин.

— От книгите, които намерихте. — Мъжете бяха сърдити. Книгите и няколко запечатани делви с жито бяха единствените съкровища, които изкопаха. Гуни бяха най-разпространената религия в Джайкур, а те не погребват мъртвите си. Изгарят ги. Малцинството ведна също изгаря мъртъвците, но без вещи за задгробния живот. Когато мъртвите отидат отвъд, багаж не им трябва. В рая им осигуряват всичко. В ада също.

— Едната беше сборник с легенди на гуни, с варианти от най-различни места. Онзи, който ги е записал, е бил учен богослов. Книгата му не е била предназначена да се разпространява сред обикновените хора, за да не обърква ума им.

— Не съм объркан и в мен няма нищо обикновено — забеляза Кофата.

— И какво печелим, Мъргън? Защо те не искат да ни разкажат за тая кучка? Я! Видя ли онази? Избухна!

— Вижте, религията гуни е най-разпространена тук — започнах.

— Мисля, че с това сме наясно, Мъргън — отвърна Гоблин.

— Само за да обясня. Повечето хора тук, на юг, вярват в Кина. И да не са гуни, пак вярват. Ето легендата. Гуни имат Господари на светлината и Господари на мрака, които господстват, откакто свят светува.

— Стандартно ми звучи.

— Стандартно е. Само че ценностните системи са по-различни от познатите ни у дома. Тук равновесието между мрака и светлината е по-динамично и не е натоварено с чувства като нашата борба между доброто и злото. Нещо повече, Кина е един вид самоиздигнала се външна сила на гнилостта и покварата, която напада и мрака, и светлината. Била създадена от Господарите на светлината, за да им помогне да разгромят орда от много гадни демони, с които не можели да се справят по друг начин. Тя им помогнала, като изяла демоните. И, естествено, надебеляла. Но явно е искала и десерт, защото се опитала да изяде и всички останали.

— Била е по-силна от боговете, които са я създали?

— Хора, това не съм го измислил аз, не искайте от мен разумни обяснения. Гоблин, ти си ходил навсякъде. Да си виждал някога религия, която всеки невярващ с достатъчно акъл, че да може да си връзва връзките на обувките, да не може да разкатае?

Гоблин сви рамене.

— Същият циник си като Знахаря.

— Така ли? Браво на мен. Както и да е, има ги типичните мрачни митове за майки, бащи и порочни, отвратителни, вероятно кръвосмесителни истории между другите богове, докато Кина ставала все по-силна. Голяма подлярка била. Това е един от атрибутите ѝ — измамата. Но после главният ѝ създател, или баща, я измамил и ѝ наложил заклинание за сън. Тя все още хърка някъде, но може да докосва нашия свят чрез сънищата си.

Има си почитатели. Както и всичките божества на гуни. Големи, малки, добри, лоши, равнодушни, всички те си имат храмове и жреци. Не мога да науча кой знае колко неща за последователите на Кина. Наричат се Измамниците. Войниците не желаят да говорят за тях. Отказват направо, все едно само споменаването на името ѝ може да я събуди. Кое то, доколкото схващам, е свещената мисия на нейните поклонници.

— Това ми се вижда много смахнато — измърмори Кофата.

— То обяснява защо когато Господарката се накипри, всичките се насират от страх — отбеляза Гоблин. — Ако наистина си мислят, че се е превърнала в тази богиня.

— Мисля, че трябва да изнамерим всичко, което можем, за тази Кина.

— Силен план, Мъргън. Как? Като никой не иска да говори? — Да, дори и най-дръзките талианци заплашваха, че ще се изпарят, ако настоявам. Явно беше, че не само тази богиня им внушава ужас. И от мен ги беше страх.

Едноокия донесе насърчителна новина.

— Това за подкрепленията е злато, шефе. Всяка нощ Тъкача изнизва войски през хълмовете, все едно си мисли, че щом е тъмно, няма да ги видим.

— Дали не се отказва от обсадата?

— Всички войски се отправят на север. Домът им не е на север.

Не предложих друго обяснение. Едноокия нямаше да дойде, ако не беше сигурен.

Разбира се, това, че Едноокия е сигурен, изобщо не значеше, че е прав. Нали ставаше дума за Едноокия.

Благодарих му, пратих го да свърши една дребна работа, намерих Гоблин и го попитах какво мисли. Дребничкият магъосник изглеждаше изненадан, че ме интересува.

— Едноокия да не би да е пелтечил?

— Не, ама той е Едноокия.

Гоблин не можа да сдържи широката си жабешка усмивка. За него това беше съвсем разумно.

Никой не предаде новината на Могаба. Мислех, че ще мине по-леко за всички, ако той не знае. Но и Могаба беше чул слуховете.

Деджагор беше кошмарен град, изпълнен с групи, обединени в твърде хлабав съюз за защита от обсадата. Войските на Могаба бяха най-силни. Джайкуруите оставаха най-многобройни. Ние, Старата банда, заедно с нашите помощници бяхме по-малобройни и по-слаби. Но силата ни беше в нашата правота!

А освен това ги имаше и Нюен Бао. Нюен Бао оставаха загадка.

Семейството на Кай Дам живя в същата онази мизерна, мръсна, задимена, воняща дупка, докато наводнението не ги изгони. Привилегиите на властта не блазняха Говорителя. Нали имаше къде да се скрие от дъжда, това му стигаше.

Сигурно беше повече от онова, което бе имал в блатото.

И го делеше с цяла войска потомци, които спираха да се заяждат само когато дойдеше външен човек. А и тогава децата се въздържаха само в началото.

Дни наред Кай Дам ме викаше следобед, за да се съветва по най-обикновени въпроси. Срецахме се на чай, поднесен от красивата внучка, а децата бързо загубиха страхопочитанието си към мен и продължиха кавгите си. Разменяхме си сведения за приятели и врагове. Трескавият човек в сянката охкаше и пъшкаше.

Това не ми харесваше. Той умираше, но твърде много протакаше с тая работа. Щом почнеш да вика, красавицата отиваше при него. Болеше ме от състрадание. Тя изглеждаше толкова измъчена.

При второто си посещение изразих с няколко слова съчувствието си — от онези, които подхвърляш, без много да му мислиш. Жената на Кай Дам, която вече знаех, че се казва Хон Трей, стреснато вдигна поглед от чашата си и каза на мъжа си три тихи думи.

Старецът кимна.

— Благодарим ти за съчувствието, Каменен войнико, но то е неуместно. Дан прие дявол в душата си и сега си плаща за това.

От тъмното последва картеч от думи на Нюен Бао, бърз и без никакво прекъсване. Една пълна старица се изтъркаля на светло. Беше кривокрака, грозна като крастава жаба и в злобно настроение, и се разлая срещу мен. Това беше Кай Гота, дъщеря на Говорителя и майка на моята сянка Тай Дей — мрачна легенда сред собствения си народ. Нямам представа за какво ми говореше, но имах чувството, че стовари всички световни злини право върху гърба ми.

Кай Дам тихо ѝ каза нещо, но тя го пропусна покрай ушите си. Хон Трей повтори думите му още по-тихо, шепнешком. Мигом настана тишина, а Кай Гота се шмугна в мрака.

— Цял живот ни спохождат и успехи, и провали — заговори Говорителя. — Дъщеря ми Гота е моята голяма мъка. Отвътре я разяжда ракът на агонията, който тя не може да победи, но настоява да сподели с всички нас. — По устните му трепна усмивка. Това бе самопренебрежителен хумор, целящ да ме осведоми, че говори метафорично. — Големият ѝ провал, изворът на мъка за всички нас, бе прибързаният ѝ избор на Сам Дан Ку за съпруг на дъщеря ѝ. — Той посочи прекрасното цвете. Цветето издайнически се изчерви, когато коленичи да напълни чашите ни. Нямахме никакво съмнение, че всички тези хора разбират идеално талиански.

— Това е голяма грешка, която Гота не може да отрече — додаде Кай Дам. — Връх на слабостите, който е като клеймо. Тя овдовя млада и уреди брака с надеждата да се радва на старини на богатствата на рода Сам. — Говорителя отново пусна онази усмивчица. Вероятно усещаше недоверието ми. Богатството и Нюен Бао са взаимно несъвместими. Старецът продължи. — Дан излезе умник, скри това, че е лишен от наследство заради своите жестокост, поквара и коварство. Гота бързаше твърде много и не провери грозната мълга, а след сватбата проклетията на Дан само нарасна още повече. Но стига вече за моите работи. Извиках те тук, защото искам да държа под око фигурата на водача на Кокалените воители.

— Защо ни наричате така? Това означава ли нещо? — Нямахме как да не попитам.

Кай Дам се спогледа с жена си. Въздъгнах.

— Разбрах. Пак същото празнословие по адрес на Черния отряд като при всички — въздъгнах аз. — Мислите, че сме същите, каквито се предполага, че са били нашите предци преди четиристотин години, само че сигурно и те не са били такива, защото устните предания преувеличават нелепо всичко. Слушай ме, Говорителю. Черния отряд е просто банда разбойници. Наистина. Ние сме най-обикновени стари наемни войници, притиснати от обстоятелства, които са непонятни за нас и никак не ни харесват. Само минаваме оттук. Дойдохме насам, защото нашият Капитан нещо се е побъркал на тема историята на Отряда, а повечето от нас не можахме да измислят нищо, което им се

прави повече. — Разказах им за Мълчаливия, Глезанка и останалите, които бяха предпочели раздялата с братството пред опасностите на дългото пътуване на юг. — Обещавам ти, че каквото и да е онова, от което се плашат всички, а на мен ми се ще някой да ми обясни какво е, то изисква много повече усилия, отколкото съм склонен да вложа в каквото и да било.

Старецът ме огледа, после отправи взор към жена си. Тя си кротуваше и не казваше нищо, но нещо премина между тях. Кай Дам кимна.

Чичо Дой изникна от нищото. Говорителят ми каза:

— Вероятно преценката ни за вас е грешна. Дори и аз понякога се подвеждам по предразсъдъците. Има вероятност следващия път, когато говорим, да съм на друго мнение.

Чичо Дой ми даде незабележим знак. Време беше да си тръгвам.

Гоблин ме хвана отнесен над джайкурските книги.

— Мъргън!

Сепнах се.

— А?

— Крайно време беше, да му се не види.

— Какво? За какво говориш?

— Седя тук и те гледам десет минути. Дори не прелисти страницата. Дори не мигна с око. Не си личеше дори дали дишаш.

Започнах да се оправдавам.

— Няма да мине. Четири пъти ти креснах и те плеснах по тила, за да ти привлека вниманието.

— Бях се замислил. — Но не си спомнях и една-едничка мисъл.

— Хубаво. Могаба иска да си завлечеш мършавия задник в цитаделата.

— Мнозина южняци се промъкнаха да посрещнат подкрепленията — съобщих на Могаба. — Отначало си помислих, че искат да ни изхитрят, да се оттеглят и да ни ударят, щом се опитаме да се възползваме. Но Гоблин и Едноокия ме уверяват, че просто са вървели напред. Ала не може да има подкрепления. Откъде ще се вземат войниците? Кой ще ги поведе? — Дали Могаба щеше да повярва, че не съм чул по-интересните слухове? Той ги беше слушал повече от мен и оцеляването на Знахаря вероятно фигурираше в много от тях.

Какво ли щеше да прави той, ако Стареца се появеше, жив?

Бях почти убеден, че Могаба много мислеше за това.

Благодариха ми и ми казаха да се върна при хората си без повече забележки. Така и не разбрах защо ме беше извикал.

Могаба постъпи точно както се боях — предприе разузнаване с бой, може би в опит да намери нови слаби места, и използва само хората, на които имаше най-голямо доверие. А аз бях доволен да си

стоя върху моята част от стената, да наблюдавам и да се чудя защо Могаба е толкова убеден, че ще дезертираме, ако излезем навън.

Тук като че пренебрегвам Могаба. Той присъстваше много повече във всекидневието ми, отколкото го описвам. Той си беше живо нещастие. Заради моята неприязън към този човек ми е невъзможно да пиша разумно за него и затова го засягам само когато е наложително.

От всички Нар по онова време само Синдаве полагаше някакви усилия да се държи учтиво.

Както и да е, Могаба смяташе, че има възможност да удари Господаря на сенките, но онези навън бяха започнали да схващат начина му на мислене. Той не позволи на неуспехите да го обезсърчат. Такъв си беше Могаба — никога не се обезверяваше. Никаква пречка не можеше да разклати убеждението му, че е непобедим. Когато плановете му се проваляха, той просто преизчисляваше.

Войниците му започнаха да дезертират, без да могат да избягат от града — криеха се при приятели от нашите талианци. Оплаквах се, че Могаба пилее нашироко живота на хората си.

Могаба отговори, като уреди специални дажби и привилегирован достъп до проститутките на най-преданите си войници.

Открихме запечатаните делви със зърно, останали от първата обсада на Господарите на сенките. Въпросът дали да ги споделим с тях породи значителни спорове. Едноокия настояваше, че Могаба няма да се задоволи само с делбата, а ще иска да разбере всичко за нашата находка и да я види с очите си. Дали искахме той да обикаля из нашите бърлоги?

Не.

И какво направи това малко лайно? Обърна се на другата страна и почна да продава пресен хляб двайсет пъти по-скъпо, отколкото струваше един самун преди обсадата!

През един мързелив следобед намерих едно хубаво закътано местенце само за мен и Едноокия горе на стената. Бяха се разнесли пресни слухове за някаква битка на север, но не това беше темата на разговора ни.

— Какво ми каза ти, защо не бивало да делим с Могаба откритите от нас запаси? — попитах.

— А? — Не точно тази кавга очакваше.

— Беше крайно убедителен. Всичките онези приказки, че не бивало да допускаме тоя в скривалището си.

Той се ухили, горд от себе си.

— Е, и?

— Държиш ли на думата си?

— Естествено.

— Тогава защо продаваш на войниците му хляб, мамка му, като се предполага, че нямаме и зрънце жито?

Той набърчи чело. Връзката между двете му убягваше.

— За да печеля?

— Наистина ли смяташ Могаба за толкова тъп, че няма да забележи хляба? И че няма да задава въпроси?

— Твърде много си почнал да се спичаш, хлапе.

— Ако продължаваш с тия глупости, ще се спечеш и ти. Ако заради тебе ме убият, призракът ми ще преследва твоя задник цяла вечност!

— Сигурно. Понякога ми се струва, че вече си се превърнал в призрак.

— Това пък какво значи?

— Тия твои припадъци — като те прихване, през очите ти сякаш гледа някой друг. Сякаш някакъв по-стар дух се вие около теб.

— Не съм забелязал. — А можех ли да забележа?

— Ако имахме подръка умел некромант или разговарящ с духове, можеше да се изненадаме от находката си. Нали не си роден близък? — гледаше ме свирепо.

По гръбнака ми пропълзя студена тръпка. Космите по врата ми настръхнаха. Понякога и аз се чувствах като преследван от призраци. Но той просто се опитваше да смени темата.

Гоблин се присъедини към нас неканен.

— Мъргън, нещо става със сенчестите.

Един гарван наблизо се разкиска. Попитах:

— Да не би да готвят нова голяма атака? Нали уж Могаба прецака основните им сили?

— Не можах да се приближа достатъчно, че да забележа подробности. Могаба стои на видно място. Но според мен е имало битка и гадовете на Тъкача на сенки са изяли боя. Може навън да имаме приятели, готови да ни извадят оттук.

— Успокой се. Недей още да си стягаш багажа — изкикоти се Едноокия. — Тоя завързак си е такъв, брой си пилците още преди да е откраднал яйцата.

— Помниш ли за какво говорехме преди малко? За тъпите ходове? — измърморих аз. — И смееш да се заяждаш с Гоблин? — Смееше, разбира се. Това му беше великата мисия в живота.

— Какво става? — попита Гоблин. Чичо Дой изникна от въздуха. Присъствието му сложи край на спора. Този мъж беше по-призрачен от всяка сянка, толкова бързо и безшумно се движеше.

— Говорителя каза да ти кажа, че южняци, понесли сечива вместо оръжия, се събират южно от града.

— А какво е онова там? — По-голямата част от ставащото не се виждаше от нашето място, затулваше го извивката на стената, но като че голяма строителна група бе започнала да се събира и на север. — Виждате ли там пленници или роби?

— Хм? Какво е това?

„Това“ бяха отблясъци от слънчеви лъчи по метал сред хълмовете. И отново проблесна. Там се придвижваха хора и не внимаваха достатъчно.

Хората на Тъкача на сенки нямаше нужда да се прикриват. Казах на Гоблин:

— Предай на всички. Пълна готовност преди залез.

Чичо Дой огледа хълмовете.

— Добро око имаш, Кокален воине.

— Знаеш ли какво, набития? Силно предпочитам да ме наричат Мъргън.

Пълният мъж пусна тънка усмивчица.

— Както искаш, Мъргън. Дойдох от името на Говорителя. Той каза да ти предам, че идват тежки времена. Каза да подготвите душите и умовете си.

— Тежки времена?

Едноокия се разсмя.

— Празникът свърши, хлапе. Сега ще трябва да си платим за това, че се мотахме и дебелеехме тук и хуриите ни се натискаха.

— Запомни го за другия път, когато се изкушиш да припечелиш от войната.

— Ъ?

— Парите не се ядат, Едноок.

— Все ще ми развалиш настроението!

— Такъв съм си. Кажете на Хриптящия да отиде в цитаделата и да каже на Синдаве, че южняците са наумили нещо. — Синдаве се траеше. Можех да разговарям с него, без да ми се налага да потискам желанието си да го стисна за гърлото. Това щеше и да ме оправдае, че не съм предупредил Могаба.

Какво щеше да стане, ако Господарят на сенките просто се разкараше оттук и ни оставеше да се прецакаме помежду си?

Така комай би постъпил най-умно.

Хриптящия едва успя да се изкачи на стената. Там пет минути киха и хъхри, преди да проговори. Нямаше си работа това старче, да служи на тия години. Трябваше да си живее някъде на гърба на внуците. Но също като всички нас и той си нямаше нищо и никого извън Отряда. Щеше да умре под знамето с черепа. Под онова, което в днешно време минаваше за знаме.

Тъжна работа. Жалка даже.

Хриптящия беше ненормално явление. Обикновено животът на наемника е груб и кратък — болката, страхът и нещастieto се прекъсват само понякога от мимолетен миг на удоволствие. Онова, което крепи разсъдъка ти, е крепката дружба на твоите братя. В този отряд.

В по-дребните банди... Но те не са Черния отряд.

— По-добре си почини няколко часа — казах му.

Той поклати глава. Щеше да прави каквото може дотогава, докато вече нищо не може да прави.

— Лейтенантът Нар, Синдаве. Праща ти поздрави. Каза, че тази вечер е добре да сме нащрек.

— Спомена ли защо?

— Намекна, един вид... че Могаба може да пробва... някакъв голям номер... като се стъмни.

Могаба вечно пробваше големи номера. Тъкача на сенки трябваше да го остави да се нахъса. Едно нападение в повече в неподходящ момент, и Могаба щеше лично да разбере защо наричат Тъкача на сенки Господар на сенките.

Хриптящия каза нещо на родния си език. Само Едноокия го разбра. Прозвуча като въпрос. В отговор Едноокия смънка няколко срички, които се чува като щракания. Реших, че старецът е попитал дали може да говорим пред мъжете Нюен Бао, и Едноокия му даде позволение.

— Синдаве каза да ви предам, че слуховете за голямата битка вероятно са верни — продължи Хриптяция.

— Хора, длъжници сме на Синдаве — рекох. — Това ми звучи все едно ни е казал, че вече няма да подкрепя стопроцентово Могаба.

Тай Дей и чичо Дой попиваха разговора ни като Нюен Бао сюнгери.

Напрежението се трупаше часове наред. Без да има никакви реални доказателства ни се струваше, че тази нощ ще е решаваща. Повечето мъже се тревожеха, че Могаба пак ще спретне някоя мръсотия. Не очаквахме скоро неприятности от Господаря на сенките.

Не изпусках хълмовете от око.

— Ето! — изстреля Едноокия, който споделяше очакванията ми. Розовото сияние проблесна. Светкавици запращяха около чудноват конник.

— Тя се върна — обади се някой. — Къде е другият?

Не видях веднага Създателя на вдовици.

Равнината изпадна в паника. Привидението беше заварило неподготвени разпръснатите лагери на сенчестите. Сержантите закрепяха заповеди. Вестоносци запрепускаха. Войниците се блъскаха един в друг.

— Ето го! — провикна се Кофата.

— Кой?

— Създателя на вдовици — посочи той. — Стареца. — Фигурата на Създателя на вдовици засия сред хълмовете, огромна като живота.

Гоблин ме сграбчи за лакета. Не зная откъде се взе.

— Виж там — той посочи главния лагер на сенчестите. Не виждахме самия лагер, но бледно, болезнено сияние се издигаше над мястото, където той приблизително се намиреше. То постоянно се усилваше.

— На Тъкача му се играе — отбелязах.

— Да. Праща нещо голямо.

— Голямо какво? Трябва ли да се скатаем?

— Чакай и ще видиш.

Зачаках. И видях. Ужасно кълбо от зелен огън полетя към хълмовете и падна близо до мястото, където Отнемащия живот се появи за пръв път. Разхвърча се пръст. Камъните горяха. И всичко това напразно. Отнемащия живот отдавна я нямаше там.

— Не уллучи.
— Ама че прицел!
— Отнемащия живот не игра честно. Не остана неподвижна.
— Тъп избор на средства от негова страна — ухили се Едноокиа.
— Не можеш да очакваш някой да седи и да те чака.
— Може би само това му е по силите. Напоследък не е читав.
Измъкнах се настрана. Само след малко Гоблин и Едноокиа щяха да се счепкат.

Суматохата в равнината стана още по-голяма. Южняците бяха по-потресени, отколкото трябваше. Онова, което схвацах от виковете им, предполагаше, че ги бяха нападнали тъкмо когато сами започваха нещо и заради безредието бяха практически неспособни да се защитят. Дочух приглушено да се споменава и Кина.

Отнемащия живот, която напомняше на тази богиня на покварата, изчезна. Може би загуби интерес. Не се появи повторно. Тъкча на сенки стовари върху хълмовете всичките магии, които успя да стъкне, но освен дето подпали няколко храсталака, друго очевидно не постигна.

Лисицата беше в курника. Южняците се пръснаха насам-натам и паниката им подхранваше паниката на другите. Когато няколко от тях се приближаваха, моите хора на свой ред ги обстрелваха.

— Постоянно ругаят, че краката им се мокрели. — И това бях чул. Нямаше никакъв смисъл.

— Мамка му!

Не знам кой го каза, но бях толкова съгласен, че нямаше накъде повече.

Десетки бляскави бели огнени кълба избухнаха точно над главния лагер на сенчестите и разсеяха напълно мрака. Като че бяха повече от полза на враговете на Господаря на сенките, отколкото на самия злодей.

Надигна се мощен рев.

Чичо Дой изчезна. Беше до мен, в следващия миг се превърна в сянка, тичаща по улицата долу, а после се изгуби.

— Този път съм убеден, че е Господарката — каза ми Едноокиа.

Тонът му ме разтревожи.

— Но какво?

— Но другият не е Капитана.

Създателя на вдовици се беше показал за няма и минута.

— Кажи ми, че не е вярно — измърморих.

— Кое?

— Че имаме два чифта, и всеки е само половината от истинския.

Един гарван наблизо се изкиска.

— Каква магия би могла да го постигне? Да ги разцепи на две?

— попитах.

— Ще ми се да можех да ти кажа нещо, което искаш да чуеш, хлапе. Но имам гадното чувство, че стават някакви работи, за които не щем и да знаем.

Едноокия се оказа пророк. Въпреки, че аз исках да знам. И благодарение на Нюен Бао чух една история.

Сиянието зад града угасна, съпровождащия го рев затихна. Част от огнените кълба се устреми към хълмовете. Останалите — към тази част на града, където беше Могаба.

Пращане на дребни магии се носеше из равнината. Цялата шир сияеше в сребристо.

— Странна работа. Едноок, какво ще кажеш да построим наблюдателница върху една от ъгловите кули? Така ще се изкачим достатъчно нависоко, че да наблюдаваме какви ги вършат и Могаба, и Тъкача.

— Нали си вербувал Нюен Бао за свои шпиони там?

— Ами ако не искам от теб да вършиш никаква работа?

— Идеята сега ми звучи много по-добре. Но все още смятам, че Нюен Бао могат да са твоите очи и ходът ти е правилен. Не ти трябва да ставаш същия параноик като Знахаря. Само гледай какво ти носят, за да видиш за каква цел може да послужи. По същия начин си мисли какво би могло да липсва.

— Понякога и аз съм същият мързел като теб — отговорих му. — Само че що се отнася до умствения труд. Това май е много мислене. А и аз предпочитам да гледам със собствените си очи.

— Също като Стареца — измърмори той. — Непрекъснато се ровиш в тия Анали, защо не прочетеш нещо, написано от някой друг, не от Знахаря? Очаквах, че ще си отдъхна малко от неговата праведност.

И пак се върнахме към същите приказки, като с хляба на черния пазар.

Появи се Гоблин.

— Там се случват доста интересни неща.

— Така ли? Какви например?

— Качих се на стената ей там, за малко. На хората на Могаба не им пукаше, оставиха ме да надничам. Той лично предвождаше нападението.

— Говори ни, говори — измрънка Едноокия. — Непрекъснато ги дрънкаш такива. Ух! — В устата на Едноокия кацна грамадна буболечка. Самодоволната усмивка на Гоблин намекваше, че той може би има пръст в блуждаещия полет на насекомото.

— Този тип Дой може да ти разкаже повече от мен. Няколко от неговите хора се промъкнаха подир бандата на Могаба.

— Защо?

— Мисля, че Могаба се опитваше да спипа Тъкача от засада, но вместо това се натресе на Господарката.

— Бъзикаш се.

— Когато онези огнени къмба пламнаха. Тя беше. Тя и към петнайсетина мъже. Бяха точно пред портата на лагера и буквално налазиха тайфата на Могаба. Поне така чух, не съм го видял с очите си.

— А къде е чичо Дой?

— Сигурно обсъжда всичко това с Говорителя.

Сигурно.

— Така ли? Май си имаме куп дезертъори от Първи полк. Да видим дали можем да ги върнем пак там и да разберем още неща.

— Ей го онзи ячкия.

Говорехме пред Тай Дей, все едно беше глух или сякаш хич не му пукаше за чутото.

Чичо Дой доведе още двама Нюен Бао, заобиколили още едно ячко момченце — този път нисичък, широк талианец. Приличаше повече на пленник, отколкото на спътник, макар че не се виждаха оръжия.

Смайвах се как чичо Дой изкатерваше насипа, без да се задъхва. Може би използваше някаква щура магия, която крадеше дъха на Хриптящия.

Това беше като излязло от сборник с легенди на гуни.

— Какво ми водиш, чичо? — вгледах се в дебелия талианец. Той остана напълно безучастен.

— Външен човек. Говорителя прати Бан и Бин да следят черните мъже, които искаха да нападнат самия Господар на сенките. Но те се

натъкнаха на други, външни хора, преследващи същата цел. Този напусна групата си и настигна тичащите към стената, когато се надигнаха пламъците. Може би външната група се показва нарочно, та този да се отцепи в суматохата.

Продължих да оглеждам външния. Беше гуни, с твърде яко телосложение за тия краища. Може би се беше потрудил върху него. Като че притежаваше огромна наглост.

— Има ли нещо особено в него? — попитах. Чичо Дой като че също бе силно заинтересуван от мъжа.

— Той носи знака на Кади.

Трябваше ми малко време. Аха, да. В книгите от катакомбите Кади беше друго име на Кина, може би характерно за някоя област. Тя имаше доста имена.

— Щом казваш. Аз самият не го виждам. Посочи ми го.

Очите на чичо Дой се присвиха. Той вдъхна дълбоко, разгневен.

— Дори и сега не искаш да се разкриеш, а, Войнико на мрака?

— Дори и сега нямам ни най-малка шибана представа за какво се пенявиш. Писна ми да те слушам. — Но започвах да изпитвам подозрения. — Вместо да съскаш, да вдигаш пара и да мрънкаш загадъчно, защо не ми кажеш нещо, дете мога да го разбера? Престори се, че съм това, което твърдя, че съм, и не мога да извикам светкавица, която да ти раздели косата на път. Кой е тоя? Ти за кого ме мислиш? Хайде, чичо, говори ми.

— Той е роб на Кади. — Чичо Дой ме изгледа сърдито. Предизвикваше ме да не разбера и това. Не искаше да говори по-ясно.

За мен това беше непонятно, но пък аз не съм суеверен. Дали вярваше, че неговата уста и сама притежава силата да пробуди дяволицата?

— Тая Кина явно е гадна кучка — казах на Едноокия. — Чичо се подмокри заради нея. Ти! Име имаш ли си?

— Аз съм Синдху, от войската на жената-воин, която наричате Господарката. Бях изпратен да огледам положението тук. — Той продължаваше да ме гледа в очите със студен като на гуцер взор.

— Понятно ми звучи. — Ако го преглътнеш с цяла буца сол. — Господарката? Същата Господарка, която беше заместник-командир на Черния отряд?

— Същата. Богинята ѝ се усмихна.

— Той свързка ли е в такъв случай? Между нас и Господарката?
— попитах чичо Дой.

— Той може да го твърди, но е шпионин! Няма да каже истината, когато може да мине и с лъжа.

— Чичо, стари приятелю, ти, аз и това старче трябва да седнем и да се опитаме да поговорим на един и същ език, какво ще кажеш?

Чичо Дой изсумтя. Кое то можеше да означава всичко.

— Тоя няма да каже истината, когато и лъжа може да мине.

Синдху искрено се забавляваше.

Този мъж бе напълно фалшив.

— Гоблин, намери на тоя място за спане. — Смених езиците. — И не го изпускай от очи.

— Вече си имам достатъчно задължения.

— Някой да не го изпуска от очи, става ли? Той никак не ми харесва, а утре сутринта още повече няма да ми харесва. Мирише ми на беля.

— На голяма беля — съгласи се Едноокия.

— Защо тогава не бутнем рунтавия му задник от стената? — Гоблин понякога е краен прагматик.

— Защото искам да науча повече за него. Мисля, че се добрахме до разгадаването на тайната, надвиснала над нас, откакто пристигнахме тук. Нека се размотава свободно. Ще се направим на тъпи и ще следим всяко негово вдишване. — Сигурен бях, че за това мога да разчитам на помощта на Говорителя.

Моите двама магьосници се навъсиха и започнаха да мрънкат. Не можех да ги обвиня. Вечно те накрая опираха пешкира.

Хърках геройски в дълбините на нашата бърлога, след като се уверих, че мога да спя до късно. Май никой вече нямаше сили да върши пакости.

Бях долу, скатан толкова надалече, че онези, които знаеха къде да ме намерят, не наброяваха и пет души. Имах мисия — да наваксам със съня си. Дори да настъпеше края на света, можеха да го отпразнуват и без мен.

Някой ме разтърси.

Отказвах да повярвам. Сигурно беше лош сън.

— Мъргън, ела. Трябва да видиш това.

Не, не трябваше.

— Мъргън!

Повдигнах клепач.

— Кофа, опитвам се да поспя. Махай се.

— Нямах време. Трябва да дойдеш и да видиш.

— Какво?

— Ще видиш, хайде.

Нямаше да изляза наглава с него — щеше да ми досажда, докато не изгубех самообладание и щях да го оскърбя. Но дългото изкачване към яркото слънце не ме вдъхновяваше да стана.

— Добре де, добре — стегнах се и станах.

Нямаше нужда да ме влачат навън, но разбрах подтика им. Положението се беше променило. Радикално.

Зяпнал, оглеждах равнината. Равнина ли? Деджагор бе обкръжен от плитко езеро, над което върховете на хълмовете стърчаха като островчета. Върху всяка могила се свиваха шепа нещастни животни.

— Колко е дълбоко? — попитах. — Има ли вероятност да хванем някои от тия животинки и да ги сготвим? — С всичката тази вода там, долу, никой южняк не би вардил от нападения.

— В момента пет стъпки — отвърна Гоблин. — Пратих долу хора да измерят.

— Продължава ли да приижда? Откъде идва? Къде е Тъкача на сенки?

Гоблин посочи.

— Тъкача не го знам, но водата идва оттам. И още нахлува.

Имам добро зрение. Видях как водата се излива откъм хълмовете, бушуваща и разпенена.

— Старият акведукт се е срутил, а? — Два големи канала напояваха чифлиците по хълмовете и захранваха акведуктите на Деджагор, преди да започне битката. Отрядът ги пресече, когато южняците бяха вътре в крепостта. Сега градът караше на дъждовна вода и на съдържанието на големите, дълбоки, заблатени резервоари, за които тогава не знаехме нищо.

— Точно така. Клет и братята му смятат, че са отклонили цялата река към канала. Същото е и южно от града.

Деджагор е разположен в равнина, по-ниска от земята отвъд хълмовете. На запад и на изток от тях текат не много големи реки.

— Предполагам, че момчетата изучават инженерните аспекти?

— Да, а също и около трийсетината талианци, притежаващи подходящи умения.

— Някакви изводи засега?

— Като например?

— Например колко ще се вдигне водата? Ще се издавим ли? — Ако такъв беше планът на Тъкача на сенки, това означаваше основни промени в неговото мислене. Преди той искаше да завладее Деджагор непокътнат. Това като че беше по-практично и окончателно решение на проблемите му, макар и по-разрушително за имотите, които, разбира се, бяха много по-ценни от живота на колкото и да било хора.

— В момента се опитват да го изчислят.

— Доколкото разбирам, Тъкача се е изтеглил, след като Господарката напусна — изсумтях.

— Не — отвърна Едноокия. — Останаха да поплуват. Там, откъдето идват, не си устройват често празненства на плажа.

— Ъ?

— Той наводнява равнината и макар и да не ни удавя, ни притиска така, че не му се налага да праща войници да ни вардят. И може да преследва Господарката колкото си иска. Нито ние можем да ѝ помогнем, нито тя на нас. За него това е по-добре, отколкото от Земите

на сенките да му пратят подкрепления. Не му се ще да има войници на Дългата сянка зад гърба си.

Дойде Тай Дей. Той винаги се появяваше скоро след като изляза, което показваше колко внимателно ни наблюдават.

Тай Дей си беше живо прахосничество на сили. Не носеше съобщения често и не разбираше никой от езиците ни достатъчно, за да бъде добър шпионин на Говорителя. Но винаги, неизменно беше само на няколко крачки от мен.

Трябваше да има причина за това. Говорителя не правеше нищо, без да го обмисли. Не проумявах мирогледа му.

Колкото по-дълго се вирах в придошлата вода, толкова повече въпроси ми хрумваха, на които скоро трябваше да намеря отговор. Най-важният? Докъде ще се вдигне водата? Колко време ще ѝ трябва дотогава? Темпото на покачване щеше да се забави значително, тъй като за всяка вертикална стъпка бе нужен все по-голям обем вода заради наклона на хълмовете, изпарението от голямата повърхност и пропиването в почвата на по-голяма площ.

— Изровете всеки образован човек в града и го дайте на братята — наредих на Гоблин и Едноокия. Мислех да построим лодки, да надстроим кулите, да укрепим постройките. Представях си как нашите обширни, прекрасни бърлоги и подобните им, и хиляди часове труд, щяха да отидат залудо. Мислех си как ще ни се наложи да се подготвяме душевно за много по-лошо, ако оцелеем. Мислех си за Кай Дам и тежките времена, които бе казал, че ще дойдат.

Тай Дей се приближи, когато наоколо нямаше никой.

— Дядо иска да говори с теб. По-скоро, по възможност. — Маниерите му бяха безупречни. Не ме нарече Каменен войник нито веднъж.

На Стареца явно нещо му беше страшно необходимо.

— Както желаш. — Забелязах на бойниците над Западната порта Синдху, външния човек. Усетих, че ме гледа.

— Едноок...

— Какво?

— Няма нужда да лаеш. Ако ти се иска да поджафкаш, ще проверя дали не мога да накарам Господаря на сенките да те превърне в куче.

Едноокия се стресна.

— А?

— Държите ли нашия гостенин под око?

— Смотаняка и Идиота се редуват. Още не е направил нищо. Поскита из града, поприказва си с хората. Опита се да посети талианците тук и там, при Могаба. Нашите не щат да си имат никаква работа с него. Отрядът на Ал-Кул го прогони с извадени мечове.

— Някой пожела ли да каже нещо за него?

Едноокия поклати глава.

— Все същите стари дивотии, може би още по-зле. Добре ще е да изясниш, че не са го докарали тук по твоя идея.

Заслушан, Тай Дей измърмори нещо, което прозвуча като заклинание и направи жест, очевидно предназначен да пази от уроки.

— Хей — подвикна Едноокия. — Значи в края на краищата има неща, които могат да притеснят тия типове.

— Отивам да чуя какво ще каже шефът им. Ти командваш, но само защото всички останали тука заслужават по-малко доверие и от теб.

— Страшно благодарско, хлапе. Караш човек да се почувства господар на света.

— И гледай нещичко да е останало, като се върна.

Световъртежът ме връхлетя на същата улица като преди — едва вчера? Спомних си го с приближаване на свечеряването. Беше по-скоро прокрадваща се, нежна, всепоглъщаща тъма, не като гръмотевиците, които ме отнесоха предния път.

Мислите ми се омесиха, но си спомнях няколко кратки епизода след голямото затъмнение, само мигове, когато не бях на себе си и се върнах, щом някой каза нещо.

Този път беше по-силно. Ръцете на Тай Дей се заключиха около левия ми бицепс. Той заговори, но думите бяха безсмислени звуци. Светлината угасна. Коленете ми омекнаха. Нямах усещане за нищо.

Намерих се на място, по-ярко от дневната светлина, макар че беше ден. Огромни огледала събираха слънчевите лъчи и ги изливаха върху една висока, мършава личност в черно. Мършавият мъж се бе опрял на брулени от вятъра перила високо над потъващата в мрак земя.

Един писък прониза въздуха. Черен правоъгълник се спусна към кулата от далечните висини.

Мършавата фигура скри лицето си зад стилизирана маска. Дишането му се учести, сякаш му бе нужен повече въздух, за да посрещне посетителите. Нов писък прониза въздуха. Мършавият мъж измърмори:

— Някой ден...!

Парцаливото летящо килимче кацна близо до него. Мъжът с маската не помръдна — оглеждаше сърдито и най-малкия намек за сянка около него. Вятърът развяваше одеждите му.

Три души летяха с летящото килимче. Единият бе дребосък, увит в черни вонящи мухлясали парцали. Той също носеше маска и не спираше да трепери. От време на време надаваше викове и не можеше да ги овладее. Беше Оплаквача — един от най-старите и най-зли магьосници на света. Килимът беше негово творение. Мършавият го мразеше.

Мършавият мразеше всички. И самия себе си не обичаше. Овладяваше омразата си само за кратко, изцяло с непреклонната си воля. Имаше силна воля, стига да не го заплашваха физически. Вързопът парцали изгъргори, като че потискаше вик. Най-близкият спътник на Оплаквача беше ниско, кльоцаво, мръсно човече по дрипава препаска и опърпан тюрбан. Изглеждаше уплашено. Казваше се Нараян Сингх, живият светец на сектата на Измамниците, жив единствено благодарение на намесата на Оплаквача.

Дълга сянка смяташе Сингх за по-низш и от биволско лайно. Въпреки това той имаше потенциал като тяхно оръдие. Неговата секта имаше дълги и смъртоносни ръце.

Мнението на Сингх за новия му съюзник не беше кой знае колко по-високо.

Зад Сингх стоеше едно дете — малка хубавица, макар по-мръсна и от джамадара. Имаше огромни кафяви очи. Очи като прозорци към ада. Очи, които познаваха всички злини на древността и им се наслаждаваха сега и вовеки.

Тези очи разтревожиха дори Дългата сянка.

Те бяха вихри от мрак, който притегляше, притегляше, гърчеше се, хипнотизираше...

Внезапна остра болка в лявото ми коляно разпръсна нишки от агония, които пронизаха плътта ми. Изстенах. Тръкнах глава. Вонята на сокака се просмука в съзнанието ми. Сякаш бях ослепял. Но очите ми явно бяха свикнали с ослепителната светлина. Ръце стискаха лявата ми ръка над лакета, дърпаха, вдигаха я. Зрението ми започна да се възвръща.

Погледнах.

Едно изпито лице ме погледна и ме стресна. Все още бях ужасен от видението, въпреки че страхът вече си отиваше. Опитах се да се задържа на крака, но болката в коляното и бърборенето на Тай Дей ми пречеха да се съсредоточа.

— Нищо ми няма — казах. — Само си нараних коляното. — Опитах се да се изправя. Направих крачка и коляното ми се прегъна.

— Ще се оправя, по дяволите! — Отблъснах ръцете му.

Видението бе изчезнало освен спомена, че това се е случило.

Дали беше същото и с другите ми припадъци? Дали е имало видения, които са се изпарили напълно и не си ги спомнях? Дали са

имали някаква връзка с реалността? Смътно си спомнях, че съм видял много познати лица.

Щях да го обсъдя с Гоблин и Едноокия. Те щяха да знаят как да го разбирам. От време на време за разнообразие се забавляваха с тълкуване на сънища.

Тай Дей задърдори в мига, в който влязохме при Говорителя. Кай Дам ме огледа замислено и докато Тай Дей дърдореше, доби странно вгълбено изражение.

Старецът изглеждаше сам, когато влязохме, но щом Тай Дей заговори, а Кай Дам се заслуша с необичайно внимание, от тъмното излязоха да ме огледат и други Нюен Бао. Хон Трей и Кай Гота бяха първите. Старицата се настани до съпруга си.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Кай Дам. — Понякога тя е способна да отмята воала на времето.

Гота не каза нищо. Подозирах, че това не беше твърде обичайно.

Появи се и красавицата и веднага се залови да поднася чая. За Нюен Бао чайът е голяма работа. Дали тя изпълняваше и някакви други функции в семейството?

Мъжът в тъмното днес не охкаше и не пышкаше. Дали ни беше напуснал?

— Още не — разчете погледа ми Говорителят. — Но скоро. — Той усети и следващия ми въпрос. — Ние пазим брачната клетва, въпреки че той престъпи своята. Ще застанем пред Съдниците на Времето с неопетнена карма.

Разбрах за какво говори единствено защото бях изучавал джайкурските писания.

— Вие сте добър народ.

Кай Дам се развесели.

— Някои биха го оспорили. Стараем се да бъдем почтени хора.

— Разбирам. И ние в Черния отряд се стараем.

— Отлично.

— Дойдох, защото Тай Дей ми каза, че искаш да говорим.

— Да.

Зачаках. Погледът ми постоянно се отклоняваше към жената, която приготвяше чая.

— Знаменосецо...

Сепнах се.

— Не — казах кротко, без да осъзнавам, че говоря на глас. Не бях пропаднал в някоя от онези черни дупки, просто се бях поразсеял за миг. Не можеш да обвиниш един мъж за такова нещо. Не и когато го разсейва такава жена.

— Благодаря, Говорителю — продължих, — за това, че не ми лепна някой от онези неприятни прякори, които имаш склонност да използваш.

Не можах да се сдържа и леко се усмигнах на стареца. Може би щяхме да седим там, да се усмихваме, да кимаме и да редим бъдещето на света.

— Благодаря — казах, когато хубавицата ми поднесе чая.

Това я учуди. Тя ме погледна в очите и ме стресна. Очите ѝ бяха зелени. Нито се усмигна, нито изобщо ме удостои с някакъв знак на внимание.

— Забележително — отбелязах аз, без да се обръщам към никого конкретно. — Зелени очи. — После се овладях и изчаках Говорителя да отпие от чая си и да започне отдалече да обяснява своя проблем.

— Зелените очи са редки сред Ньюен Бао и са изключително ценени — обясни той и отпи ритуална глътка. — Хон Трей може понякога да повдига воала, но нейните видения не винаги са истина, а и не винаги са ясни. Или пък са видения от онова, което още не се е случило. Тя не вижда хора, които може да разпознае, и е трудно да се определи кога се случва видението.

— Хм? — Въпросната жена седеше, свела очи, и бавно въртеше нефритената гривна на лявата си китка. И нейните очи бяха зелени.

— Тя предвиди наводнението. Бяхме убедени, че видението ще се окаже измамно, защото не си представяхме как толкова много вода ще се излее в Джайкур.

— Но сега се намираме сред езеро. Най-големият пълен с вода ров на света. Сенчестите няма да ни безпокоят повече.

Минута измина, докато старецът разбере, че не говоря сериозно.

— О... — Той се засмя. Хон Трей вдигна очи и се усмигна. Тя първа беше схванала шегата. — Разбирам. Да. Но той ще е от полза на Господаря на сенките, не на нас. Всеки опит да напуснем града ще изисква салове или лодки, които лесно се забелязват и не могат да прекарат достатъчно войници за пробив.

Старият момък беше и генерал.

— Разбра го. — Тъкача на сенки бе намерил изобретателно решение на своя проблем с малобройната войска. Сега той можеше да предизвика Господарката уверен, че ние няма да му изскочим в гръб.

— Причината да поискам този разговор е, че в своето видение Хон Трей видя водата да се издига до десет стъпки под бойниците.

— Това прави седемдесет стъпки вода. — Погледнах старицата. Тя като че ме разглеждаше по начин, който нямаше нищо общо с любопитството. — Лайняна работа.

— Има и друг проблем.

— И той е?

— Опитахме се да изчислим колко постройки ще стърчат над водната повърхност.

— Ох, разбирам. — Разбрах. Архитектурата на Деджагор бе ориентирана вертикално, както е обичайно за оградените със стени градове, но сградите, по-високи от стената, не бяха много. А в повечето оцелели здания, дори и много от частично изгорелите, се бяха заселили хора. Ако градът се наводнеше, хората нямаше къде да се настанят.

За късмет на Старата банда нашата квартира можеше да се похвали с много разположени нависоко жилища.

— Наистина. В тази област има достатъчно такива постройки, които да приютят нашите неколцина поклонници. Но другаде на джайкуруите ще им е трудно, когато черните мъже и войниците им най-сетне разберат колко пространство ще им трябва.

— Несъмнено. — Замислих се. По дяволите. Хората можеха да лагеруват върху стената. Това, че ще ни се пречкат, нямаше да е проблем, що се отнася до военните действия.

Ала както и да постъпехме, ако водата се издигнеше толкова нависоко, животът щеше да се превърне в същински ад.

— Това поставя дилема, нали?

— Може би по-голяма, отколкото подозираш.

— Как така?

— Ако подготовката не започне незабавно, голяма част от онова, което би могло да е от полза, ще бъде загубено. Но ако кажеш това на Могаба, най-вероятно силните ще оберат слабите и ще ги зарежат да страдат. Сега няма нужда да се въздържат поради опасността от потенциална атака.

— Разбирам. — Всъщност бях предвидил блъсканицата за помещения и места по високото. Но бях пропуснал това, че с оттеглянето си Тъкача на сенки бе дал свобода на Могаба да се справя с вътрешните напрежения по начин, който му допадаше повече. — Имаш ли нещо предвид?

— Искам да проуча възможността за временен съюз. Докато освободят Джайкур.

— Хон Треј и това ли предвиди?

— Не.

Бях изненадан от черното отчаяние, което ме връхлетя.

— Нищо не видя, никоя от възможностите.

Поразведрих се. Много мъничко.

— Не ми се иска да поемам подобно задължение — призна Кай Дам. — Идеята не беше моя, а на Сахра. — Той посочи красивата жена, която поднасяше чая. — Но тя ти има доверие, въпреки че не може да обясни защо. И нещо повече, аргументите ѝ са разумни.

Хон Треј придоби весело изражение. В погледа ѝ имаше някакъв намек, че е видяла и много други неща, които не споделяше.

Потръпнах.

Кай Дам продължи:

— Ако заемем традиционната позиция на Нюен Бао и се осланяме единствено на себе си, за нас няма надежда. И за вас почти няма, ако вашият Могаба реши, че оръжията ви вече не са му нужни.

Зяпах красавицата, въпреки че беше невъзпитано. Тя се изчерви. Привличането изведнъж доби такава сила, че ахнах. Чувствах се така, сякаш я познавах от няколко предишни живота.

По дяволите! Това не се случваше с мен. Вече не. Не бях на шестнайсет... По дяволите, на шестнайсет никога не съм се чувствал така.

Душата ми се опитваше да ми каже, че познавах тази жена толкова добре, колкото един мъж може да познава една жена, а е действителност току-що бях чул за пръв път да изговарят името ѝ.

И мракът дойде.

Беше пълен и внезапен, и няхах време да реша сам ли потъвам или ме дърпат надолу.

Дълго, дълго време измина в мрака без сънища. Време без моето „аз“. Време нито топло, нито студено, време, в което нямаше нито щастие, нито страх, нито болка на място, което никоя измъчена душа не би искала да напусне. Но една игла проби дупчица в обвивката. Тъничък лъч светлина проникна вътре и докосна едно въображаемо око.

Движение.

Втурване към една точка, която се разшири и се превърна в проход към един свят, в който съществуваха времето, и веществото, и болката.

Проумях кой съм и залитнах под съкрушителната тежест на множество сходни спомени, изплували едновременно на повърхността.

Един Глас ми заговори, но не разбирах какво ми казва. Реех се като воал над златни пещери, а в тях покрай пътя седяха старци, застинали във времето, безсмъртни, ала неспособни да помръднат и клепач. Бяха луди. Някои от тях бяха покрити с ефирни ледени паяжини, сякаш хиляди зимни паяци бяха изпрели нишки от замръзнала вода, а отгоре надолу, от тавана на пещерата, растеше омагьосана гора от ледени висулки.

Тъй като имах спомени за спомените в спомена, си припомних, че съм чел думи, много подобни на тези, някъде в нещо, което бях убеден, че още не е написано.

— Ела!

Мощта на призива бе като удар от гръм.

Падна мрак. Пропаднах, престанах да бъда Аз. Но въпреки това, преди да изчезна от тази пещера, усетих нечие смаяно присъствие да се пробужда и да се мъчи да насочи вниманието си към мен.

По някакъв начин бях попаднал на място, откъдето за смъртните не бе прието да се връщат, след като попаднат там.

Спомените избягаха! Но болката пое с мен по пътя.

Светлина в мрака — отново. Отново си възвърнах своето Аз, ала без име. Избягвах светлината. Там, на светлото, не беше приятно. Там сигурно ме очакваше болката. Но нещо много надълбоко в мен се обръщаше към светлината, както удавник се бори да стигне до спасителния въздух.

Осъзнах, че съм от плът. Почувствах мускулите си толкова стегнати, че няколко се схванаха. Гърлото ми бе болезнено пресъхнало. Опитах се да говоря.

— Говорителю... — изхъхрих.

Някой се размърда, ала никой не ми отговори. Седях прегърбен на един стол.

Нюен Бао нямаха мебели в къщата, която си беше почти обор. Дали не ме бяха върнали при нашите?

Напънах се и отворих едното си око.

По дяволите! Какво беше това място? Тъмница? Стая за мъчения? Да не би Могаба ме е пипнал? Малко по-нататък забелязах дребен, кльощав талианец, вързан за стол, също като моя, а трети мъж лежеше на масата.

Това беше Пушека, талианският придворен магьосник! Надигнах се. Заболя ме. Много. Пленникът на стола ме наблюдаваше предпазливо.

— Къде съм? — попитах.

Той стана двойно по-предпазлив — прехапа устни и не каза нищо. Огледах се. Намирах се в прашна, почти гола стая, но видът на каменната зидария отговори на въпроса ми. Намирах се в Талиос, в двореца на владетеля. Никъде другаде няма камък като този.

Но как?

Виждали ли сте някога как боя се стича по стена? Точно това се случваше с реалността. Тя се стичаше, капеше и се размазваше пред очите ми. Мъжът на стола изписка и се разтърси. Нямах представа какво си мисли, че вижда. Но реалността се изпари и аз се намерих на

някакво сиво място, объркан и изпълнен със спомени за неща, които никога не съм виждал и преживял. После объркването започна да се разсейва, сивото избледня и не след дълго се намерих в една стая някъде в двореца в Трого Талиос. Пушека лежеше на своята маса и дишаше бавно и плитко, както винаги. Измамникът седеше на стола си. Спечели си подозрителен поглед от моя страна заради обилното си потене. Какво ли беше намислил пък сега?

Очите му бяха облещени. Какво ли виждаше, когато ме погледне? Станах — осъзнавах, че сигурно се съвземам след припадък. Но тук нямаше никой, който би могъл да ме върне. Не бяха ли нужни Знахаря или Едноокия, за да ме извлекат от дълбините на мрака?

Сенки на спомени трепкаха в дълбините на съзнанието ми. Посягах грабливо към тях, отчаяно се мъчех да се вкопча в тях. Нещо в пещера. Песен на сянка. Събуждане някога в далечното минало, но този път само миг по-рано.

Чувствах се слаб. Всичко това ме омаломощаваше. Жаждата бушуваше в мен.

Можех да я утоля. На масата до главата на Пушека имаше кана и метална чаша. Под чашата намерих къс хартия, откъснат от по-голям лист. На нея, със стегнатия почерк на Знахаря, бе оставено послание. „Сега нямам време да те дундуркам, Мъргън. Ако се събудиш сам, изпий тази вода. В кутията има храна. Някой от нас с Едноокия ще дойде при първа възможност.“

Хартията можеше да е откъсната от молба за снабдяване. Стареца гледа да не пилее и най-малкото празно късче хартия. Хартията е твърде скъпа, по дяволите.

Погледнах в тенекиената кутия от другата страна на главата на Пушека. Беше пълна с корави безквасни питки като онези, които тъща ми печеше въпреки всичките ни молби да се откаже. Всъщност при близък оглед разбрах, че няма кой друг да ги е изпекъл. Ако оживеех тук, ще дължа на Знахаря бърз ритник в ребрата.

„П.П. Провери връзките на Удушвача. Веднъж вече без малко не се измъкне.“

Значи точно това правеше той, като се събудих! Искал е да се изхлузи, за да убие мен и мойто другарче Пушека, и после да избяга.

Пих от каната. Измамника ме погледна с такъв копнеж, че можеше да го подушиш.

— Искаш ли да си пийнеш? — попитах го. — Само ми кажи какво става.

Мъжът още не беше готов да продаде душата си за глътка вода.

Малко след като ометох един от камъните на Майка Гота, почувствах как силата ми се възвръща.

— Чакай сега да те стегнем хубавичко — казах на компаньона си. — Не ми се ще да тръгнеш да се размотаваш тук и да пострадаш.

Докато го връзвах, той ме гледаше мълчаливо. Не искаше да говори и да ми каже какво се въртеше в ума му.

— Това е рискът, който си поел, когато си подписал договор с лошите — казах му.

Не го оспори, но не се и съгласи. Чувствах се объркан.

Лошият бях аз, защото не се пънех до скъсване да върна Кина отново на този свят.

— Може и да си прав, братко. Но дано не си. Ето. — Грабнах покривката и отново я метнах върху него, където ѝ бе мястото. После пак пих вода, изядох част от едно хлебче и като се ободрих, реших да се върна в жилището си. Ужасно себично беше от моя страна, но не бях виждал жена си цяла вечност. В действителност сигурно не бяха минали повече от няколко часа.

И се загубих.

Разбира се, че се загубих. Беше неизбежно. Бъдещият Аз в мен не помнеше нищо друго, но си спомняше, че ще се загубя, а после ще се намеря на място, където не съм искал да стигна. Досетих се, след като разбрах, че нямам понятие как да стигна до никоя позната ми част от двореца. Спрях да си го изясня.

В този миг разполагах с достатъчно спомени почти за настоящия момент на други Мъргъни от други времена и бях готов да се доверя на всеки спомен от всяко време, въпреки че те изникваха без никакъв подкрепящ ги контекст.

Този спомен, за загубването, имаше аромата на вълнението от неочаквано откритие и мощни обертонове на болка. Ехото ми каза, че не искам да намеря пътя си отново.

Някъде по пътя, докато продължавах упорито да се мъча да изляза, попаднах на мрачен коридор, който сякаш миришеше на стара магия. Малко по-нататък една разбита врата бе увиснала на една-единствена панта.

Откритието ме зовеше. Тръгнах безстрашно напред.

Един поглед вътре ми каза, че съм открил тайната библиотека на Пушека — мястото, където единствените оцелели копия на първите няколко Анали бяха събрани и запечатани, за да не остане никаква възможност ние, типовете от Черния отряд, да се натъкнем някога на тях. Толкова много исках да ги прочета! Но не бях дошъл, за да чета. Нямах време да отсявам зърното от плявата на още няколкостотин книги. Трябваше да се върна при семейството си.

Дерзаех, ала не можех да се добера дотам. Със замаяна глава се опитах да проследя обратно стъпките си. Май щеше да ми се наложи да чакам с Пушека, докато Едноокия или Стареца не дойдат. Те можеха да ме изведат по лесния начин и може би да ми кажат защо не съм искал да си тръгна, защото това не ми се изясняваше. Лесно се върнах при Пушека, без да объркам никъде пътя. Бях започнал да подозирам, че в тази част на Двореца са вградени магии, поставени така, че никой

натрапник да не може да се ориентира в лабиринта без благословията на Едноокия. Може би всички пътеки водеха до едно и също място. Или пък всичките се отклоняваха, ако не си тръгнал от Пушека.

Това не беше изненада за мен, въпреки че нямах представа дали Едноокия има достатъчно сили и умения да го постигне. Нито пък би ме изненадало да разбере, че той изобщо не помни да е слагал тези магии и затова не ми е осигурил възможност да ги заобиколя.

Когато се върнах, Измамникът се гърчеше. Стъпвах толкова тихо, че той не усети веднага присъствието ми, но щом го усети, замръзна на място. Упорит човек си беше, признавам му го.

Настаних се на празния стол и зачаках. Никой не идваше. Сякаш изминаха часове, но сигурно бяха само няколко дълги минути. Станах и се разгъпках напред-назад. Поизмъчих Удушвача, но и това ме накара да се чувствам зле. Покрих го и пак седнах.

Загледах се в Пушека. Замислих се за Черния отряд и неговите мъки. Спомних си на какво беше способен придворният магьосник.

Защо не? Просто да си убия времето? Но къде да отида? Какво да видя? И кога?

Защо не отново Големия враг?

Този път беше лесно. Нищо работа. Все едно да затворя очи и да се унеса в блян.

Не го направих без неохота. Прекарвах прекалено много време отвъд границите на нормалното против волята си. Защо да се обърквам още повече, като сам тръгвам да скитам?

И почти изневиделица усетих, че се рея край крепостта Наблюдателницата. Лудият магьосник Дългата сянка стоеше на върха на една от високите си кули сред отразената светлина, на няма и десетина крачки от мен. Обзе ме лека паника. Той гледаше право в мен.

Право през мен.

Зад него, същинска подигравка, стоеше онзи нещастник Нараян Сингх с детето на Знахаря, тленната плът на Кина, Дъщерята на нощта, Предречената, тази, която щеше да донесе на Измамниците Годината на черепите, която щеше да завърши с пробуждането на тяхната богиня. Сингх никога не изпускаше детето от очи. Сингх беше опасно оръжие, но Дългата сянка имаше нужда от всеки съюзник, изявил желание да го подкрепи.

Като че онези, които искаха да се изправят срещу Черния отряд, бяха твърде малко.

Една фигура излезе от един коридор, привидно тъмен, но само заради мощната светлина около лудия магьосник. Този мъж беше висок, с абаносов цвят, гъвкав като пантера. Но не изпитах никакъв гняв, защото в царството на Пушека чувствата избледняват — въпреки че това беше Могаба, най-опасният от генералите на сенчестите.

Подозирам, че Дългата сянка ценеше Могаба не толкова заради способностите му, колкото заради това, че можеше да му има доверие. Могаба нямаше къде да отиде. Отрядът е преградил всички пътища за бягство.

Не разбирам защо Знахаря не мрази Могаба. По дяволите, той оправдава този човек, дори го жали. Много по-присърце приема враждата си с Кинжала.

— Оплаквача донесе новини — рече Могаба. — Защитата против бури вече не работи.

Дългата сянка изсумтя.

— Видях. Малките ми сенки продължават да вършат работа. Спомням си, предсказах, че те бързо ще наваксат. Да ти хрумва как тази жена Сенджак е успяла да възстанови силите си, когато според самата природа на тези неща тя би трябвало да зависи от милостта на всеки, който знае Истинското ѝ име?

Имах чувството, че всъщност той иска да разбере как е оцелял Оплаквача, след като Господарката е възстановила силите си, а старите ѝ зловещи знания бяха останали непокътнати. Дългата сянка виждаше света през лупата на параноята.

И аз самият се чудех за силите на Господарката. Знахаря предполагаше, че е свързано по някакъв начин с прекосяването на Екватора. Но това не звучеше приемливо. Нито Едноокия, нито Гоблин смееха да изказват предположения. Самата Господарка отказваше да го обсъжда. Нямах представа в какво вярваше тя. Никой не я притискаше. Не бива да правиш това, ако искаш да останеш в дружески отношения с някой като Господарката. Ако не те харесва, тя може да е много неприятна.

— Нямам представа — рече Могаба. — Това не го разбирам. — Могаба не разбираше много неща, включително и никой от родните

езици в тази област. Той общуваше с Дългата сянка на своя подобрен, но все още развален талиански. — Може да си е сменила името.

Дали това беше възможно?

Разбрах, че забележката на Могаба беше опит за шега. Но Дългата сянка зарамишлява над нея, сякаш това в някакъв определен смисъл бе възможно.

Мигът отмина. Дългата сянка се обърна към Сингх.

— Измамнико, защо си дошъл? В какви интриги те е заплел този път Оплаквача?

Вместо Нараян отговори Могаба:

— Черния отряд ги нападна в тяхната свещена горичка и изби всички освен него и момичето. Вашите тъкачи на сенки едвам имаха време да извикат Оплаквача, преди да умрат. Оплаквача намери тези двамата скрити на няколко мили оттам и ги подбра, като изпревари потерята само с няколко крачки.

Значи, това се случва съвсем скоро след нашето нападение. И ето ти на теб изненада. Бях убеден, че Нараян е получил предупреждение от Господаря на сенките, но не беше така. Как тогава бе отхвърлил магията за сън?

Споменаването на тъкачите на сенки разтърси Дългата сянка. Стори ми се, че ще изпадне в един от прочутите си пристъпи на гняв с пяна на устата. Тези странни дребни старци бяха средства, които той не смееше да пропилява. Цял живот ги бе обучавал и се бе грижил за доста от тях през годините.

Той пое продължително дъх, задържа го, сдържа лудостта си.

— Грешката е моя. Не биваше да ги пращам. Имаш ли представа как нашите врагове са могли да се появят по време, толкова благоприятно за тяхната кауза?

Никой не посмя да му съобщи новината, че можехме да застанем зад гърба му по всяко време, когато ни се прииска.

— Това не е хубаво — отбеляза Дългата сянка. — Всеки ден те разработват нови средства. И с всеки ден нашите се топят. — Той изгледа сърдито Сингх. — Какво получаваме от тези Измамници?

Могаба отвърна:

— Те шпионират. Много скоро ще предприемат избрани убийства. Врагът не показва тази програма да му е известна. Ако

убийствата са успешни, постигнатото ще е по-ценно от всичко, освен решителния сблъсък на бойното поле.

Той прикани с поглед Сингх да каже нещо, но Нараян си държеше езика зад зъбите.

— За съжаление надеждността на разузнавателните данни, които събират Измамниците, намалява с всеки доклад — продължи Могаба. — Врагът постигна значителен успех в усилията си да унищожи култа.

Отново никой не каза нищо.

— Господарката и Знахаря станаха много агресивни към шпионите — продължи Могаба. — Убеден съм, че това означава, че предстои неизбежен важен ход.

— Зима е — отбеляза Дългата сянка. — Моите врагове не бързат. Стига им да ме уморят, като ме гризат по малко. Така нареченият Освободител никога няма да реши, че има достатъчно войска и оръжия.

За това беше прав. Знахаря се стремеше да натрупа все повече и повече.

Оплаквача се присъедини към групата, потискайки писък.

— Вражеските трудови батальони построиха павирания път, свързващ Талиос и Стормгард — изрече дрезгаво той. — Подобен път, свързващ Стормгард със Светлосянка, е почти завършен.

Светлосянка се намира близо до сърцето на най-гъсто населената и най-преуспяваща област в Сенчестите земи. Там върховен господар бе Тъкача на сенки. На думи градът и околностите му все още дължаха вяност на Дългата сянка, ала нашите войници строяха необезпокоявано път там.

Чудех се защо ли. Стратегическият план на Знахаря не го изискваше. Той нямаше намерение да обсажда Светлосянка. Това би обвързало твърде много хора за твърде много време.

— Натискат ни навсякъде — оплака се Могаба. — Не минава ден да не чуем за падането на някой следващ град или село. На много места местните вече изобщо не оказват съпротива. Глупаво ще е да предположим, че Знахаря и Господарката ще уважат годишните сезони.

Дългата сянка обърна страшната си маска към Могаба и той трепна.

— Ти предприе ли нещо да затрудниш провеждането на голяма кампания, генерале?

Когато една армия е толкова далеч от дома, трябва да се прехранва от земята. Не можеш да носиш достатъчно храна и фураж, за да я изхранваш дългосрочно.

— Много малко. — Могаба не показа нито грам разкаяние. — Дадох заповеди. И враговете ни явно са осведомени за тях.

— Какво? — тросна се Дългата сянка.

— Те очакват от мен да стоя на място — Могаба посочи Сингх и той кимна с неохота. — Тяхната стратегия предполага, че аз ще защитавам една определена точка. Вашите заповеди не ми дават възможност да воювам така, че да им се налага да разделят силите си, отблъсквайки атаки от всички възможни направления. Селата се предават без бой, защото знаят, че помощ няма да дойде. Бих могъл да разбия тези глупаци поотделно и навсякъде, ако стратегията ни веднага се промени.

„Не съм убеден“ — помислих си, докато се реех там, доволен, че разполагаме с Пушека.

— Не! — Дългата сянка принуди разтрепераната си плът да се обърне на юг и се загледа в равнината от блестящи камъни. — Ще обсъждаме военните въпроси само насаме, генерале.

Оплаквача нададе ужасен вик с подигравателни нотки. Сингх буквално се шмугна в капандурата. Презрението му към Господаря на сенките бе очевидно за всички, освен за самия Дългата сянка — макар че вероятно на самия магьосник не му пукаше. За Господаря на сенките този Удушвач не беше нищо повече от полезен термит. В съзнанието му никой от нас не беше нещо повече от вредно насекомо.

Детето си тръгна последно. То огледа студено Дългата сянка. Очите ѝ изглеждаха стари и коварни като самото време. Страшничка си беше, несъмнено.

Зачудих се какво ли си е помислил Стареца, като я е видял.

Ако изобщо е посмял да я погледне.

— Според тях аз не зная какво върша — рече Дългата сянка.

— Войниците ми само си губят времето — отвърна Могаба. — Пропиляват и малкото предимства, които имаха.

— Може и да си прав. Но за да нападнеш в която и да било посока, ще трябва да изоставиш всякаква защита, която бих могъл да

ти осигуря. Без загубените си другари аз не мога да достигам толкова далече като някога. Ще рискуваш ли да излезеш срещу техните магии без подкрепата на моята? — Могаба изсумтя и се загледа в сияйната равнина. — Смяташ ме за страхливец, защото се боя от това ли, генерале?

— Признавам опасността. Оценявам закрилата ти. Но мога да предприема много неща. На Кинжала му бе позволено да действа в ограничен мащаб и той постигна много. Без съмнение Кинжала многократно доказва как тези талианци ще рухнат, ако атакуваш слабото им място.

— Имаш доверие на Кинжала?

— Повече от останалите. И той като мен няма къде да бяга. Но на никого нямам пълно доверие, а най-малко на съюзниците ни. Нито Оплаквача, нито Измамника се присъединиха към нас от любов към нашата кауза.

— Така си е. — Очевидно развеселен, Дългата сянка като че се поотпусна. — Трябва да обясня, генерале. — Изненадата на Могаба ми подсказа, че се случваше нещо необикновено. — Не стоя затворен тук заради равнината. Мога да напускам Наблюдателницата за кратко. И ако е неотложно, ще я напусна. Стражите на Портата на сенките са свежи, силни и надеждни, и напълно в моя власт. Но ако излезе навън, ще трябва да е незабележимо. — Могаба отново изсумтя. — Причината да стоя тук е, че в тази игра участват и играчи, които не бият толкова на очи.

Могаба се намръщи. И на мен ми прозвуча тъпо.

— Оплаквача произхожда от рода, наричан някога Десетте, които били покорени.

— Знам.

— Сянка на бурята също е учила в това училище за роби. Друга негова възпитаничка е сестрата на Сенджак. Наричали я Ловеца на души.

— Мисля, че сме се срещали.

— Да, тя те унижи при Стормгард. — Всъщност тогава това беше Господарката. Нали така?

Могаба кимна. Бях изненадан. Времето като че го бе надарило със способността да овладява гнева си.

— Преди няколко години обстоятелствата заблудиха Оплаквача и мен. Взехме в плен Ловеца на души, убедени, че сме пленили сестра й. По онова време тя се маскиреше като Сенджак, така че за грешката беше виновна по-скоро тя, отколкото ние. Тя избяга в една суматоха, възникнала впоследствие. Въпреки че не се държахме зле с нея, тя неоснователно таи злоба към нас. И преди ни е правила бели и чака възможност да ни нанесе голяма вреда.

— Мислиш, че ако напуснеш Наблюдателницата, тя може да се самопокани вътре и да забрави да заключи вратата?

— Точно така.

Ха! Представете си, да завземеш тази невероятна крепост!

Могаба въздъхна.

— Значи, независимо дали ми харесва или не, това ще се реши на Равнината на Чарандапраш.

— Да. Ще победиш ли?

— Да. — На Могаба никога не му е липсвала самоувереност. — Ако Знахаря е останал такъв, какъвто го познавам, белязан с мека жилка.

— Ако?

— Той се крие зад сто маски. Меката му жилка може да е поредната от тях.

— Значи този човек те тревожи въпреки желанието ти да не го вземаш под внимание.

— Продължаваме да угаждаме на силите му, не да атакуваме слабостите му. Даваме му време да мисли, да планира, да маневрира и няма нужда той да прилага тънкости. Войските му напредват навсякъде. По границата хората се страхуват повече от Черния отряд, отколкото от теб. По чиста злоба нищо не може да се сравни с войната му срещу групата на Сингх. Знахаря, който помня аз, би взел пленници. Той би опростил Удушвачите, склонни да се откажат от своята религия.

„Да, бе“ — помислих си присмехулно аз, но после се замислих. Могаба можеше и да е прав. Знахаря прощаваше — някога.

— Може би Сенджак иска да се даде пример.

— Да, тя е корава. Но нейното влияние не обяснява защо Знахаря затри седем хиляди живота в опитите си да докопа Кинжала.

Какво? Това беше новина.

— Кинжала го предаде.

— И аз го предадох. А бях член на Черния отряд. Кинжала беше само авантюрист, не беше брат. А мен той не ме е преследвал по този начин. С Кинжала води лична война.

Свадата с Кинжала и последвалото бягство и предателство на последния озадачаваше мнозина, особено приятелите му Корди и Уилоу. А моето име оглавяваше списъка на озадачените. Шушнеше се, че Знахаря бил надушил, че между Господарката и Кинжала наистина има нещо. Каквото и да е било то, нямаше съмнение, че той е обсебен от Кинжала по същия начин, както и от Нараян Сингх.

Господарката не се намесваше във вендетата на Знахаря. Нито пък му помагаше.

— Това тревожи ли те?

— Знахаря ме обърква. В някои отношения е станал опасно непредсказуем. Същевременно все повече и повече се превръща във върховния жрец на култа към Черния отряд и не признава никакви други богове, освен безценните му Анали.

Това не беше вярно. С времето Знахаря се интересуваше все по-малко от всичко това. Но нека позволим на Могаба да преувеличава — нали искаше да пробута нещо.

— Боя се, че може дотолкова да се е променил, че ще нападне по начин, толкова новаторски, че няма да се усетим, докато не е станало късно.

— Само да опита. Очакват го само нещастия.

— Ще дойде. Но дали крайният изход е толкова сигурен? — Имах чувството, че и двамата хранят големи съмнения, но всеки от тях се съмняваше главно в другия.

— Ти отново се върна към моите ограничения. Въздържай се. Страх ли те е от него?

— Той ме ужасява! Повече, отколкото ме ужасява Господарката. Господарката е пряма в омразата си. Тя те напада направо, с всичко, с което разполага. Знахаря с всички сили се стареа да те забаламоса да погледнеш нанякъде, докато той забива нож в гърба ти. И той те напада с всичко, с което разполага — но как ли ще го използва? Той не е човек на честта.

Могаба всъщност не искаше да каже, че Знахаря е безчестен, а че не е благородник в смисъла, който означаваше толкова много за него,

въпреки че и той вече не можеше да бъде смятан за кавалер.

— Изгубил е разсъдка си — продължи Могаба. — Не съм убеден, че самият той е наясно какво прави. Тези дни ще му се наложи да се изправи срещу много неща, които нямат precedent в неговите Анали.

Пак сбърка, приятелче. След четиристотин години все някъде в Аналите има precedent за всичко. Номерът е да знаеш как да търсиш.

— Той си има ограничения, генерале.

— Разбира се. Тези талианци са метежни разколници.

— И точно това може да го довърши. Политически той няма да има друг избор, освен скоро да си опита късмета при Чарандапраш. И там ще го смажем.

— А ако аз го направя? Трябва да обмислим какви възможности предлага животът, освободен от заразата, наречена Черния отряд.

— Така ли?

— Една спечелена битка няма да е достатъчна. Ако и един от тях оцелее и Копието на страстта остане негова собственост, нови армии ще въстанат срещу нас. Господарката го доказва.

— Тогава ще имаш удоволствието да ги разбиеш пак. — Могаба искаше да възрази, но избра да не лае срещу вятъра.

— След като Наблюдателницата бъде завършена, можеш да се втурнеш в каквито си искаш приключения с моето одобрение и пълната ми подкрепа.

— Приключения?

— Разбирам те по-добре, отколкото предполагаш. Ти беше най-великият воин на Геа-Ксле, но не можеше да го докажеш на себе си. В Черния отряд ти бе в сянката на своя капитан и на Сенджак. За теб беше важно да поемеш командването, за да проявиш своята мащабност и гениалност. И когато тази възможност ти се удаде, всичките ти усилия бяха подкопавани и осуetyавани. Ти дойде при мен, защото Черния отряд не ти предоставяше възможността, от която имаше нужда.

Могаба кимна, ала не изглеждаше много доволен от себе си. И това ме учуди. Смятах го за твърде самомнителен, че да изпитва някакви нравствени угризения.

— Върви. Завладей света, генерале. С удоволствие ще ти помогна. Но първо трябва да съкрушиш Черния отряд. Трябва да

спреш талианците. Защото, ако аз рухна, ти няма да имаш нищо. Дали Удушвачът наистина ще ни помогне толкова?

— Може би. Той говори големи приказки за своята богиня, която щяла да се намеси, но аз не бих разчитал на тях. Всъщност, никога не съм виждал богове да се месят в работите на смъртните.

Странно. Богът на Могаба беше богинята на Нараян, повече или по-малко. Дали Могаба бе загубил вярата си? Може би Деджагор бе всял дълбок страх и у него.

— Използвай ги. И не оставяй нито един, който да се обърне покъсно срещу нас. — В моето въображение Господарят на сенките винаги е бил огромно смрадливо въплъщение на самия дявол, колоритен луд от величината на най-лошите Покорени от севера. Но истинският Дългата сянка беше просто злобно старче, благословено с твърде голяма власт.

— Ако Годината на черепите дойде, искам тя да бъде нашата година, не тяхната — каза той на Могаба.

— Разбрано. Какво мислиш за детето?

Дългата сянка изсумтя раздразнително.

— Страшничка е, нали? Хилядагодишна. Досуц майка ѝ в миниатюра, само че по-страшна. По-мощна, таяща в себе си по-дълбок мрак.

Можеше и да е прав. Детето определено изглеждаше странно и зло през призрачния ми поглед.

— Може да ни се наложи да побързаме да я пратим в прегръдките на нейната богиня — отбеляза Господарят на сенките.

Могаба сви рамене и се обърна да си върви.

— Искаш ли да видиш още някой насаме?

— Оплаквача. Чакай!

— Какво?

— Къде е Копието на страстта?

— Там, където е Знахаря, според мен. Или Знаменосеца. Предполагам, че това все още е онази змия Мъргън.

И аз те обичам, Могаба.

— Трябва да го завладеем. Това не е ли задача за Измамниците? Погледнато в дългосрочен план, дори и унищожаването на Черния отряд няма да е достатъчно. И още нещо за Измамниците. Накарай ги да разберат защо Сенджак иска всичкия този бамбук.

— Бамбук?

Дали тук имаше ехо?

— От месеци тя опосква талианските земи. Където и да отидат войниците й, плячкосват бамбук.

— Любопитно. Ще разбере. — Проследих Могаба. Щом се откъсна от перилата, той промърмори:

— Бамбук. Трябва да угаждам на тоя, смахнатия.

Опитах се да поема на юг от Наблюдателницата. Пушека измина съвсем кратко разстояние и се стъписа. Е, добре.

Скоро щях да разбере онова, което исках, предполагам. След като се оправим с Дългата сянка и Наблюдателницата, равнината беше следващата в списъка от пречките по пътя ни за Катовар.

Върнах се в стаята с Пушека и нашия смрадлив любимец Удушвача. Бях гладен и жаден, но и толкова възбуден, че треперех. Не бях разкрил кой знае какво от отекващия в съзнанието ми смисъл, но, богове! Какъв потенциал!

Пих от каната, прочистих гърло и вдигнах тъгла на кърпата, с която бе покрит пленникът.

— Ей, ти, там вътре! Искаш ли да си пийнеш? А искаш ли да ми разкажеш? — той спеше. — Е, тъй да бъде.

И сега какво? Помощта още не беше пристигнала. Загризах един от камъните на майка Гота. Той позасити глада ми. В този миг това бе единственото ми желание.

И сега какво? Да продължавам така, докато някой не дойде да ме изведе? Да видя Господарката? Да потърся Гоблин? Да издирия Кинжала? А какво ще кажете да открия къде се крие Ловеца на души? Тя трябваше да е някъде там, въпреки че напоследък не се бяхме препъвали в нея. Нямахме място, свободно от гарвани, щом наблизко имаше член на Отряда.

Ловеца на души е търпелива. Това е най-страшното й качество.

Бях като детенце в сладкарски магазин.

Реших да потърся Ловеца на души. В момента тя беше най-старата тайна.

Пушека веднага скочи, но после спря. Колкото повече настоявах, толкова повече се изнервяше неговата душа, или ка, или каквото ще да е там.

— Добре, де. Тя и без това винаги е носела повече неприятности, отколкото искам да си навличам. Хайде да намерим смахнатата й сестра.

Господарката не вдъхваше никакъв страх у Пушека.

Открих я в цитаделата в Деджагор, в залата за съвещания, заедно с четирима мъже, наведени над една карта. Границата беше означена

на картата далече на юг от града. Предишните граници също бяха отбелязани и означени с дати.

Трябваше ѝ нова карта. Старата беше цялата изподраскана. Тя беше спечелила твърде много схватки.

Господарката е красавица дори и когато току-що се е върнала от бойното поле. Изглежда твърде млада за Знахаря, въпреки че е много по-стара и от Едноокия. Едноокия никак не го биваше в магиите за младост.

Двама от придружителите ѝ бяха мъже от Отряда, Нар от Геа-Ксле, нахъсани да покажат на света, че Могаба и неговите предатели са мутанти и че такива като тях няма да се появят повече. На мен тези не ми минаваха. Нито пък на Господарката или на Стареца. Бяхме сигурни, че Могаба е оставил някого след себе си. Веднъж Знахаря ми каза:

— Огледай се за някой, който ще започне да сочи с пръст. Той ще бъде предателят.

Третият беше Прабриндрах Драг, сегашният владетел на Галиос. За талианец той беше толкова безличен, че не можеше да диша от безличие. Последните четири години се беше посветил на изучаване на военното изкуство. Сега оглавяваше цяла дивизия, дясното крило на армията на бойното поле. Господарката и Стареца положиха големи усилия да го вкарат дълбоко във военната си машина, за да има там лична цел, която да защитава.

Последният беше изумителният Уилоу Лебеда. Когато се съсредоточих върху него, Пушека се изнерви и това ми доказа, че на някакво ниво съзнанието му беше будно. Двамата с Лебеда се разбираха като плъх и мишка.

Сега Лебеда е капитан на Кралската гвардейска част, прикрепена към Деджагор.

Лебеда носи русата си коса по-дълга от черната коса на Господарката, която стигаше до раменете. Понякога я сплита на плитки, но в момента беше вързана на опашка. И косата на Господарката беше вързана на опашка. Обикновено я носи разпусната. Постоянно я реши и мие, когато има възможност.

Станал войник по случайност, Лебеда не искаше да бъде герой. Неговата Гвардия съществуваше извън армията и функционираше

главно като военна полиция. Той и неговата част бяха пряко подчинени на принца и сестра му.

— Оплаквача спря да атакува постовете ни — каза Господарката.

— Ти каза, че той не бил глупав — отвърна Лебеда.

— Когато не го улучих, бях твърде близо до него. Това го наплаши завинаги.

— Нашите нападения явно ги тревожат — отбеляза единия Нар.

— Те тревожат мен, Иси. А аз ги разреших. — Господарката потръпна.

— Те са успешни.

— Няма съмнение.

— Но дали Освободителят ще ги одобри? — попита принцът.

Усмивката на Господарката разкри блестящи бели зъби, може би прекалено свършени. Тя отрано бе овладяла козметичната магия.

— Не ги одобрява. Определено. Но няма да се намесва. Тук действам аз и разчитам на собствения си опит.

— Дали Дългата сянка ще пусне Могаба да се развихри? — попита принцът. Бригадните командири Нар се напрегнаха. Могаба ги беше посрамил много, като позволи на горделивостта и суетата да го изкушат да изостави древните идеали на Нар. Да не споменаваме, че в битка той щеше да им посини задниците. Щеше да е същински ад.

— Вие там, долу вземате ли пленници? — попита Лебеда.

— Да. И онова, което знаят те, се побира в напръстник и ще остане място и за щъркелово гнездо. Никой на по-отговорна позиция там, долу не седи около лагерния огън да си разменя тайни с войската.

Когато нейният поглед бе насочен надругаде, Лебеда я зяпаше. Виждаше жена, висока метър и шейсет и пет, синеока, 55 идеално подредени килограма. За тези краища на света тя беше едра и на вид скоро щеше да навърши двайсет. Старата черна магия. Лебеда изглеждаше съвсем прозрачен.

Господарката е студена, твърда, отдадена и по-смъртоносна от меч, притежаващ свободна воля, но тия момчета явно просто не могат да се сдържат. Започна се със Стареца, много отдавна, но парадът продължава. Любовната треска струва много на Кинжала.

Въпреки всичко, което би могло да се случи с Кинжала, аз съм убеден, че Господарката е жената на Капитана и на никой друг. Но каквото и да се беше случило, Знахаря го бе взел присърце. Прогони

един свестен човек при врага и донякъде стана студен като самата Господарка. Сега през половината време, че и повече, Знахаря е същинско бойно куче, толкова свирепо, че когато се разлае, дори принцът и Радишата подскачат. Господарката се зачуди на глас каква ли е целта на нападенията на Оплаквача. Лебеда изломоти отговора на Кофата:

— Искан да изтреби хората от Черния отряд. Това беше очевидно.

— Така ли? — попита Господарката. — А има ли още нещо?

Единият Нар отговори:

— Могаба не би се пробвал срещу по-слаб противник. Дългата сянка може би иска да ги премахне, за да успее да манипулира по-добре натрапчивите идеи на Могаба. Или пък се опитва да предизвика последната битка, като непрекъснато ни дразни.

Принцът кимна. Сега той наблюдаваше Господарката със светнали очи.

Дали бе фаталният чар на злото?

— Може би той иска да докара Знахаря на фронта.

Колко пъти през вековете Господарката е стояла така, готова да се развихри с огън и меч?

— Трябва да преместим щаба по-близо до действията — рече тя. — Забавянето на връзките вече е неприемливо. Лебед, подай ми картата.

Лебеда взе от един шкаф карта, покрита с мистични драскулки. По предпазливостта му личеше, че тези неща му бяха мътни и той искаше така и да си остане.

Картата изобразяваше далечния юг. Голямото празно пространство отляво бе наименовано Шиндаи Кус — това беше пустиня. Под некартографирания долен край на пустинята също имаше празно пространство с надпис „Океан“.

От Шиндаи Кус започват планините, които най-общо наричат Дандха Преш — оттам те тръгват на изток и завиват на север. Докато лъкатушат, планините стават все по-сурови и по-сурови и представляват източната граница на талианските територии. Планинската верига често сменя местното си име. На изток от Шиндаи Кус тя се смята за непроходима, освен през високопланинския проход при Чарандапраш.

Дългата сянка, Капан за сенки и Наблюдателницата се намираха от другата страна на Дандха Преш. Армията на Могаба бе тапата в прохода, който се стесняваше като гърло на бутилка по пътя на юг. Често обсъждана тема кажи-речи от цяла вечност, когато офицерите не слушат, беше колко зле ще си изпатим, ако се пробваме срещу Могаба.

Явно навън настана някаква тупурдия, защото Лебеда се втурна към прозореца.

— Куриер — съобщи той. Аз не чувах никакви звуци извън стаята. А погледнех ли през прозореца, не виждах нищо освен сивота. Странно.

Господарката избута с лакет Лебеда настрани.

— Няма как новината да е добра. Хванете го, преди да се е разприказвал.

Уилоу се върна бързо.

— Не е чак толкова лоша. Изглежда, грамадна тълпа от фанатици шадари и ведна преследвали Кинжала и са имали лошия късмет да го хванат.

Какво? Та това не беше новина. Аз го знаех. Господарят на сенките също го знаеше... Разбира се. Господарката си нямаше Пушек или смахнато ревливо приятелче с летящо килимче. А и аз го научих съвсем скоро. Може би ми се струваше, че е по-отдавна, защото го бях разбрал толкова далече оттук.

— Какви ги дърдориш? — попита Господарката.

— Кинжала изтрепал над пет хиляди религиозни откачалки, които го преследвали, за да го накажат за религиозните му изстъпления. — Кинжала се отнасяше доста сурово с храмовете и свещениците при всяка изпаднала му възможност.

Отношението му към религията беше силно свързано и с бягството му. Преди да се сдърпа със Стареца, той бе превърнал всички талиански свещеници в свои заклетни кръвни врагове. Вярващите смятаха изпадането му в немилост за дар божи.

Сигурен бях, че свещениците тайно с нетърпение очакваха съдбата на всеки от нас да стане дар за ангелите.

— Пет хиляди?

— Може би и повече. Може би към седем хиляди.

— И се вихрят свободно? Как е могло да се случи? — Нито на управляващото семейство, нито на нас ни харесваше големи групи

неподвластни на нас въоръжени мъже да се скитат наоколо и да поправят несправедливости. — Вън. Всички вън. Върнете се след два часа.

В мига, в който остана сама, Господарката започна да мърмори.

— Проклетият Знахар! — Тя грабна някакви магически неща от шкафа. — Съвсем е откачил.

Разбрах, че когато скиташ с Пушека, трябва дяволски много да се съсредоточаваш. Ако си позволиш да се вгълбиш, времето лети.

Частици от всичко, което ми се случваше, идваха при мен без никакъв разумен ред, и почти се загубих в опитите си да подреда пъзела.

Осъзнаването на това и ужасът, до който доведе то, колкото и слабо да го усещах там, ме върнаха в настоящето, на мястото, което наблюдавах, преди да се разсея. Бяха изминали часове.

Господарката продължаваше да се оплаква от Стареца.

— Какво му става? Как е могъл да повярва на проклетите слухове?

Беше сърдита. Бе успяла по мистичен начин да огледа далечното бойно поле след битката. Осеялите го трупове я разстроиха още повече.

— Проклет глупак! — Това бе най-тежкото поражение за талианските войски след Деджагор.

От някаква закътана ниша в шкафа тя извади черна кърпа. Стреснах се, въпреки че най-внимателно бях изчел нейните Анали. Това беше копринен румел на майстор Удушвач. Тя започна да се упражнява с кърпата убиец.

Може би това ѝ помагаше да се отпусне.

Беше разстроена, защото я бяха изолирали от нещо. Обикновено тя беше партньор на Капитана.

„Това трябва да ти подсказе нещо, жено — помислих си аз. — Напоследък той отрязва всички.“

Кърпата трепкаше в ръцете ѝ. Беше добра. Зачудих се — дали все още съществуваше някаква връзка с Кина?

Дали Знахаря не се боеше, че би могла да съществува?

Не току-така бяха нарекли тези хора Измамниците.

Тя се успокои и прати да извикат съветниците ѝ. След като се събраха, тя заяви:

— Има оцелели от тази битка. Някои все още са там — погребват мъртвите. Хванете ми неколцина.

Знахаря така и не се върна в тайната стая. Нито пък Едноокия, нито дори Радишата, за да измъчва нашия пленник. Никой не ме разбуди.

Върнах се там почти неволно, може би призован от тялото си. Дълго време ме нямаше. По-дълго от времето, което лично аз бях прекарал отвън. Вгълбяването ми сигурно се е проточило повече, отколкото си мислех.

Стомахът ми ревеше като звяр. Но печените камъни на Майка Гота бяха свършили.

Удушвачът пак беше бутнал кърпата и ме гледаше с опулени очи. Имах чувството, че се е готвил да стори нещо, за което щях да съжалявам.

Открих, че е успял да освободи едната си ръка.

— Непослушно момченце! — Отпих продължителна глътка от каната с вода и пак се втренчих в него. После се опитах да реша дали да вляза още веднъж в лабиринта и да пробвам да се докопам до още от смъртоносните печива на Майка Гота, или да остана тук и да хвърля още един поглед върху широкия свят през очите на Пушека, докато чакам да дойде помощ.

— Вода...

— Извинявай, приятел, но няма да стане. Освен може би ако не искаш да ми разкажеш каква са я намислили твоите приятелчета. — Коремът ми отново се оплака.

Удушвача не отговори. Колкото и да беше отпаднал, волята му оставаше непреклонна. Дори и да пренебрегнах собственото си присъствие, ми се струваше, че някой трябва да дойде и да го нахрани.

Беше късно. Майка Гота може би спеше и Сахра щеше да ми приготви вечерята. Тя не готвеше така, сякаш ти отмъщава за нещо.

Стоях на прага и се опитвах да взема решение. Дали имаше някакъв начин да отбелязвам пътя си? Някакъв начин да проследя отпечатъците от краката си в прахта? Но нямаше светлина. Тази част

от Двореца не се използваше редовно. Никой не се грижеше за свещи и факли. Лампата в стаята зад мен бе единственият източник на светлина. Освен ако не изчаках да се съмне — тогава слънчевите лъчи се промъкваха през разни пукнатини и през малките прозорчета.

Погледнах лампата. Отдавна гореше. Никой не беше дошъл да ѝ налее масло. Трябваше да се погрижа и да ѝ наляя, преди да предприема каквото и да било.

Някъде далече, много далече издрънча метал — звукът заобиколи стотина ъгъла и се спусна надолу по отекващите коридори. Почувствах хлад, въпреки естествената горещина и влага на Талиос.

— Вода...

— Млъкни. — Намерих една чаша с масло за лампи и започнах да наливам, килнал глава настрани. Издрънчаването не се повтори.

Не бях покрил отново Удушвача. Когато го погледнах, открих, че неговото лице-череп е изкривено в усмивка. Усмивката на Смъртта.

Изскочих от стаята, като разливах масло подире си.

И пак се загубих. Много бързо.

Да се загубиш в Двореца не е повод да изпадеш в паника, и аз не изпаднах. Но си признавам, че донякъде се разстроих.

Ще решите, че бях в твърде уязвимо положение, че да проявя здрав разум. Поне аз мислех точно така.

Добро правило се оказа да не се опитвам да влизам в коридори, по-прашни от онзи, по който вървах. Друго — да избягвам с религиозно упорство очевидните кратки пътища. Те никога не водеха там, където исках да отида. А най-важното беше да не се поддавам на чувства и преди всичко — на разочарование.

Дворецът е единственото място на света, където можеш да минеш през някоя врата и да се окажеш на друг етаж. Открих го по трудния начин и не беше някаква елфическа магия. Дължеше се на това, че мястото беше конгломерат от пристройки, добавяни векове наред и построени на много неравна земя.

Тревогата ми стигна до степен да избира онзи път, който ми изглеждаше като пътя за лигльовци. Реших да слеза до приземното ниво, да открия някой от хилядите задни входи на двореца, които се отварят само отвътре и да изляза на улицата. Навън щях да разбера къде се намирам. Щях да заобиколя до входа, който използвам редовно, и да се прибера у дома.

Вътре в двореца посред нощ е тъмно като в рог. Открих това, след като се спънах, докато слизах по едни стълби, и изпуснах лампата.

Тя, разбира се, се счупи. Известно време там, долу, беше много светло. Но огънят бързо догоря.

Добре, де. Несъмнено някъде долу имаше врата към улицата. Витата стълба се спускаше към външна стена — преди да започна да слизам, се бях подал от един прозорец, за да се уверя.

Да слизаш по древна вита стълба не е лесно, когато няма перила и не виждаш какво правиш. Но въпреки това успях да слеза, без да си

потроша кокалите, въпреки че на два пъти се подхлъзнах и дълго ми се виеше свят, след като минах през дима от изгорялото масло за лампа.

Най-сетне стълбището свърши. Заопипвах за врата. И докато опипвах, се намръщих. Какво правех аз? Отне ми време, докато бръкна дълбоко в ума си и измъкна оттам отговора.

Намерих вратата и заопипвах за ключалка. Напипах старомодно дървено резе — нещо, което изобщо не очаквах.

Напънах се и бутнах. Вратата се отваряше навън.

Погрешен отговор на задачката ти, Мъргън.

Сред тази шир нищо не помръдва, макар че навремени мъгляво сияние трепти, докато се процежда през портата на съня. По ъглите се спотайват сенки. А долу, в сърцевината на това място, тупти едва-едва сърцето на мрака — там съществува някакъв живот.

Масивен дървен трон стои на постамент в центъра на зала, толкова обширна, че само слънцето може да я освети цялата. На този трон е проснато едно тяло, обвито във воалите на сенки и приковано към трона със сребърни ножове, забити в стъпалата и в дланите му. Понякога това тяло тихо въздиша в съня си, разтревожено от тежки сънища, които пълзят зад невидждащите му очи.

И това е оцеляване, в известен смисъл.

В нощта, когато вятърът вече не се процежда през мътните прозорци и не препуска из пустите коридори, нито шепне на милионите прокрадващи се сенки, тази крепост се изпълва с каменно мълчание.

Няма воля.

Няма самоличност. У дома в дома на болката.

Ето те и теб! Къде беше? Добре дошъл отново в дома на болката!

Домът на болката. Отидох там, но не помня нито пътуването, нито посещението.

Клечах на четири крака върху разрушен паваж. Дланите и коленете ме боляха. Вдигнах ръка. Дланта ми беше разранена и кръвта бликаше от десетина охлузвания. Съзнанието ми бе вцепенено. Вдигнах и другата си ръка и започнах да вадя от нея парченца от тухления паваж.

На петдесет крачки оттам стената на някаква сграда сияеше в маслинено и пулсираше. Един кръг от зидария отхвъркна от нея и в мрака наизскачаха сенки. С оголени оръжия те се измъкваха от дупката. Отвътре се носеха викове и дрънчене на метал.

Станах и се отправих нататък — изпитвах смътно любопитство, но не знаех защо го правя, дори не можех да подредя мислите си.

— Хей! — една сянка се вгледа в мен от дупката. Не извиках аз, значи трябва да е била сянката. — Ти ли си, Мъргън?

Продължавах да вървя, виеше ми се свят. Залитнах надясно. Сблъсках се с някаква сграда. След това вече имах сигурен ориентир — като пияница, тръгнах покрай стената, като се подпирах на нея.

— Ето го! — посочи ме сянката.

— Свещар?

— Аз съм. Добре ли си? Какво са ти сторили?

Имах слаби болки в цялото тяло. Чувствах се така, сякаш са ме намушквали, рязали и горили.

— Кой? Никой нищо не ми е сторил... — Дали беше така? — Къде се намирам? В кое време?

— Ъ?

Някакъв мъж се наведе през дупката. Беше завързал кърпа върху лицето си. Само очите му се виждаха. Той ме поогледа и се прибра. Някой вътре се провикна.

Хората изскачаха на улицата. Някои носеха окървавени оръжия. Всичките бяха маскирани. Двама ме сграбчиха за ръцете и побягнаха.

Тичахме по тъмните улици в нощния град и никой не отговаряше на задъханите ми въпроси, затова известно време нямах никаква представа нито къде се намирам, нито по кое време. После прекосихме едно открито пространство и оттам мярнах цитаделата на Деджагор.

Това отговори на най-належащите ми въпроси.

Но изникна нова реколта от тях. Защо бяхме извън квартала на Черния отряд? Как бях попаднал там? Защо нямах никакъв спомен за това? Спомнях си, че седяхме с Кай Дам и аз тайно заглеждах похотливо внучката му...

Придружителите ми махнаха покривалата и маските си. Бяха от Отряда. Тук бяха и чичо Дой и две духчета Нюен Бао. Шмугнахме се в една уличка, която водеше към територията на Нюен Бао.

— По-бавно — изрекох задъхано. — Какво става?

— Някой те отмъкна — обясни Свещаря. — Отначало си мислехме, че е Могаба.

— А?

— Тъкача на сенки натири цялата войска да преследва Господарката. Можехме да се махнем, ако искаме. Решихме, че иска да вземе заложници.

Не вярвах, че Тъкача си е отишъл.

— Чичо Дой, последното, за което си спомням, беше как пия чай с Говорителя.

— Започна да се държиш странно, Каменни войнико.

Изръмжах. Той не ми се извини.

— Говорителя реши, че сигурно си пил, преди да дойдеш, и нареди на Тай Дей да те отведе у дома. Беше обиден. Ти се оказа толкова бремене, че Тай Дей не успял да се защити, когато са те нападнали. Пребили го, но смогнал да се добере до вкъщи и да съобщи. Приятелите ти започнаха да те търсят веднага, щом им казахме. — По тона му личеше, че се чуди защо ли са си направили труда. — Явно са по-умели, отколкото изглеждат. Бързо те откриха. Ти не беше в Цитаделата, където би те затворил Могаба.

— Как съм успял да мина през града? — Сгърчих се. В добавка към другите болки главата ме цепеше като от махмурлук. Бяха ме опили.

Никой не можеше да ми отговори.

— Това същата нощ ли е, чичо?

— Да. Но много часове по-късно.

— И със сигурност не ме е отвлякъл Могаба?

— Не. На онова място нямаше Нар. Всъщност, скоро след като те отвлякоха, някой нападнал и Могаба. Може би са кроляли да го убият.

— Джайкури? — Сигурно местните искаха да се доберат до сърцевината на проблема.

— Може би. — Но не прозвуча убедено. Изглежда, трябваше да хванем пленници.

— Къде е Едноокия? — Само Едноокия би могъл да пробие онази дупка в стената.

— Замига следите ни — отвърна Свещаря.

— Хубаво. — Вече бях в почти нормално състояние. Което означаваше, че бях объркан, както винаги, предполагам. Който и да ме беше отвлякъл, явно много се беше ошлайфал, щом бе успял да се промъкне незабелязан през територията на Нюен Бао.

Чичо Дой прочете мислите ми.

— Не сме разбрали как злодеите са успели да те причакат, нито как другите са се промъкнали толкова близо до Могаба. Онези четиримата платиха с кръвта си.

— Той ги е убил?

— Според всички описания битката е била епична — четирима срещу един.

— Браво на Могаба. Дори и той заслужава малко щастие в живота. — Приближавахме къщата, която бяхме замаскирали като главен щаб на Отряда. Поканих всички вътре. Момчетата запалиха огъня. Когато Едноокия дойде, му предложих да провери дали не можем да измъкнем отнякъде бира — бях чул, че някаква бира се мотае наоколо, а едно питие щеше да ни дойде добре.

Като мрънкаше, Едноокия потъна отново в нощта, и съвсем скоро двамата с Гоблин се върнаха, помъкнали едно буре.

— Аз черпя — съобщих на всички. Едноокия изхленчи.

Съблякох се и се плъснах на масата. За това ни трябваше огънят — да пообърне въздуха. — Едноок, как ти изглеждам?

Отвърна ми с тон на човек, който отговаря на глупав въпрос:

— Като някой, който е бил подложен на мъчения. Не знаеш ли как си попаднал на улицата?

— Предполагам, че са ви чули да идвате и са ме изхвърлили, за да ви отвлека вниманието, докато се измъкнат.

— Ама не стана. Обърни се настрана.

Забелязах някакво лице да наднича през една отворена врата.

— Влез. Пийни една бира с нас.

Синдху, външният човек, пристъпи при нас. Пое халбата, но явно му беше много притеснено.

Забелязах колко внимателно го наблюдава чичо Дой.

Тази изпълнена с приключения нощ продължаваше. Все още не можех да се ориентирам, все още имах болки и определено все още бях изтощен, но сега увивах въже около тялото си, за да мога да се спусна надолу по външната страна на стената.

— Сигурен ли си, че Нар не могат да ни видят от кулата на портата?

— По дяволите, хлапе, не може ли просто да се разкараш? Натякваш по-гадно и от тъща!

Разбираше ги Едноокия тези работи, имал е няколко тъщи.

Заслизах надолу. Защо ли се оставих на Гоблин и Едноокия да ме подмамят?

Когато стигнах грубо скования сал, там ме чакаха двама талиански войници. Те ми помогнаха да се кача.

— Колко дълбока е водата?

— Седем стъпки — отвърна по-високият. — Можем да я прекосим с прът.

Въжето се размърда. Придържах го. Скоро Синдху тупна върху сала. Единствено аз му помогнах. Талианците се правеха, че той не съществува. Дръпнах здраво въжето три пъти, за да разберат горе, че тръгваме.

— Почвайте да бутате с пръта.

Талианците бяха доброволци, избрани отчасти защото бяха добре отпочинали. Те се радваха, че напускат града, и им беше тъжно, че трябваше пак да се връщат в него.

Смятаха това прекосяване за експеримент. Ако успеехме да стигнем брега, да се промъкнем между южняците и да се върнем в Деджагор утре през нощта, или следващата нощ, скоро цели флотилии щяха да рискуват да прекосят водата.

Ако се върнехме. Ако войниците на Тъкача на сенки не ни засекат. Ако изобщо откриехме Господарката, за която талианците не подозираха, че е част от мисията...

Едноокия и Гоблин ме извърнкаха да търся Господарката. „Хлапе, не обръщай внимание на тия наранявания“. Тия не се шегуват. Синдху дойде, защото според Кай Дам било добра идея да го изкараме от Деджагор. Никой не го попита какво мисли самият той. Талианците трябваше да ме охраняват и да ми осигуряват силен гръб. Чичо Дой също пожела да дойде, но не успя да убеди Говорителя.

Прекосяването мина гладко. Щом стъпихме на брега, аз извадих от джоба си зелена дървена кутийка и пуснах пеперудката вътре на свобода. Тя щеше да отлети при Гоблин и пристигането ѝ щеше да им съобщи, че съм стигнал брега жив и здрав.

Имах още няколко кутийки в различен цвят. Във всяка имаше пеперудка, която трябваше да пусна при определени обстоятелства. Щом се заизкачвахме нагоре по една пропаст, Синдху тихо пожела да поеме водачеството.

— Имам голям опит в тези неща — каза ми той. Само след минути му повярвах. Той се движеше много бавно, внимателно и съвсем безшумно.

Аз се справях сносно, но не чак толкова добре. Двамата талианци все едно се бяха закичили с хлопатари.

Не бяхме стигнали далеч, когато Синдху изшушна предупредително. Замряхме, а мърморещите сенчести се изнизаха напреки на нашата пътека на двайсетина крачки по-нагоре по хълма. Улових част от разговор, от който стана ясно, че топлото одеяло е за предпочитане пред нощно патрулиране по хълмовете. Изненада. Човек би предположил, че в чуждите армии е по-различно.

Час по-късно срещнахме и друг патрул. И той ни подмина, без да забележи присъствието ни.

Вече бяхме преминали отвъд пръстена от хълмове, когато зората започна да се процежда от изток и увеличи видимостта дотолкова, че бе твърде опасно да продължим да се придвижваме.

— Трябва да си намерим скривалище — каза ми Синдху.

Стандартна процедура на неприятелска територия. Не беше проблем. Тук овразите целите бяха обрасли с храсталаци. Човек можеше като нищо да изчезне в тях, стига да не е забравил да си свали оранжевата нощница.

Изчезнахме. Захърках секунди след като легнахме на земята. И не отидох никъде другаде и в никое друго време.

Събуди ме мирисът на пушек. Седнах. Синдху се надигна в почти същия миг. Забелязах един гарван, който ме разглеждаше толкова отблизо, че трябваше да си кръстосам погледа, за да го фокусирам върху него. Талианецът, който трябваше да бди на пост, спеше. Толкова за добрата почивка. Нищо не казах. Синдху също си замълча.

След малко опасенията ми се потвърдиха. Някой извика на езика на южняците. Отговориха му. Гарванът се заливаше от смях.

— Знаят ли, че сме тук? — много тихо попита Синдху. Изглежда, му беше трудно да повярва.

Вдигнах пръст — знак, че искам тишина, ослушах се и различих няколко думи.

— Те знаят, че тук има някой, но не знаят кой е. Нещастни са, защото не могат просто да ни убият. Господарят на сенките иска пленници.

— И не се опитват да ни подмамят да излезем?

— Те не знаят, че някой от нас разбира наречието им. — Гарванът албинос пред мен изграчи, запляска с криле и излетя от храсталака. Още двайсетина се присъединиха към него.

— Щом не можем да ги избегнем, трябва да се предадем. Не бива да се бием. — Синдху беше един нещастен младеж.

Съгласих се. И аз самият бях един нещастен младеж. Талианските войници бяха още двама нещастни младежи.

Не можахме да избегнем нищо и никого. Гарваните намираха усилията ни за забавни.

Времето нямаше значение. Лагерът на Господаря на сенките беше разположен някъде на север от Деджагор. Ние четиримата бяхме сред първите взети в плен, но скоро към нас в затвора се присъединиха и още. Много от хората на Могаба искаха да напуснат града.

Щеше да му е по-лесно да изхранва онези, които останаха.

Едноокия и Гоблин като че успяваха да задържат положението в нашия квартал. Никой не знаеше, че са ме пленили.

Не пратих повече пеперудки, затова бяха разбрали, че вместо да намеря Господарката, си бях намерил белята.

Дори и стражите ни нямаха представа как възнамерява да ни използва Тъкача. Сигурно беше по-добре, че не знаем.

Прекарах безкрайни дни в пълна мизерия. Прасенцата в кочината си живеят много по-добре от нас. Пристигаха все повече пленници. Храната беше гадна. След няколко хранения всички се продрискаха. Нямаше канавки, нито дори проста дупка в земята. Не ни даваха да си изкопаем. Сигурно за да не ни стане прекалено добре.

Всъщност, животът ни не беше кой знае колко по-лош от този на сенчестите редници. Те вече нямаха нищо и не можеха да очакват нищо. Дезертираха с яростно темпо въпреки славата на Господаря на сенките. Мразеха Тъкача, задето ги е докарал до такова окаяно състояние. И си изкарваха яда на нас.

Не знам колко време сме стояли там. Загубих бройката на дните — през това време се мъчех да не умра от дизентерия. Само един ден забелязах внезапното отсъствие на гарваните. Бях толкова свикнал с гарваните наоколо, че вече забелязвах само отсъствието им.

Ту се свестях, ту отново губех съзнание. Преживях доста припадъци. Сега бяха по-чести и напълно ме изтощаваха емоционално. А дрисъкът ме изтощаваше физически.

Да можех само да се наспя...

Синдху ме събуди. Щом ме докосна, се стърчих — допирът му беше смайващо студено и бегло напомняше докосване на змия. Бях

единственият му познат в затвора и той искаше да сме си приятели. Аз можех да мина и без приятел. Той ми предложи вода в доста хубаво тенекиено канче. Как се беше снабдил с него?

— Пий — каза той. — Водата е чиста.

Навсякъде около нас пленниците лежаха в калта и неспирно се гърчеха, преследвани от сънищата си. Някои викаха на глас.

— Нещо ще се случи — продължи Синдху.

— Какво?

— Почувствах дъха на богинята.

За миг усетих мирис, който не беше вонята на повръщано, на немити тела, мъртъвци или локви дрисня.

— Аха! — прошепна Синдху. — Вече започна.

Погледнах нататък, накъдето сочеше той.

Нещото, което се случваше, ставаше вътре в голямата палатка на Господаря на сенките. Светлини със странни цветове трепкаха и се разгаряха.

— Може би гласи нещо специално за някого. — Нищо чудно да беше проследил Господарката.

Синдху изсумтя. Той като че направо процъфтяваше в тези условия.

Случващото се продължи дълго време, но не привлече никакво внимание. Обзеха ме подозрения. Гоблин ми беше наложил заклинание срещу магии за сън. Я! Замъкнах се до грубо скованата ограда. Никой не ме бутна обратно с тъпия край на копието и вече бях сигурен. Лагерът беше омагьосан.

Водата на Синдху бързо ми даде сили и избистри мозъка ми. Хрумна ми, че щом никой не се опита да ме спре, може би тъкмо сега му е времето да изоставя гостоприемството на Господаря на сенките. Започнах да се промъквам като червей между прътите на оградата.

Стомахът ми закъркори в знак на протест. Не му обърнах внимание. Синдху ме сграбчи за ръката. Хватката му бе желязна.

— Изчакай — каза ми той.

Да чакам. Какво толкова, по дяволите? Тази ми беше една от любимите ръце. Не исках да се лиша от нейната компания.

Луната се показва — голямо оранжево счупено яйце на изток. Синдху продължаваше да ме държи и да се взира в голямата палатка.

Един писък падна от небесните висини.

— Мамка му — измърморих аз. — Не и той!

Синдху също изпсува. Толкова се стресна, че ме пусна. Погледна сърдито нагоре.

— Това е Оплаквача — казах му. — Много лоша новина. Тъкача на сенки би могъл да взема от него уроци по жестокост за напреднали.

Палатката на Тъкача се разтвори и навън изтича група хора, понесли нещо — телесни части, както се оказа. Разпознах някои. От хората, искам да кажа. Кой би могъл да сбърка Уилоу Лебеда с буйната му руса грива? Или Господарката, вдигнала отсечена глава за сплъстената ѝ коса? А само на крачка зад нея я следваше Кинжала — абаносовата му кожа лъщеше на лунните лъчи. Останалите не познавах.

Магията за сън, наложена върху лагера доста нескопосно, се разсея. Южняците наскачаха и започнаха да питат какво става. Чу се дрънчене на метал от сблъсък на оръжия и брони.

Един от спътниците на Господарката, едър шадар, зарева нещо за поклон пред истинската Дъщеря на нощта.

Синдху се изкиска. Него явно нищо не можеше да го разтревожи. Би понесъл всичко.

Не ме държеше, но аз вече нямах нито сили, нито желание да ходя където и да било.

Те бяха спретнали този номер — Господарката и проклетата ѝ банда глупаци. Бяха се промъкнали в лагера, убили Тъкача на сенки и когато ги хванаха, убедиха южняците, че всичко е било предопределено и не можели нищо да направят. Не ставам много-много за свидетел на масовото им приемане на новата вяра — червата ми пречеха на желанието ми да наблюдавам. Вместо това се доизмърлях до уши.

По някое време бившите ни пазачи решиха да ни предоставят на нейното внимание в опит да изкрънкат благоволениято ѝ.

Щом ни изведоха от затвора, Кинжала ни разпозна.

Кинжала изглежда така, че вероятно е роден Нар. Също като тях, той е висок, черен и мускулист и по тялото му няма нито грам тлъстина. Говори малко, но има силно присъствие. Произходът му е мъгляв. Избягал с Уилоу Лебеда и Бесния Корди, които го спасили от крокодилите на няколко хиляди километра северно от Талиос. Онова, което всички знаеха със сигурност, а той не полагаше ни най-малко усилие да крие, беше, че мрази свещениците — поединично и групово и без никакви предразсъдъци по отношение на вярата, която изповядват. Някога го мислех за атеист, който мрази самата идея за богове и религия, но след известни наблюдения реших, че мрази само продавачите на религия. Това предполагаше остри сблъсъци в миналото му.

Но в момента това нямаше значение. Кинжала отведе мен и Синдху по-далеч от пазачите ни.

— Вониш, Знаменосецо.

— Извикай придворните дами да ме изкъпят. — Не помня кога се бях къпал за последно. В Деджагор не хабяхме водата за глупости.

Разбира се, сега можехме да се къпем, когато си искаме, макар и в мръсна вода.

Кинжала се сдоби с чисти дрехи, като ограби няколко офицери южняци, и ни накара да се почистим и да посетим некадърните поледи

лекари, които Знахаря се бе опитал да обучи за талианските войски.

Те разбираха от спиране на дрисък по-малко и от мен.

Господарката ме видя денем. Вече знаеше, че пленниците са дезертьори от града. Запита ме прямо:

— Защо избяга, Мъргън?

— Не съм дезертирал. Решихме, че някой трябва дойде да ви намери. Аз изгубих изборите... Хм. — Тя беше в мрачно настроение и очевидно самата тя боледуваше. Зарежи майтапите, Мъргън. — Едноокия и Гоблин решиха, че само аз заслужавам доверие и имам някакъв шанс да се промъкна. Те не можеха да напуснат града. Но не успях да се справя.

— Защо сте решили, че е нужно да изпратите някой?

— Могаба се самоизбра за бог. Обкръжен от вода, която държи южняците на разстояние, той няма нужда да се разбира с несъгласните с него.

— Черните мъже вярват, че служат на богинята, Господарке — рече Синдху. — Но тяхната ерес е чудовищна. Станали са по-лоши и от невярващите.

Наострих уши. Може би сега щях да науча нещо за тайфата на Синдху. Имах нещичко да си доизяснявам с тях. Още не бях открил никакви доказателства, че тези, които са ме отвлекли и са се пробвали да убият Могаба, не са били те.

Но още не проумявах защо са си направили труда.

Синдху и Господарката разговаряха. Въпросите й звучаха малко като доктрина. Отговорите на Синдху бяха съвсем безсмислени.

Веднъж Господарката прекъсна разпита, за да повърне. Един кльощав дребосък на име Нараян, който постоянно се навърташе наоколо, изглеждаше безмерно доволен. Забелязах, че Синдху се отнася към него с голяма почит.

Това никак не ме зарадва. От малкото, което знаех за техния култ, бях уверен, че не искам те да влияят на моите капитани.

Разпитът свърши. Приятелчетата на Кинжала ме отведоха. Събрах се с Лебеда и Бесния, което значеше, че има с кого да си говоря на някакъв разумен език. Но скоро се почувствах съвсем забравен.

— Какво правим? — попитах Лебеда.

— Не знам. Ние с Корди само се влачим подир Нейна светлост и се преструваме, че не я следим за Прабриндрах Драха и Радишата.

— Преструвате се?

— Няма смисъл да си шпионин, когато всеки го знае, нали? Но както и да е, всичките тревоги се падат на Бесния. Той е този, дето си играе на наденичка в хлебче с Жената.

— Значи това не е само злобен слух? Той наистина ли опъва Радишата?

— Трудно е да се повярва, а? Тя има лице като... Хей, Корди! Къде са картите? Тук си имаме едно гълъбче, което си мисли, че може да играе на тонк!

— Мисли си, а?! Лебед, ако играеш с мен, ще решиш, че аз съм измислил тая игра!

Бесния беше невзрачен тип с рижа коса, който биеше на очи само заради това, че беше бял в земя, където никой освен жените от харема, невидели слънце още от раждането си, нямаше бледа кожа.

— Езикът на Уилоу пак ли върви пред акъла му? — попита той.

— Може би. Направих цяла кариера като играч на тонк. Хей, ако не можеш да обереш някой скитащ мошеник на карти, те изритват от Черния отряд!

Бесния сви рамене.

— Значи ще извиеш врата на Уилоу така, че главата му да опише пълен кръг. Хайде, раздавай. Ще проверя дали могъщия генерал Кинжала не иска да се включи.

— Това ще го откъсне от очите на Господарката — измърмори Лебеда. Комай за него гроздето беше кисело. Бесния му се ухили и това потвърди предположенията ми.

— Какво толкова има в нея? — попитах. — Всеки мъж, който обикаля на задни лапи около нея за пет минути, почва да се върти наоколо с изплезен език и да се блъска в разни неща, да му се не види! Но аз съм около нея от години. Виждам, че си има всичко на нужните места, сглобено по възможно най-добрия начин, но не мисля, че бих се възбудил, дори и да не беше Господарката и да не беше женена за Стареца. — Не, че това беше вярно в буквален смисъл. Те не си бяха направили труда дори да се оженят.

Лебеда се размърда неспокойно.

— Цепи.

Цепих. Винаги цепя аз. Едноокия ме научи.

— Тя наистина ли не ти действа? — попита Лебеда. — Човече, щом ме доближи, и почвам да мисля с другата глава! А сега вече е вдовица и...

— Не мисля.

— Какво?

— Не е вдовица. Знахаря е още жив.

— Мамка му. Такъв си е моят късмет. Искаш ли да раздадеш такава ръка на Бесния, да го накараш да си помисли, че ще победи, и после да го прецакаме? — Поклатих глава и той веднага се поинтересува защо си мисля, че Знахаря е жив. Няколко минути успях да увъртам и да избягвам точен отговор, докато Бесния се върне.

— Кинжала е твърде зает да се чуди как точно да подходи, когато е близо до магията. Пак ли ме натовари, Уилоу? Не си? Глупости. Да ги съберем и да ги раздадем отново.

— Целият ми живот е такъв! — измрънках. — Я вижте! — Имах две аса, чифт двойки и тройка. Автоматичен победител, тия карти просто нямаше как да бъдат бити, по дяволите. — И то съвсем естествено, без никаква помощ!

Лебеда се ухили.

— Няма значение. И без това си нямаш друга работа.

— Прав си. Защо не дойдете в Деджагор, хора? Ще ви черпя по халба от домашната бира на Едноокия.

— Ха! Конкуренция, значи? — Когато Лебеда и Бесния дойдоха в Талиос, се заловиха с пивоварство. Сега вече не бяха в занаята, като едната от причините за това беше, че жреците на всички местни религии заклеймяваха употребата на алкохол.

— Съмнявам се. Единственото хубаво нещо на тяхната бира е, че с нея можеш да се натряскаш.

— Това ѝ беше единственото хубаво нещо и на пикнята от плъхове, която варяхме ние — рече Бесния. — Скъпия ми стар татко пивовар се е обръщал в гроба всеки път, когато сме запечатвали поредното буре.

— Но бирата ни никога не залежаваше — възрази Лебеда. — Веднага щом узрееше, ѝ махахме пяната и я изливахме в талианските гърла. И недей да му вярваш на тия глупости за татко му. Стария Бесен беше бирник, толкова тъп, че не взимаше рушвети!

— Млъкни и раздавай! — Бесния грабна картите си. — Той сам си вареше бирата, а дъртият на Лебеда разнасяше тухли.

— Само че беше хубавец, Корди. И голям любовник. Наследил съм хубостта му.

— На майка си си се метнал. И ако не направиш нещо с тая коса в най-скоро време, ще попаднеш в нечий харем.

Точно тази черта на момчетата не бях забелязал досега. Но пък и не се бях мотал много време с тях. Те не бяха от Отряда. Държах си устата затворена, съсредоточавах се върху картите си и ги оставих да ми разказват какви са били, преди скиталческият прах да се наслои по обувките им и да ги погне по друмищата напук на всичко.

— Ами ти, Мъргън? — попита ме Лебеда, след като забеляза, че печеля повече, отколкото ми се полага. — Откъде идваш ти?

Казах им, че съм израснал в чифлик. В живота ми нямаше нищо вълнуващо, докато не реших, че селскостопанската работа не е онова, с което искам да се занимавам. Записах се в една от армиите на Господарката, открих, че там не ми харесва, дезертирах и се присъединих към Черния отряд — единственото място, където можех да се скрия от военната полиция по петите ми.

— Съжالياваш ли понякога, че си напуснал дома? — попита Корди.

— Всеки ден, Бесен, да му се не види. Всеки проклет ден. Да отглеждаш картофи е скучно, но никога нито един компир не се е опитвал да ме наръга с нож. Никога не бях гладен, почти никога не ми беше студено, а чифликчията беше свестен. Грижеше се селяните му да получат достатъчно и чак тогава вземаше своя дял. Не живееше кой знае колко по-добре от нас. А единствената магия, с която си имахме работа, бяха номера, каквито скитащите фокусници показват по градските панаири.

— Защо тогава не се прибереш у дома?

— Не мога.

— Ако внимаваш, нямаш вид на преуспял и не ядосваш хората, можеш да стигнеш здрав и читав почти навсякъде. Ние успяваме.

— Не мога да се прибера у дома, защото домът ми вече го няма. Войска на Бунтовниците мина оттам две години след като напуснах. — Още по-късно и Отрядът прегази оттам, на път от някое неприятно място към друго, също необещаващо радост. Цялата страна бе

превърната в пустиня в името на освобождението от тиранията на Господарката.

След шест дни Господарката прати да ме извикат. Бях се отървал от диарията, вече се хранех добре и си бях възвърнал няколко от загубените в затвора килограми. Но все още изглеждах като беглец от ада. И точно такъв си и бях. Самата истина.

Господарката не изглеждаше добре. Уморена, бледа, под жесток натиск, очевидно тя още се бореше с болестта, заради която повръщаше онзи ден. Не си губи времето с любезничене.

— Пращам те обратно в Деджагор, Мъргън. Получаваме тревожни новини от Могаба.

Кимнах. Бях чул някои от тях. Всяка нощ все повече салове прекосяваха езерото. Дезертъорите и бегълците винаги с почуда научаваха, че Тъкача на сенки е мъртъв и Господарката е завладяла армията му, макар че и тя се топеше заради дезертъорите.

Но Господарката беше вироглава. Предполагах, че има намерение да остави обсадата, за да държи Могаба в града, въпреки че това щеше да струва скъпо и на Талиос, и на Черния отряд.

— Защо? — Това никак не беше умно. Всички талианци тук имаха роднини у дома. Мнозина бяха заможни хора с високо обществено положение, защото точно такива се бяха записали доброволци, за да бранят Талиос.

— Нужно ми е просто да се върнеш там и да се държиш естествено. Но си води записки. Ошлайфай уменията си. Поддържай Отряда сплотен. Бъди готов за всичко.

Изсумтях. Това никак не ми се щеше да го чувам, като знаех, че обсадата може да се прекрати още сега.

Господарката усети сдържаността ми. Тя се усмихна вяло и направи рязък жест.

— Заспи, Мъргън.

Строполих се на място.

Тя си беше същата гаднярка като едно време.

Мислите ми не можеха да се прояснят. Талианците, които ми помогнаха да напусна Деджагор, бяха като зомбирани. Не разговаряха и изглеждаха така, сякаш са слепи.

— Долу! — измърморих. — Идва патрул.

Изпълниха командата ми, но приличаха на силно упоени.

С всеки изминал ден патрулите намаляваха. Лесно ги избягвахме. А и без това да пречат на хората да отиват нататък не влизаше в тяхната мисия. Стигнахме брега на езерото без никакви неприятности.

— Починете си — наредих. — Изчакайте да се стъмни. — Не бях сигурен защо прекосихме хълмовете денем. Не помня как тръгнахме.

— Да съм се държал странно? — попитах.

По-високият талианец бавно поклати глава — не беше съвсем уверен. Беше по-объркан и от мен.

— Чувствам се така, сякаш съм излязъл от мъгла преди два часа — обясних. — Помня как ни заловиха. Помня, че ни държаха в гадна кочина. Знам, че е имало битка или нещо такова. Но не помня как сме се измъкнали.

— Нито пък аз, господине — обади се по-ниският. — Имам много силно чувство, че трябва да се върнем бързо при нашите другари. Ала не зная защо.

Ами ти?

Високият мъж кимна намръщено. Направо щеше да спуска някоя вена, толкова се напрягаше да си спомни.

— Може би Тъкача на сенките е направил нещо с нас и ни е пуснал — предположих. — Струва си да го помним, особено ако изпитате желания, които наистина ви учудват.

След като се стъмни се промъкнахме покрай брега, намерихме сал, качихме се на него и поехме за Деджагор. И веднага открихме, че доникъде няма да стигнем с пръти. Водата беше твърде дълбока. Накрая започнахме да използваме прътите и счупени дъски като гребла, но те не вършеха кой знае каква работа. Докато прекосим, нощта се преполови. А после, естествено, всичко отиде по дяволите.

Едноокия беше на пост и си запълваше времето, правейки любов с едно буре бира. Чул плискане на вода и че някакви хора молят да им се помогне да се качат и заключил, че го нападат всички орди на злото.

Поради което започнал да мята огнени кълба накъдето свари, така че всеки средно добър стрелец лесно да ни надупчи.

Магьосникът ме позна чак след като три-четири стрели изсвистяха покрай мен и се провикна да прекратят огъня. Но злото вече беше сторено. Нар, които вардеха Северната порта, ни бяха видели.

Бяхме достатъчно далеч, че да не могат да разпознаят лицата ни. Но вероятността Старата банда да има връзки извън крепостта щеше да заинтересува Могаба.

— Хей, хлапе, радвам се да те видя! — възкликна Едноокия, щом се покатерих върху стената. — Мислехме те за умрял. След няколко дни щяхме да ти правим помен, ако ни останеше време. Аз го отлагах заради това, че ако официално те обявим за мъртъв, то тогава на мен ще ми се наложи да водя Аналите. — И той щедро ми предложи питие от собствената си халба, немита две седмици. Отказах тази чест.

— Добре ли си, хлапе?

— Не знам. Може би ти ще можеш да ми кажеш. — Разказах му онова, което си спомнях.

— Пак ли получи припадък?

— Ако съм получил, тези момчета са го получили заедно с мен.

— Интересно. Ела утре да си поприказваме за това.

— Утре?

— След десет минути сдавам поста и имам намерение да къртя. А и ти трябва да се понаспиш.

Приятелчето ми то. Не знам какво щях да правя, ако си нямах Едноокия да се тревожи за мен.

Кофата ме събуди.

— Един от хората на Могаба е тук, Мъргън. Казва, че Негово величество искал да те види.

Изпъшках.

— Трябва ли навън да е толкова светло? — не си бях направил труда да сляза долу в бърлогата.

— Вбесен е. Престорихме се, че си тук, но не можеш да говориш с него. Гоблин и Едноокия слагаха от време на време твои двойници на стената, за да те виждат Нар.

— А сега, когато истинският Мъргън се върна при вас, искате да го хвърлите на вълка.

— Тъ... ами... Той не поиска да разговаря с никой друг. — Коего значеше, че не иска нито Гоблин, нито Едноокия. Не щеше да си има работа с тези двамата.

— Намерете дребните ми приятелчета и им кажете, че ми трябва. Веднага. — Магьосниците, разбира се, се подмотваха, както си искат.

— Сложете ме на една носилка и ме замъкнете в цитаделата — наредих им. — Ще му признаем, че сте лъгали за мен, но само защото съм бил много болен. Снощи на онзи сал сме се къпали, а ти си решил, че ще е готино да метнеш някое огнено кълбо, докато съм по без гащи.

Едноокия понечи да се размрънка, но още преди да е почнал, му изревах:

— Няма да се изправя пред Могаба без подкрепа. Той вече няма никаква причина да се държи мило.

— Няма да е в добро настроение — предсказа Гоблин. — Имаше бунтове. Недостигът на храна става много тежък. Той не би прахосал и едно зрънце жито или ориз. Дори и собственоръчно подобранията му талиански сержанти започнаха да дезертират.

— Всичко край него се разпада — казах. — Той възнамеряваше да поеме командването и да покаже чудеса на света, ала

последователите му излязоха недостойни за желязната му воля.

— И ние не сме някакво братство на филантропи — измърмори Едноокия.

— Никога не убиваме хора, докато не си го изпросят. Хайде, да приключваме с това. И бъдете готови за всичко. И двамата.

Но първо се изкачихме на бойниците — хем за да мога да огледам този свят на дневна светлина, хем Нар на Северната порта да ме видят, че изглеждам болен, преди да се представя като такъв.

Нивото на водата беше само осем стъпки под валовете — по-високо, отколкото бе предрекла Хон Трей.

— Вътре има ли наводнения?

— Могаба успя някак си да запечати портите. Сложил е джайкурски отряди да изтребват с кофи водата, която се просмуква.

— Браво на него. Ами долу в мазетата?

— Има просмукала се вода в катакомбите. Не е много. Можем да я изгребваме с кофите.

Изсумтях и се загледах в езерото на Тъкача на сенки. Видях повече трупове, отколкото можех да преброя.

— Тези да не са изплували от могилите?

— По време на бунтовете Могаба хвърляше хора от стените — отвърна Гоблин. — Някои може да са от паднали от преобърнали се или счупени салове.

Присвих очи. Различих само конен патрул отвъд водата. Бяха хванали посред бял ден сал, отрупан с джайкури. Хората на борда се опитваха да избягат от причакващия ги патрул, като гребяха с ръце.

Тай Дей дойде и разбрахме, че неговите хора ни наблюдават. Предполагах, че той ще иска да посети Говорителя. Но той не каза нищо.

— Отведете ме при негова милост — казах на носачите си.

Щом се приближихме, отбелязах:

— Цитаделата изглежда като излязла от история с призраци. — Така си и беше, на фона на облачното небе и с рояка гарвани, хвърчащи наоколо. Деджагор бе рай за гарваните. Щяха така да затлъстят, че нямаше да могат да летят. Можеше и ние да понадебелеем, ако започнехме да ги ядем.

Нар на портата не искаха да пуснат вътре Гоблин и Едноокия.

— Тогава ме отведете у дома — казах.

— Почакай!

— Зарежи, приятел. Няма нужда да слушам глупостите на Могаба. Лейтенантът е жива. Също и Капитанът, вероятно. Могаба вече не представлява нищо никъде, освен в собствените си представи.

— Можеше поне да поспориш, докато си починем.

Едноокия се размърда — готвеше се да се обърне и да заслиза по стълбите.

Преди да сме стигнали до улицата, Очиба ни застигна. И той беше излят по същия калъп като всички Нар. Лицето му остана безизразно.

— Поднасяме извиненията си, Знаменосецо. Не би ли размислил?

— Какво да размислям? Не изгарям от желание да се видя с Могаба. Той или се е наял с вълшебни гъбки, или е дъвкал бурена на щастиято, или знам ли какво. От седмица насам си изсрах и червата. Не съм във форма да си играя игрички с разни луди, обзети от мания за убийства.

Нещо трепна в дъното на тъмните очи на Очиба. Може би той беше съгласен. Може би и в него се водеше война — борба между запазването на вярност към най-великия Нар от Геа-Ксле на всички времена, и към собствената си човешка същност.

Нямаше да настоявам. И най-малкият намек за външен интерес би тласнал колебаещите се по посока на „Така си е било винаги“.

Значи, двамата най-високопоставени Нар си задаваха въпроси за действията на Могаба. Щом и тези двамата се съмняваха в него, значи беше много по-зле, отколкото си мислех.

— Както желаяш — каза Очиба и нареди на стражите: — Пуснете носачите вътре!

От проявената агресивност се почувствах добре.

Дали Могаба се радваше да види Гоблин и Едноокия, при това в такава добра форма? Не, повярвайте. Но не показва неудоволствието си, а само си отбеляза нещо наум в списъка с онези, на които трябваше да си връща. Щеше да ме накара да се чувствам даже още по-нешастен, отколкото възнамеряваше. По-късно.

— Можеш ли да седиш? — попита ме той, все едно му пукаше.

— Да, проверих. Отчасти и затова се забавих толкова. А освен това исках да съм сигурен, че няма да загубя разсъдъка си.

— Така ли?

— Повече от седмица страдам от ужасна треска и дизентерия. Снощи ме изкараха навън и ме хвърлиха във водата, за да се охладя. Помогна.

— Разбирам. Ела на масата, моля.

Гоблин и Едноокия ми помогнаха да се наместя на един стол. Чудно представление разиграха.

В залата за съвещания имаше само шестима души — ние тримата и Могаба, Очиба и Синдаве. През прозореца зад Могаба виждах вода и хълмове. И гарвани. Те се караха за място на перваза, въпреки че никой не напираше да влезе вътре. Един албинос ме изгледа с особено злобно розово око.

Сигурно изглеждахме твърде гладни.

За миг видях същата зала по друго време — около същата тази маса бяха скупчени Господарката и някои от същите тези лица. Могаба не беше сред тях, а отвъд задния прозорец се простираше сивота.

Едноокия стисна мекото на ухото ми.

— Хлапе, не му е сега времето.

Могаба ме гледаше съсредоточено.

— Не съм се съвзел чак толкова, колкото си мислех — обясних. Зачудих се какво ли означаваше видението. Видение беше — бе твърде ясно осъзнато, за да е плод на въображението ми.

Могаба се настани на стола срещу мен. Преструваше се на загрижен и гледаше да не проявява обичайната си нападателно ст.

— Сблъскваме се с многобройни сериозни проблеми, Знаменосецо. Те са там, навън, и са безразлични към всякакви вражди, възникнали помежду ни.

По дяволите! Смяташе да ми се прави на разумен ли?

— И те ще продължат да съществуват, независимо дали ни се иска да вярваме, че Лейтенантът или Капитанът са оцелели. Ще ни се наложи да се изправим срещу тях, защото не очаквам скоро да получим облекчение.

Не бих го оспорил.

— Щяхме да сме по-добре, ако Господарката не се беше намесила последния път. Сега сме отрязани от света. Попаднахме в клопка, защото Господарят на сенките бе принуден да намери решение как да се справи на два фронта.

Кимнах. Ние бяхме в още по-тежко положение. От друга страна, виещите орди вече не се трупаха и не лазеха по стената през няколко нощи. Нито пък Могаба щеше да разхвърля войници насам и натам, без да го е грижа за живота им, само за да издразни южняците и да ги накара да извършат някоя глупост.

Могаба погледна през прозореца. Виждахме два патрула на сенчестите, които вдигаха прах сред хълмовете.

— Сега той може да ни умори от глад.

— Може би.

Могаба направи гримаса, ала овладя гнева си.

— Моля?

— Без да имам разумна причина, съм уверен, че приятелите ни ще ни изведат навън.

— Трябва да призная, че този вид вяра за мен си остава непозната. Макар и да признавам, че е важно да поддържам оптимистични възгледи за пред войниците.

Щях ли да го оспоря? Не. По-прав не можеше и да бъде.

— Е, Знаменосецо, как да издържим на продължителна обсада, когато по-голямата част от хранителните ни запаси са изчерпани? Как да си върнем знамето, след като излезем от това затруднено положение?

— Нямам отговор. Въпреки че според мен знамето вече е в приятелски ръце. — Защо се интересувахте? Почти всеки път, когато разговаряхме, той задаваше по някой въпрос за знамето. Дали не беше убеден, че ако го притежава, то щеше да узакони властта му?

— Как така? — учуди се той.

— Създателя на вдовици, който дойде тук първия път, носеше истинското знаме.

— Сигурен ли си?

— Знам го — отвърнах убедено.

— Тогава сподели идеите си относно храната.

— Можем да опитаме да ловим риба. — Да упражняваш остроумието си пред Могаба не беше добра идея. Това само го ядосваше.

— Това не е шега! — сопна се Гоблин. — Тая вода идва тук от обикновени реки. Трябва да има риба.

Това малко лайненце не беше толкова тъпо, на колкото се правеше понякога.

Могаба се намръщи.

— Имаме ли някой, който разбира нещо от риболов? — попита той Синдаве.

— Съмнявам се. — Разбира се, те говореха за своите талиански войници. Нар са воини от десетина поколения насам и не се цапат с недостойни за героя дела.

Проявих нехайство. Забравих да спомена, че Нюен Бао идват от страна, където риболовът вероятно беше начин на живот.

— Добро хрумване — рече ми Могаба. — А и винаги може да опечем някой гарван — и той погледна прозореца. — Но повечето талианци не биха сложили месо в уста.

— Истинска главоблъсканица — съгласих се аз.

— Няма да се предам.

Никакъв отговор не ми се стори уместен.

— И вие ли нямате ресурси?

— По-малко и от вас — излъгах аз. Беше ни останал малко ориз от катакомбите, но не беше много. Устисквахме, както можем, в съгласие с намеците, записани в Аналите. Не изглеждахме като жертви на глада. Все още не.

Забелязах, че няхахме толкова охранен вид като Нар.

— Предложения за намаляване броя на гърлата, които не допринасят с нищо?

— Аз позволявам на своите изтощени талианци и на всички местни, които пожелаят, да строят салове и да напускат града. Но не им позволявам да вземат нищо със себе си.

Той отново овладя гнева си.

— За това е нужен ценен дървен материал. Но и тази идея си струва да се обмисли.

Огледах Синдаве и Очиба. Те си оставаха статуи от черен кехлибар. Струваше ми се, че дори не дишат. Не изразяваха никакви мнения.

Мобаба ме изгледа сърдито.

— Боях се, че тази среща ще е толкова безплодна, колкото се оказа. Ти дори не хвърли Аналите в лицето ми.

— Аналите не са вълшебни. Онова, което пише в тях за обсадите, са съвети, продиктувани от най-обикновен здрав разум. Бъдете упорити. Въведете дажби. Не хранете онези, които не допринасят с нищо. Овладейте разпространението на болестите. Не изтощавайте търпението на врага, ако няма надежда да го надживеете. Ако поражението е неизбежно, предайте се, докато врагът все още е склонен да приема условия.

— Врагът не ни е предлагал нищо.

Зачудих се така ли е, въпреки че Господарите на сенките бяха склонни да мислят като богове.

— Благодаря ти, Знаменосецо. Ще обмислим възможностите ни и ще те държим в течение за нашите намерения.

Гоблин и Едноокия ми помогнаха да стана от стола и ме настаниха на носилката. Мобаба не каза нищо повече, а аз не се сещах за нещо, което да ми се иска да му кажа. Другите Нар стояха неловко и ни гледаха как си тръгваме.

— Това за какво беше? — попитах, когато вече бяхме далече от тях. — Очаквах крясъци и заплахи.

— Май те баламосваше — рече Гоблин.

— Докато решаваше дали да те убие — додаде весело Едноокия.

— О, това много ме окуражи.

— И той взе решението, Мъргън. И не избра онази възможност, която ти се иска да чуеш. Време е да почнеш много да внимаваш.

Успяхме да се приберем цели и невредими.

— Не си правете труда да ме влачите догоре, докато не разберем какво иска чичо. — Гоблин и Едноокия бяха в подножието на стълбището към бойниците. Чичо Дой беше горе и гледаше надолу.

— Нямах никакво намерение да влача повече умрелия ти задник накъдето и да било — заяви ми Едноокия. — Доколкото разбрах, това упражнение беше само за маскировка.

Чичо Дой заслиза надолу.

Втрених се в стената. Покриваха я ситни капчици влага, но това беше, защото камъкът беше по-студен от въздуха, а не защото водата беше почнала да се просмуква отвън.

Господарите на сенките бяха добри строители.

— Каменни войнико, добре ли си?

— Не е зле за човек с диария. Готов съм да танцувам на гроба ти, здравеняко. По някаква работа ли?

— Говорителя жаелае да те види. Пътешествието ти неуспешно ли беше? — и той кимна с глава към хълмовете навън, откъдето се бях завърнал.

— Ако наричаш две седмици гостуване на Господаря на сенките успех, направо ги разбих, чичо. Инак само успях да се разболея, да отслабна и да ми остане здрав разум колкото да избягам, когато някакви талианци нападناха лагера на Тъкача на сенки, за да го дразнят. Всичко е наред, мога да стигна дотам пеша. — Само не ме оставяй да пропадна в някоя заешка дупка.

Лесно можех да стигна пеш до дома на Говорителя, но защо да се отказвам от преструвката, че съм твърде слаб, ако можеше да ми е от полза?

Обкръжението на Говорителя не се беше променило, само дето този път една миризма липсваше. Забелязах го още щом влязох вътре. Но не можех да определя кой точно мирис го няма.

Говорителя беше готов. Хон Трей седеше на мястото си. Красавицата вареше чай.

Кай Дам се усмихна.

— Тай Дей ни предупреди, че идваш. — По погледа и трепкането на ноздрите ми той разбра, че съм любопитен. — Дан се изправи пред небесния съдия. Най-сетне. Свърши едно мрачно време за тази къща.

Не можах да се сдържа — погледнах младата жена и забелязах, че и тя ме гледа. Погледът ѝ мигом се отклони, но не толкова бързо, че да не се почувствам виновен, когато отново се обърнах към Говорителя.

Старецът не бе пропуснал нищо. Но не се развълнува заради нещо, което беше най-добре да не засяга изобщо. Мъдър беше този Кай Дам.

Бях почнал страшно да го уважавам това крехко старче.

— Трудните времена дойдоха, Знаменосецо, и ще доведат до още по-ужасно утре. — И той изкоментира разговора ми с Могаба достатъчно добре, за да ме убеди, че някой ни е наблюдавал.

— Защо ми го казваш?

— За да подкрепя твърдението си, когато ти казвам, че шпионираме чернокожите. След твоето заминаване те говореха само на родния си език, докато не изпратиха вестonosци до трибуните на кохортите и другите високопоставени талианци. Ще се съберат по времето за вечеря.

— Звучи мащабно.

Старецът се поклони леко.

— Бих искал да видиш нещо сам. Ти несъмнено познаваш тези хора по-добре от мен и можеш да определиш дали моите подозрения са основателни.

— Искаш да шпионирам това събрание?

— Нещо такова. — Старецът не ми каза всичко. Не и тогава. Искаше да бъде непредубеден. — Дой ще те заведе.

Дой ме заведе. Пътят минаваше през мазета, свързани също толкова сложно като нашите, но тунелите бяха построени не толкова грижливо. Хората, които са ги изградили, са искали само да могат да се измъкват, без намерението да се крият. Сигурно са били джайкури-сътрудници на администрацията на Сянка на бурята, които са действали в неин интерес. Тя би пожелала да разполага с аварийен изход.

— Изненадан съм от теб — казах на чичо Дой. — Не бих се досетил, че хората от блатата ще се сетят за подземията. Не съм убеден, че в делтата има много тунели.

— Не са много — усмихна се той.

Предполагах, че са намерили изхода за бягство с чист късмет, може би с малко съобразяване как точно работи умът на Сянка на бурята. Накратко, да се промъкнеш в цитаделата се оказва проста работа, ако не броим това, че на някои места се наложи да пълзим. Строителите явно не са взели предвид достойнството на Сянка на бурята. Видях зор. Все още не бях в най-добрата си форма.

Стигнахме до малка открита площадка под една стълба, която се губеше нагоре в безкрая, доколкото виждах на мижавата светлина на една свещ. Имах чувството, че свещта е лукс, предоставен специално на мен, а Нюен Бао обикалят из тези тунели в пълен мрак.

Аз не бих го понесъл. Много мразя затворени пространства, въпреки че съм живял в такива. Затворени пространства, мрак, повтарящи се припадъци и видения — това не беше съчетание, което бих искал да предизвиквам.

Напоследък наистина изглеждах по-стабилен, отбелязах си. Поставих крак на стълбата и се захванах за нея.

Чичо Дой ме стисна за китката и поклати глава.

— Какво? Не е ли това пътят до залата на съвета? — Шепотът ми изтрополи като крачета на бягащи мишки.

— Там не е онова, което Говорителя иска да видиш. — Дой почти не дишаше, когато шепнеше. — Ела.

Този път нямаше пълзене, само много промъкване по коридори — пролуки, твърде тесни за чичо. От търкането в камъка сигурно ще го заболи коремът.

Научих, че цитаделата на Сянка на бурята е много по-голяма, отколкото бях видял за краткото време, което бях прекарал в нея през последните няколко месеца. Тук долу, под околните площи, бяха разположени безбройни складове и тъмници, арсенали и казарми, резервоари и ковачници, за чието съществуване не подозирахме.

— Тук има запаси, с които могат да изкарат години — прошепнах аз. Говорех за Нар и техните любимци, затворени в цитаделата. Сянка на бурята беше натрупала големи запаси за черни дни.

Могаба ме беше излъгал — само се беше опитал да разузнае доколко заможни сме ние, Старата банда.

Това ли искаше старецът да разбере?

Затова ли Нюен Бао явно благоденстваха, докато всички останали измършавяваха? Дали гризкаха от тези запаси като мишки — по мъничко отгук, по мъничко оттам — така че грабежите им да не се забелязват?

Чичо Дой ми махна.

— Побързай.

Скоро дочух далечни напеви.

— Може да не стигнем навреме, Кокален воине. Побързай.

Не го фраснах най-вече защото тупурдията щеше да накара пеещите мъже да застанат нащрек.

Познах, че са Нар, още преди да съм видял каквото и да било. Бях чувал и преди тези ритми и това пеене, макар и не точно с този текст. Но преди винаги присъстваше радост — и в трудовите им песни, и на празненствата им. Тази песен беше мрачна и студена.

Чичо Дой остави свещта и ме подръпна за лакета. Продължихме да вървим настрана, докато изведнъж не попаднахме в обикновен коридор, а не в тесен таен тунел зад някоя стена. Нищо не прикриваше входа към тайните пътища. Имаше само един засенчен ъгъл, който надали би привлякъл по-внимателен поглед.

Там имаше светлина — тя идваше от свещи, поставени в разположени нарядко свещници. Хората, които се разпореждаха тук, икономисваха, въпреки големите запаси.

Чичо Дой допря пръст до устните си. Намирахме се близо до опасни хора, които можеха да ни забележат всеки миг. Той коленичи и ме въведе в голяма зала, където се бяха събрали повечето Нар. Осветление нямаше, освен там, където се намираха те. Дой застана зад една колона. Аз приклекнах зад ниска прашна маса току до входа. Ужасно ми се искаше да съм черен като Нар. Челото ми сигурно лъщеше като малък полумесец.

Животът те закалява. Много скоро вече си виждал толкова много неща, че когато се сблъскаш с поредния ужас, не надаваш вой и не тичаш в кръг, плющейки с опашка. Ала повечето от нас все още оценяват ужаса, когато го видят. А ужасът го имаше.

Там имаше олтар. Могаба и Очиба изпълняваха някакъв обред. Над олтара бе поставена малка статуя от черен камък — четириръка танцуваща жена. Намирах се твърде далече, за да различа някакви подробности, но бях почти сигурен, че има вампирски зъби и три чифта гърди. Може би беше с огърлица от бебешки черепчета. Нар можеше да са й дали друго име, но тя беше Кина. Ала жертвата, която принасяха Нар, не бе описана в джайкурските писания.

Измамниците не проливат кръв. Затова им казват Удушвачи.

Нар не само проливаха кръв в чест на своята богиня, те я пиеха. И като че я пиеха от доста време тук, долу. Изцедените трупове висяха от едната страна. Последната жертва, някакъв злочест джайкур, я окачиха при тях малко след като пристигнах.

Нар бяха практични по отношение на религията си. След като зловещият обред приключи, те се заеха да разфасоват един от труповете.

Сниших се и изпълзах навън. Изобщо не ми пукаше какво си мисли чичо Дой.

Бях видял какво ли не с Отряда, включително мъчения и жестокости, които човек не може да си представи, и зверства, които не бих могъл да проумея, ала никога не се бях сблъсквал с обществено позволен канибализъм.

Не повърнах, нито кипнах от възмущение. Щеше да е глупаво. Просто поставих преграда между себе си и всичко онова, докато

можех да говоря, без да се притеснявам, че някой ще ме чуе.

— Видях достатъчно. Да се махаме оттук.

Чичо Дой отвърна с тънка усмивчица и повдигната вежда.

— Трябва да разкажа това. Трябва да го запиша. Може и да не оцелеем в тази обсада. Те ще оцелеят. Трябва да оцелее и някакво описание какви са те. — Той ме гледаше внимателно. Може би се чудеше дали и останалите от нас от време на време не си организират подобни празненства с „дългите прасета“?

Вероятно се чудеше.

Тези неща можеха да обяснят донякъде двусмисленото отношение към нас по тези краища.

Могаба не можеше да чете. Щом на него не му хрумваше, че тъмната страна на Нар вече не е тайна, аз можех да запиша това в моите Анали, за да бъдат спасени те от Господарката или от Стареца.

— Всички са долу — рече чичо. — Затова ще се върнем по кратък път. — Имаше предвид, че ще минем по обикновените коридори, все едно там ни е мястото.

— Какъв е този шум? — попитах аз.

Чичо ми посочи с жест да мълча. Запромъквахме се напред.

Открихме група талиански войници да зазиждат една вратичка, през която можехме да излезем. Защо ли? Тази врата не можеше да се разбие отвън. Заклинанията на Сянка на бурята все още я пазеха.

Чичо ме дръпна назад и пое в друга посока. Очевидно познаваше цитаделата много добре. Не ми беше трудно да си го представя как скита из нея непрекъснато, ей така, от любопитство. Приличаше ми на такъв човек.

— Изглеждаш така, все едно някой е изял любимото ти кученце — каза ми Гоблин. Сега, когато вече не останаха кучета, подобни лафове се чуваха непрекъснато. Разполагахме само с два източника на месо. Нар използваха и двата. Ние се ограничавахме с тъпите гарвани.

Разказах на Гоблин и Едноокия за видяното от мен. Чичо Дой стоеше зад мен, малко сърдит, защото поисках да видя първо моите хора, преди да посетя Говорителя. Бях стигнал едва до половината, когато Едноокия ме прекъсна:

— Това трябва да го разкажеш на целия Отряд, хлапе. — Както никога, той беше сериозен като копие в корема.

И както никога, Гоблин се съгласи с Едноокия без никакво охкане и пъшкане, че така не било честно.

— Трябва да разкажеш всичко точно както искаш да го узнаят. Много ще се говори за това. Не ти трябва да измислят още по-големи ужаси, докато го разправят на другите.

— Събери ги тогава. Докато чакам, искам да попрегледам онези джайкурски книги. Може би ще открия още нещо, което трябва да им кажа.

— Може ли да дойда с теб? — попита чичо Дой.

— Не. Върви кажи на стареца, че ще дойда при него веднага, щом мога. Това си е наша семейна работа.

— Както искаш. — Той каза нещо на Тай Дей и се отдалечи наперено.

Кофата прекъсна четенето ми.

— Мъргън, събрах ги. Всички, освен Клет. Отишъл е някъде по курви и дори братята му не знаят къде да го намерим.

— Добре.

— Нещо лошо ли е? Имаш такъв вид.

— Да.

— Може ли да стане и още по-зле?

— Само след малко ще чуеш всичко.

След пет минути застанах пред шейсет души и им разказах всичко, и докато разказвах, се чудех как може една толкова немощна банда да всява такъв страх. Нещо повече, зачудих се, че сме толкова многобройни, когато преди няма и две години тези, които се преструвахме на Черния отряд, бяхме само седмина.

— Хора, може ли да запазите тишина, докато свърша? — новината беше предизвикала сред тях мрачни вълнения. — Слушайте. Това е новината. Те принасят хора в жертва и ядат труповете. Но това не е всичко. Откакто се присъединиха към нас при Геа-Ксле, те намекуват и дори заявяват направо, че ние, северняците, сме еретици. Това значи, че те си мислят, че целият Отряд е вършел онова, което вършат те.

При тези думи всички се раздърдориха и разкрещяха.

Треснах със зидарски чук по едно дървено блокче.

— Млъкнете, кретени! Отрядът никога не е вършил такива неща. Нар никога не са водили Анали. Ако бяха водили, щяха да са наясно. Но те дори не могат да четат.

Не можех да бъда абсолютно сигурен, че Отрядът никога не е извършвал обредни човешки жертвоприношения. Липсваха ни няколко ранни томове от Аналите и сега силно подозирах, че най-ранните наши предци-братя наистина са се кланяли на някой мрачен, гладен бог с толкова зловонен и жесток дъх, че дори и устните предания са били достатъчни, за да всяват ужас сред туземците.

Повечето от мъжете не ги беше грижа за подобни намеци. Те просто бяха сърдити, защото Нар щяха да им усложнят живота.

— Има още едно нещо, което ще предизвика раздори между нас и тях — казах им. — Искам всички вие да разберете, че може да ни се наложи да се бием с тях, преди да се махнем оттук. Тази вечер ще възобновя някои традиции, които зарязахме, откакто Знахаря не е Капитан. Ще провеждаме редовни четения на Аналите, за да можете всички вие да разберете от какво сте станали част. Това първо четене е от Книгата на Кете — тази част вероятно е записана от летописеца Агрип, когато Отрядът е бил на служба при Бога на болката от Чо'н Делор. — Нашите предци-братя тогава бяха издържали дълга и сурова обсада, въпреки че потърпевшите тогава са били много по-

многобройни от нас. В добавка на това планирах да четем от книгите, записани от Знахаря в Равнината на страха, където Отрядът толкова дълго живя под земята.

Отпратих войниците да вечерят.

— Едноок, никакви хленчове повече, когато обявя четене, ясно?

Тия хора не са преживели това.

— Чо'н Делор е отпреди и моето време.

— Тогава и ти трябва да чуеш какво се е случило.

— Хлапе, слушам за това вече двеста години. Всеки проклет Летописец без изключение се въргала в „ужасите на Чо'н Делор“. Де да можех да ги пипна тия, дето са написали книгата на Кете! Нали знаеш, че Кете дори не е бил Летописецът? Бил е...

— Гоблин, доведи Мускуса и Хагоп. Искам да се посъвещавам малко с най-старите от Старата банда.

Петимата напрегнахме мозъци и измислихме нещо гадничко. След като стъкмихме плана, аз казах:

— Ще видя какво мисли Говорителя.

Кай Дам ме изслуша търпеливо, както възрастен изслушва умно дете с изобретателна, но непрактична идея.

— Нали разбираш, че това може да разпали боеве? — попита ме той.

— Разбира се. Но те са неизбежни. Дой каза, че Могаба е взел решението по време на нашата среща. Гоблин и Едноокия са съгласни. — Съгласни бяха и Хагоп, и Мускуса. Никой от нас не се бе насилвал да се съгласява с другите. — Ние сме повече от Нар. — Но техните талианци имаха огромно числено превъзходство над нашите, а нямаше начин да разберем как биха реагирали талианците и от двете групи.

Старецът се обърна към Хон Трей. Чудато изражение подчертаваше бръчките в ъгълчетата на очите му.

Кай Сахра коленичи до мен и ми поднесе чай. Това бе крачка напред в сравнение с всичко досега. Тя срещна учудения ми поглед. Май лигите ми все пак не потекоха.

Хон Трей ни наблюдаваше без никаква реакция. Това я правеше далеч по-спокойна от мен. Тя се взря в съпруга си и кимна. Той рече:

— Ще има бой. Скоро. Джайкуруите ще вдигнат бунт.

Не това исках да чуя.

— Ще обезпокоят ли твоите или моите хора? — попитах. Не биваше да се навирам. Моментално се извиних.

Кай Сахра ми наля още чай, още преди да сервира на баба си и дядо си.

Кай Гота се появи като демон, дръпнат за назъбения език, и занарежда нещо на дъщеря си, все едно лаеше.

Старецът вдигна очи и изрече рязко една дума. Хон Грей го подкрепи с цяло изречение с тон, който бих нарекъл остър шепот. Тя като че не можеше да говори по друг начин.

Кай Гота се оттегли. Вътре в семейство Кай имаше точно определени граници и неоспорима йерархия.

Погледнах красавицата. Тя отново се взря в очите ми, отклони поглед и стана, поруменяла.

Случваше ли се нещо? Те не биха се опитали да ме манипулират, нали?

Нямаше да стане. Никоя жена, дори и тази жена, не беше чак толкова ценна. А Кай Дам ме беше опознал достатъчно, че да се досети за това.

Ако искаше да ме манипулира, щеше да има повече късмет, ако направо ми беше казал всичките гадости по въпроса защо, по дяволите, всеки почваше да пикае газ само при споменаването на името на Отряда.

Той и старицата си зашепнаха на изблици. Изведнъж Кай Дам ми каза:

— Ще те подкрепим в това начинание, Знаменосецо. Временно. Хон е убедена, че сблъсъкът между джайкурите и войниците на чернокожите е неизбежен. Той ще бъде яростен, но може и да не засегне нас, останалите. Това ще осигури значително отвличане на вниманието. Но ще настоявам Дой да има възможността да прекрати подкрепата, ако има риск това да привлече неприятелско внимание към нашия народ.

— Отлично. Разбира се. Въпреки че и без теб бих се пробвал.

Кай Дам си позволи да се усмихне леко — или на моето въодушевление, или на изгледите да стъжним още малко живота на Могаба.

След мръкване, при предположение, че бунтовете са започнали, щяхме да оберем хранителните складове на Могаба.

Започна като добре отрепетирана пиеса, в която героите на Могаба отчаяно се мъчеха да угодят на публиката. Говоря за бунта. Чичо Дой и аз сформирахме работни отряди, за да се възползваме. Проникнахме в складовете без никакви затруднения — десет души от Старата банда и десет Нюен Бао. Започнахме да влачим чували с ориз и брашно, захар и боб. Бунтовете бяха страшни от самото начало и пометоха цялата южна половина на Деджагор. Всеки мъж под властта на Могаба беше навън и помагаше за смазването на въстанието. А всички джайкурски мъже и момчета като че искаха да докопат Нар, та ако ще да се наложеше да изтрепят целия Първи легион, за да се доберат до тях.

Моите хора се вдигнаха по тревога и заеха силни позиции дълго преди смрачаване. По същия начин постъпиха и Нюен Бао, които си нямаха належащи неприятности. Причакахме в засада едната тълпа. Дъждът от копия и стрели отпред, отстрани и отгоре бързо ги накара да размислят.

Хората на Могаба имаха повече проблеми. Не бяха подготвени. Още по-зле, бяха разпръснати, често в трудови отряди и патрули без връзка помежду си.

Отначало всички се майтапеха, пускаха лафове и сипеха предположения какви ли ще са първите му думи на Могаба, когато боят приключи и той открие, че складовете му са оплячкосани.

При второто ми връщане се сблъсках с Кофата.

— Боб — казах му и пуснах грамадния чувал. — Смяна на диетата ще ни е от полза.

— Мъргън, този път навън наистина се лее кръв. Могаба два пъти помоли за подкрепа. Казахме му, че не можем да те намерим.

— Добре, продължавайте да не можете. Освен ако изникне вероятност, ако не му помогнем, да загазим още повече.

— Надали. Повечето оръжия са у него. Войниците му хвърляха стотици хора от стената, когато сварят, независимо дали се бунтува

или не — мъже, жени и деца.

— Могаба си е такъв. Ами онези пожари? — Горяха няколко. Винаги, когато възникнат безредици, някой почва да пали нещо.

— Палят своите къщи.

— Значи всичко върви чудесно. Но бъди нащрек.

И продължих да плякосвам, щастлив до немай-къде. Тази нощ може би щеше да сложи край на върховното досадничество на Могаба.

По-късно чичо Дой ме хвана в склада.

— Някои талиански войници напускат постовете си и обезопасяват цитаделата. Ако продължим да влачим, ще ни хванат.

— Да. Ако минем незабелязано, Могаба ще обвини туземците, които са знаели за проходите. — Това оплякосване щеше да ни струва възможността да шпионираме и други срещи на командния състав.

Струваше си.

Дали щях да си мисля същото и утре, на пълен корем, когато Могаба започнеше да издирва запасите си?

— Има един малък проблем, Знаменосецо — рече чичо Дой малко по-късно. И двамата залитахме под последните чували с ориз. Всички други разбойници бяха вече навън.

— И какъв е той?

— Новината за успеха ни несъмнено ще изтече навън.

— Защо? Знаят само неколцина и е в техен интерес да си траят.

— Някой говореше за онова, което ти показах по-рано.

— А?

— За мрачните обреди. Някой говореше. Слуховете са подбудили тазвечершните бунтове.

— Не вярвам. Бяха твърде организирани.

— Да, имаше организиран авангард, но въстанието е било по-мощно. Сега вече е неконтролируемо.

— Както кажеш. — Той бе прекарал вечерта с мен. Нямахме как да е наблюдавал някакви бунтове.

Преди чичо да успее да отговори, от мрака изскочи Тай Дей и задърдори. Беше толкова развълнуван, че стаята не го побираше. Ако угасеше свещта ми, щях да го удуша. Веднага щом го намеря.

— Какво става?

— Чернокожите се опитват да разбият северната порта и да наводнят града.

— Какво? — Да, това би потушило бунтовете, ясно. Но дори и Могаба не можеше да отиде толкова далеч. Дали?

С чичо Дой отчаяно се мъчехме да тичаме с чувалите ориз на гръб. Бас лоя, че сме изглеждали много тъпо.

— Мускус. Хагоп. Едноок. Гоблин. Смотаняк. Идиот. Кофа и Свещар. Елате с мен, момчета. Отрядът на Ал-Кул ще ни помогне. Хриптящия отиде да ги вземе. Отиваме право на бойниците. Ако Нар ни се пречкат, ги прегазваме. Ако ни се изрепчат, ги убиваме. Ясно?

Даже Гоблин и Едноокия не се опитаха да адвокатстват. Бяхме сред хората, които Могаба искаше да удави.

Талианците пристигнаха. По религиозна принадлежност бяха ведна — най-добрите сред тях, прикрепени към компанията. Бяха надеждни и почти дружелюбно настроени. От шестстотин, които бяха дошли на юг от Талиос преди месеци, бяха останали само около шейсет.

Обясних им какво се случва, какво искам да предприема и как биха могли да помогнат. Задачата бе да отблъснат всеки, опитал се да отвори портата, след като Гоблин и Едноокия саги обработили с магия.

— Не наранявайте никого, освен ако те недвусмислено не ви принудят.

— Защо не? — попита Свещаря. — Те се опитват да наранят нас.

— Могаба се опитва. Тези хора просто изпълняват заповеди. На бас, че като стигнем там, няма да намерите и един Нар. Обзалагам се също и че ако отворят портата, и те ще си изпатят също толкова зле като всички останали. Вече не са нужни на Могаба.

— Хайде просто да свършим работата — измрънка Гоблин. — Или да се върнем и да ударим няколко бири.

Изкарах ги навън.

Може би моите припадъци ме бяха надарили с пророческа дарба. На Северната порта нямаше Нар. Боят беше толкова кратък и хаотичен, че все едно не се е случвал. Талианците, които работеха там, избягаха. По дяволите! Могаба щеше да разбере кой е прецакал последната му гадост. Казах го на Едноокия.

— Това означава край на преструвките, че сме си приятелчета.

— Да. Покажи ми как да се промъкна в цитаделата. Ще му направя магия за сън и после ще оставя парченца от него из целия му налудничав храм.

Идеята никак не прозвуча зле.

Не ни се отдаде възможност да я приложим.

Някой ми кресна. Взрях се надолу в мрака. Беше чичо Дой. Не бях включил в това никой от Нюен Бао. Не виждах нужда да поставям и тях в немилост пред Могаба.

— Какво?

— Това е било измама! — провикна се той. — Истинското наводнение ще започне при...

— Мамка му! Ясно. — Могаба наистина ме познаваше достатъчно добре и очакваше, че ще се намеся.

— Хайде! — креснах. — Всички! — И се затичах надолу по улицата.

— Къде? — попитах Дой.

— При Източната порта.

Дали Могаба би очаквал също и да прекося града през въстаналите джайкури, за да му разваля играта?

Би могъл. Би могъл да се надява, че моят отряд ще попадне в клопка и ще бъде смазан или зле посечен. Но нямаше смисъл да предполагаме повече какво си мисли. Той беше луд.

Едноокия и Гоблин ни прекараха покрай групи и от джайкури, и от талианци. На два пъти се спречкахме с джайкурите, но числеността и магията ни бързо си казаха думата. Сиянието на разпръснати пожари хвърляше страшни сенки, които танцуваха навсякъде.

Подходящо време Господарят на сенките да изведе навън чудовищата си да си поиграт.

Срещнахме барикади, издигнати, за да защитават войниците, които се опитваха да отворят портата. Този път освен с талианци се сблъскахме и с Нар. Много си крещяха. Някои от техните талианци гуни се опитаха да избягат, когато нашите талианци ведна ги убедиха, че Могаба се опитва да издави всички. Нар посякоха няколко вероятни дезертъори. Казах на Гоблин и Едноокия:

— Прекратете опитите им да отворят портата. Останалите, хайде да ги прогоним. Първо нападайте Нар. — Миг по-късно стрела се заби в окото на един Нар на име Ендибо. Друг Нар прониза с копие

Смотаняка, невероятно красив младеж, присъединил се към Отряда, докато прекосяхме саваната северно от Геа-Ксле преди няколко години. Този неласкав прякор му го лепна Едноокия, но той го носеше с чест и отказваше да го наричат по какъвто и да било друг начин.

За пръв път в историята досега, доколкото знаех, братята от Отряда убиваха заклет брат в битка, в която участваха по своя воля.

Идиота, кръвния брат на Смотаняка, уби чернокожия, отговорен за смъртта на Смотаняка, но аз така и не научих името му и затова не мога да го спомена тук.

Повечето талианци от Първи легион побягнаха тогава. Мнозина от войниците на Ал-Кул също не искаха да се бият, макар че другите талианци бяха гуни. Ала все пак за кратко в тази истинска малка битка приятел вдигна ръка срещу предполагаем приятел.

Погледнах случайно назад и забелязах, че въоръжените джайкури се бяха събрали да гледат. Чичо Дой се изправи сам срещу тях, заел странна, но очевидно спокойна поза на бойна готовност, изправил вертикално дългия си меч.

— Ох, мамка му! — изпищя Гоблин. — Проклятие! Погледнете!

— Какво?

— Закъснели сме. Портата ще поддаде.

Нещо започна да скърца и стене, все едно пантите на света се откъртваха. Зидът, преградил портата, се изду навътре.

Боят бързо спря. Всички се обърнаха към портата.

Изведнъж през издутия зид се стрелна струя вода.

Всички побягнаха — Нар и Черния отряд, талианците Гуни и Ведна, джайкурите и самотният Нюен Бао бягаха редом, разделяха се и хващаха онази посока, която им се виждаше най-безопасна, но всички бягаха по-надалече от тази порта.

Зидът нададе последен могъщ стон. Водата с тържествуващ рев се втурна вътре.

Водата се втурна с грохот през портата, но там, където бях застанал, все още нямаше никакви признаци за нея. Бях в добро настроение и размишлявах. Когато минавах покрай цитаделата, видях как Нар се опитват да набутат техните сънародници вътре, без да допускат никакви талианци. Могаба щеше да пукне някоя вена, когато откриеше, че водата блика от мазетата му.

Сега разбрах защо онези войници зазиждаха. Планът за наводнението не беше моментно хрумване. Могаба сигурно е обмислял тази идея от мига, когато Тъкча на сенки използва водата, за да отреже Деджагор от света.

На раздяла казах на чичо Дой:

— Доплувай някой път на гости.

Петнайсет минути по-късно обсъждах защитата от водата. Бяхме взели мерки от деня, когато започнахме да строим бърлогата си, но не очаквахме нищо подобно. Истинската ни грижа бяха враговете, прилагащи дим и огън.

— Лонго, твоите хора всяка част от тези катакомби ли изследваха? Няма ли изходи някъде? — Бях изненадан, че Сянка на бурята не е проникнала в тях при строежа на цитаделата. Може би е послушала съветите къде да строи, дадени ѝ от тукашни учени хора.

— Нищо не видях. Били са измазани с хоросан много отдавна, защото са били под нивото на равнината. Но ако излееш седемдесет стъпки вода навън и трийсет по улиците, рано или късно тя ще си намери начин да проникне вътре. Най-доброто, което можем да направим, е да ги пазим.

— А просто да ги запечатаме?

— Можем да опитаме. Но аз не бих си направил труда, докато заплахата от наводнение не стане реална. Ако ги затворим, появи ли се теч, водата няма откъде да се оттича.

Вдигнах рамене.

— Всичко, което може да се повреди, вдигнато ли е нависоко? — хората бяха започнали да се подготвят за най-лошото още когато равнината започна да се наводнява. Не сме обременени с кой знае какво имущество.

— Всичко е наред. Можем да издържим още дълго време. Но май ще е добре да подсилим малко укрепленията.

— Правете, каквото можете. — Лонго и братята му винаги виждаха малко повече от онова, което можеше да се направи.

Могаба контраатакува, докато водата все още стигаше само до глезените, а градът тъкмо започваше да изпада в паника. Използва всичките си талианци и насърчаваше жестокостта. Клането беше ужасно.

Може би никога няма да разкрия истината за нападението над Нюен Бао. Твърдяха, че талианският трибун Пал Субхир разбрал погрешно дадените му заповеди. Други като мен са убедени, че Могаба е виновен — може би защото е заподозрял, че Нюен Бао са обрали складовете му.

Знам, че беше разбрал, че някои от складовете са окрадени, и то веднага, защото беше пратил войници да разберат дали вътре прониква вода. След разпита на няколко пленници джайкури бе разбрал, че някои от местните не са се хвалели, че са отмъкнали цял тон храна. А и някой от моята дружина може да се беше изтървал.

Какъвто и да беше случаят, кохортата на Пал Субхир, усилена до пълен състав, за да бъде в пълната си мощ, нападна Нюен Бао. Трибунът не може да свидетелства — загина рано. Всъщност, много талианци загинаха по време на тази атака. Но подкрепления пристигаха постоянно и затова съм убеден, че Могаба бе замислил клането.

Отначало нищо не знаех за това. Не бях сложил наблюдателни постове извън нашия периметър. Нямах как да се уверя, че нищо не заплашва моите хора отвън. А за границата с Нюен Бао нямах причини да се тревожа. Те биха ни предупредили, ако стане нещо.

Тай Дей беше както винаги наблизко. Бях се качил на върха на една кула от анфиладата, за да съзерцавам потъналите в мрака хълмове и да размишлявам. Дали някога щеше да дойде помощ? Напоследък не идваха никакви новини отвън.

Много хора искаха да напуснат. Чувах някои от тях сега навън — искаха да поемат риска с Тъкача на сенки. Слабаци. Малко глад и напрежение, и съвсем забравяха за свободата.

— Какво е това? — Тай Дей ме смая, беше задал цял въпрос. Стъписах се. Погледнах нататък, където сочеше той.

— Прилича ми на огън.

— Близо е до къщата на дядо. Трябва да отида.

Изпълнен повече с любопитство, отколкото с подозрения, му казах:

— Ще дойда с теб.

Той понечи да спори, но сви рамене и ми каза:

— Недей да припадаш. Не мога да се погрижа за теб.

Значи Нюен Бао знаеха за моите припадъци. И очевидно подозираха, че са епилептични. Интересно.

Тай Дей несъмнено научаваше много само като стои със затворена уста и наострени уши. Моите хора вече почти не го забелязваха.

Водата засега никъде не беше по-дълбока от средата на прасеца ми, но когато се опитвах да тичам, тя засмукваше краката ми. А Тай Дей бързаше. Сигурен беше, че нещо не е наред. И беше прав.

Притичахме през алеята, където се бях отнесъл последния път и се гмурнахме в ада. За миг ми се стори, че съм избягал от Деджагор в друг кошмар.

Талианските войници измъкваха жени, деца и старци Нюен Бао от сградите и ги хвърляха на войниците на улицата. Тези войници колежа и кълцаха. Лицата им бяха изкривени от ужаса на това, което вършеха, но те не можеха да се владеят — отдавна бяха прехвърлили точката, където все още можеха да спрат. Трепкащото сияние на пожарите правеше всичко още по-адово и нереално.

Бях виждал това и преди. Бях виждал собствените си братя да вършат същото няколко пъти навремето, на север. Мирисът на кръв те завладява, убива съзнанието ти, умъртвява душата ти и не ти оставя нищо човешко.

Тай Дей нададе измъчен вик и се хвърли към сградата, обитавана от семейство Кай, размахал меча над главата си. Нямаше очевидни признаци някой да е нахлувал в сградата. Последвах го, също извадил меча си — не знам защо, въпреки мимолетния спомен за жената Сахра. Вероятно действах, без да мисля, също като талианците.

Те ни препречиха пътя. Тай Дей подхвана някакъв танц с подскачания и въртене. Двама войници се строполиха, а от гърлата им

бликаше кръв. Аз пребих още един с меча си и му оставих набор от синини и урок как да се дуелира с мъж, цяла стъпка по-висок и двайсет и пет кила по-тежък.

Навсякъде имаше талианци — повечето не ни обръщаха никакво внимание. Не ми беше особено трудно да се браня. Тези хора бяха по-дребни, по-слаби и обхватът им беше много по-малък. А онова, което аз налагах с груба сила, Тай Дей постигаше с маневри. Когато стигнахме вратата на Говорителя, вече никой не се интересувахе от нас.

Не бях познал. Вътре имаше петима или шестима талианци. Те нямаше да си тръгнат оттук. Не и пеша.

Тай Дей изляя нещо на Нюен Бао. Един глас му отговори. Замахнах с бяс към последния, особено тъп наглед талианец и си доизтъпих меча в неговия шлем. После затръшнах вратата и я залостих, а сетне се огледах за нещо, което да струпам пред нея. За съжаление семейство Кай бяха толкова бедни, че най-хубавите им мебели бяха проскубани тръстикови рогозки.

Трепна пламъчето на лампа, после още едно и още едно. За пръв път видях цялата стая, в която живееше семейство Кай. Забелязах и смазаните трупове на неколцина нашественици. Бяха решили да се възползват от красавицата, преди да довършат останалите. Кай Гота продължаваше да млати труповете на талианците. Но не всички тела бяха на талианци. Дори не и мнозинството. Талианците бяха много малка част.

Сахра притискаше децата към гърдите си, но никое от тях не ще познае страха отново. Погледът ѝ беше празен.

Тай Дей изхленчи като коте и се хвърли върху жената. Тя лежеше по очи върху двете деца, които се бе опитала да затули с тялото си. Усилието ѝ не беше напразно. Най-малкото, на няма и годинка, плачеше.

Като че талианците не смятаха да правят опити да нахълтат. Коленичих там, където толкова често бях седял и разговарял с Говорителя. Явно двамата с Хон Трей бяха видели как идва смъртта и бяха я посрещнали на почетните си места. Старецът лежеше, положил глава и рамене в скута на Хон Трей, но долната част на тялото му почти не беше помръднала от мястото си. Жена му се беше схлупила над него.

Шумотевицата вън се усили.

— Тай Дей! — изкрещях. — Стегни си задника, човече!

Какво? Старицата все още дишаше — хъхрещ, клокочещ звук. Повдигнах я внимателно.

Тя беше жива и дори в съзнание. Очите ѝ престанаха да се цъклят. Като че не се изненада, че ме вижда. Усмихна се и успя да прошепне, въпреки кръвта в гърлото си:

— Не си губи времето с мен. Вземи Сахра. Вземи децата. — Раната ѝ беше от намушкване с меч. Острието беше влязло до дясната ѝ гърда и разпорило дробовете ѝ. На нейната възраст бе цяло чудо, че бе оживяла толкова дълго.

Тя отново се усмихна и прошепна:

— Бъди добър с нея, Знаменосецо.

— Ще бъда — обещах, без да разбирам какво ми казва тя.

Хон Трей успя да ми намигне. Лицето ѝ се изкриви от болка и тя отново се схлупи върху Кай Дам.

Шумотевицата отвън отново се увеличи.

— Тай Дей!

Прескочих труповете и закачих нечий крак, стърчащ зад гърба на Тай Дей.

— Ако не си вдигнеш задника и не се стегнеш, няма да помогнем на никого! — Забелязах още две деца, които се спотайваха отзад. Едното от тях беше запалило лампите. Никой възрастен не беше оцелял освен Сахра и майка ѝ.

— Сахра! — креснах. — Ставай! — Зашлевих я. — Събери децата отзад. — Те бяха твърде ужасени, за да ми се доверят, ако и да ме познаваха.

Все още бях външен човек.

Малко крясъци — само от това имаха нужда Тай Дей и сестра му. Вселената им изведнъж отново доби структура и посока, въпреки че не ги осъзнаваха. Просто им трябваше някой да ги пришпори.

Открихме още само едно живо дете. Други оцелели възрастни нямаше.

— Тай Дей, можеш ли да удържиш тези деца да не се изгубят, докато бягаме по алеята? — Ако успееш да стигнем дотам, талианците може би вече нямаше да ни създават проблеми. Там един човек можеше да задържи и цяла орда, докато дойде помощта.

Той поклати глава.

— Твърде са уплашени и са пострадали твърде тежко.

Точно от това се боях.

— Тогава ще ги носим. Можеш ли да успокоиш майка си? Ще трябва да помага. Сахра, вземи бебето. Аз ще нося момиченцето. На гръб. Искам ръцете ми да са свободни. Кажи ѝ да се вкопчи здраво, но да не ме пипа по лицето. Ако няма да може, нека сега ми го каже. Ще ѝ вържем китките.

Сахра кимна. Беше преодоляла истерията. Тя коленичи до Хон Трей, прегърна старицата, а после свали нефритената ѝ гривна. С дълбока въздишка и явна неохота тя сложи гривната на лявата си китка. После се обърна към Кай Гота и се помъчи да я успокои.

Тай Дей започна да превежда на децата нарежданията ми. Осъзнах, че никога не бях чувал Сахра да говори, дори шепнешком.

Момиченцето, което щях да нося, беше на около шест години. И не искаше да тръгва оттук.

— Тогава я вържи, да му се не види! — креснах. Бях се разтреперил. Не знаех докога още щях да запазя самообладание. — Нямаме време!

Само бебето не беше пострадало. Момченцето, на около четири години, май нямаше да прескочи трапа. Със сигурност нямаше да го прескочи, ако бързо не го отнесях при Едноокия.

Чу се плискане на вода и някакъв мъж изпищя навън. Едно тяло се вряза във вратата, тя изскърца и малко поддаде. Сахра зашлеви момичето, за да спре да хленчи, и го настани на гърба ми.

— Ами майка ти как е? — попитах.

Нямаше нужда. С баба Трол всичко беше наред. Двегодишно дете с неопределим пол беше възседнало левия ѝ хълбок, а в десницата си стискаше острието на счупено копие. Беше готова да излезе срещу талианците.

Подготовката всъщност отне по-малко време, отколкото е нужно, за да разкажа за нея.

Сахра носеше бебето. Тай Дей върза раненото момче на гърба си и стисна меч в ръка. Двамата с него отидохме до вратата. Надникнах през пукнатините между посечените греди. Един талиански войник се промъкна навън.

— Ти ли си пръв, или аз? — попитах. — Единият да води, другият да пази отзад.

— Аз. От този ден нататък аз.

Какво?

— Назад! — креснах. Но и той беше видял забързания силует в същия миг. Приплъзна се надясно, а аз минах отляво на вратата. Когато вратата влетя навътре, вече се бяхме отдръпнали. Скочихме върху натрапника и го разпознахме тъкмо навреме.

— Чичо Дой?

Късмет извади той. Тежестта на децата, които носехме, беше ни забавила тъкмо колкото да ни остане време да забележим кой е нахълталият.

— Върви — казах на Тай Дей. Нямахше нужда да провеждаме съвещание.

Тай Дей мигом се сблъска с двама талианци. Изскочих навън и прогоних още един. Кай Гота се клатушкаше подире ни. Тя заби върха на копието си в гърлото на най-близкия талианец, после настани детето по-удобно на хълбока си и се обърна към другия.

Един бял гарван прелетя. Хилеше се като цяло стадо маймуни.

Оцелелият талианец не беше глупав младеж. Той се юрна към най-близката група свои сънародници.

— Върви, върви! — ревах на Тай Дей. — Гота. Сахра. Следвайте Тай Дей. Чичо! Къде си? Ще ти зарежем задника тук!

Чичо Дой излезе навън точно когато талианецът ни посочи на своите другари.

— Отведи детето, Знаменосецо. Пепелния жезъл ще е вашият щит.

Той разигра изумително представление, макар че аз мярнах само няколко мига на ярост. Този смешен набит дребосък погна цялата тайфа талианци и изкла шестима от тях за няма и толкова секунди. Останалите побягнаха.

После зашляпахме по уличката и за броени мигове стигнахме до безопасността. След минути Едноокия вече лекуваше ранените деца, макар никак да не му беше весело. А аз подреждах част от Старата банда заедно с Гоблин за ограничена контраатака.

Тази нощ бе преломна. Вече никой не се преструваше на приятел на Могаба. Самият аз нямах съмнения, че щеше да ни погне, ако нападението „по погрешка“ над Нюен Бао бе постигнало успех.

Боевете продължиха чак докато водата стана прекалено дълбока.

Въпреки настояванията на Едноокия и други, че защитата на Нюен Бао не била наша мисия, успях да спася една трета от поклонниците, около шестстотин души. Цената на атаката на Могаба беше тежка. На другата сутрин повечето останали талианци бяха в положение, когато трябваше да решат дали да подкрепят Могаба или да тръгнат насреща му.

Талианците, които бяха с нас от самото начало, не ни предадоха, както и дезертиралите, за да се присъединят към нас. Все повече от хората на Могаба идваха при нас, но не бяха и една десета от бройката, която очаквах. Честно казано, останах разочарован. Но Могаба можеше да произнася страшни речи пред войските, когато поиска.

— Пак онова древно проклятие — рече ми Гоблин. — Дори и сега ги е повече страх от миналото, отколкото от днешния ден.

А водата продължаваше да се надига.

Заведох Нюен Бао в нашите бърлоги. Чичо Дой остана поразен.

— Никога не сме го подозирали.

— Чудесно. Значи и враговете ни, които не могат да се мерят с вас по ум, също не го подозират.

Доведох там и Старата банда. Настанихме хората, доколкото можяхме, удобно. Бърлогата беше достатъчно просторна за шейсет души, но като докарахме и още шестстотин Нюен Бао, наистина стана тесничко.

Освен това трябваше да се опознаем. Моите хора бяха обучени да нападат на мига, ако под земята се появи непознат.

След като се стъмни, се върнах навън. Тай Дей и чичо Дой вървяха по дирите ми. Събрах талианските офицери, които се бяха прикрепили към Старата банда, и им казах:

— Мисля, че тук каквото можахме, направихме, и е време да започнем да евакуираме всеки, който иска да се махне от тази адска дупка. — Не знам защо, но бях убеден, че вече няма да са нужни много усилия, за да избегнем или надхитрим постове на сенчестите на брега. — Ще пратя един от моите магьосници да ви прикрива.

Не се хванаха. Един капитан се зачуди дали нямам намерение да ги натиря в робство, за да мога да изхранвам по-лесно собствените си войници.

Не бях го обмислил изцяло и не бях се досетил за възможните трудности. Бях забравил, че мнозина от тези хора се бяха прикрепили към нас само защото бяха убедени, че това е най-добрата възможност за тях да оживеят.

— Няма значение. Ако искате да останете и да умрете с нас, с радост ще ви приемем. Само се опитах да ви освободя от войнишката ви клетва, за да имате някакъв шанс.

Пак след като се стъмни, пуснахме мъжете от Нюен Бао да се върнат у дома и да потърсят покъщнина, оцелели и запаси. Не намериха кой знае какво. Войниците на Могаба бяха претърсили твърде внимателно, а водата се беше вдигнала и заляла всичко.

Войниците на Могаба с ръчно стъкмени лодки и салове нападаха сградите, завзети от джайкурите, една по една и събираха припасите, които надигащата се вода беше изкарала от скривалищата им.

Могаба беше потопил собствените си запаси.

Когато бях сигурен, че никой няма да забележи, аз придърпах вътре всичките си братя. Заключение се, залостихме се и оставихме Деджагор на неговото нещастие. Взехме с нас и оцелелите Нюен Бао. Освен неколцината мъже, които стояха на пост на наблюдателниците, до които имаше достъп само отвътре, ние се скрихме в най-дълбоките и най-потайни части на бърлогите зад капани, тайни врати и паяжина от магии за заблуждаване, изтъкана от Гоблин и Едноокия, които бяха оставили само тук-там трепкащи отражения на двойници, за да отбележат пътя ни.

Отпървом делях жилището си с още осем гости. Само след няколко часа привиках чичо Дой:

— Ела да се поразходим.

С всички тези Нюен Бао тук, долу, беше задушно и въздухът бързо се напояваше с воня. Светлината идваше от свеци, поставени толкова нарядко, че можеше да се загубиш по пътя от едната към другата.

Чичо Дой беше почти напласен.

— И аз го мразя — казах му. — Направо едвам се сдържам да не се разпищя. Но ще се оправим. Някога сме живели така години наред.

— Никой не може да живее така. Не и за дълго.

— Но Отрядът е живял. Мястото беше ужасно. Наричаше се Равнината на страха, и с пълно основание. Беше изпълнена със странни същества и всяко от тях бе готово да те убие, преди да си мигнал. Постоянно ни преследваха войски, предвождани от магьосници, по-лоши от Тъкача на сенки. Но издържахме. И оцеляхме. Тук, сред тези тунели, има петима оцелели, които могат да ти разкажат всичко.

Светлината беше твърде слаба и не можех да разчета изражението му, но това и посред бял ден беше трудно.

— Ще откача, ако всичките живеете при мен — казах му. — Имам нужда от пространство. В момента не можеш крачка да

направиш, без да се спънеш в някой.

— Разбирам. Ала не зная как да помогна.

— Имаме празни стаи. Тай Дей може да се настани в едната с бебето си. Ти — в друга. Сахра може да дели една стая с майка си.

Той се усмихна.

— Ти си честен и открит, но обръщаш твърде малко внимание на това как живеят Нюен Бао. Много неща се случиха през нощта, когато помогна на Тай Дей да спаси семейството.

— То пък едно спасение! — изсумтях.

— Спаси всички, които можеха да бъдат спасени.

— Ама съм добро момченце и аз!

— Не беше нито дължен, нито честта ти го изискваше. — Всъщност използваше понятията на Нюен Бао за чест и дълг, с подобно, но не съвсем еднакво значение с нашите — те съдържаха обертонове на участие по свободна воля в божествена интрига.

— Направих онова, което ми се струваше редно.

— Наистина. Без дългът да те призовава. Което е причината за сегашното ти положение.

— Нещо май ми се губи.

— Защото не си Нюен Бао. Тай Дей вече няма да те напусне. Той е най-възрастният мъж в рода, който ти дължи шест живота. Бебето му няма да го напусне. Сахра няма да напусне, защото трябва да остане под закрилата на брат си, докато не се омъжи. А както виждаш, може би ще ѝ трябва доста време, за да преодолее ужаса. В този град, в това поклонническо пътуване, на което изобщо не искаше да тръгва, тя изгуби всичко, което някога е имало значение за нея. Освен майка си.

— Човек направо да си помисли, че боговете са ѝ се наточили — казах с надеждата, че не прекалявам с остроумието си.

— Така е. Знаменосецо, единственото хубаво нещо, което тя си спомня от онази адска нощ, си ти. Тя ще се вкопчва в тебе, както отчаян плувец се вкопчва в камък сред вълните на буен поток.

Сега трябваше да внимавам. Голяма част от мен желаше това вкопчване да не е само метафорично.

— А Кай Гота и останалите деца?

— Децата могат да бъдат осиновени в семействата на майките им. Гота несъмнено може да се изнесе. — Дой продължи да мърмори под носа си, което не беше обичайно за него. Прозвуча ми така, сякаш

му се искаше да я премести на няколко хиляди мили оттук. — Въпреки че няма да го приеме леко.

— Не ми казвай, че и ти не си очарован от Кай Гота!

— Никой не е очарован от тоя сприхав гущер.

— А аз някога си мислех, че вие двамата сте женени!

Той се вцепени от изумление.

— Ти си ненормален!

— Но нали размислих?

— Хон Трей, дърта вещице, какво си ми наумила?

— Какво?

— На себе си говоря, Знаменосецо. Включвам се в спора, който не мога да изгубя. Тази жена, Хон Трей, братовчедката на майка ми, беше вещица. Можеше понякога да предвижда бъдещето и ако онова, което видеше, не й харесваше, тя искаше то да се промени. И имаше някои странни идеи за това.

— Вярвам ти, че знаеш за какво говориш.

Той не схвана.

— Не съвсем. Вещицата си играеше със съдбите на всички ни, но никога нищо не обясняваше. Може би беше сляпа за собствената си съдба.

Смених темата.

— Какво ще прави сега твоят народ?

— Ще оцелеем, Знаменосецо. Също като твоите Войници на мрака, това правим и ние.

— Ако наистина смяташ, че си ми длъжник, защото се изгърсих там с Тай Дей, кажи ми какво означава всичко това. Войници на Мрака. Каменен войник. Кокален воин. Какво значат тези названия?

— Някой може наистина да повярва на незнанието ти.

— Погледни го по този начин. Ако наистина знаеш за какво говориш, нищо не губиш, ако ми кажеш нещо, което вече знам.

Трудно е да си сигурен на онова осветление, но съм убеден, че чичо Дой отново се усмихна. Втори път за един ден.

— Умно — каза той. И не ми обясни нищичко.

Чичо Дой ме отърва от повечето мои гости. Накрая дялях жилището си с Тай Дей и сина му То Тан, плюс Сахра. Сахра помагаше за бебето и се мъчеше да готви, въпреки че кухнята на Отряда обслужваше всички в бърлогата. Трябваше й някакво занимание. Тай Дей ме следваше почти навсякъде. И той, и Сахра бяха изпаднали в летаргия, необщителни. Дватамата заедно бяха горе-долу равни на половин човешко същество.

Започнах да се тревожа. Те бяха от жилав народ, свикнал да оцелява в жестоки изпитания. Трябваше да проявят някакви признаци на възстановяване.

Събрах мозъците на дружината: Клетус, Лофтус, Лонжинус, Гоблин и Едноокия, Мускуса и Хагоп.

— Имам няколко въпроса, войници.

— Той трябва ли да бъде тук? — Гоблин имаше предвид Тай Дей.

— Той е свестен. Не му обръщай внимание.

— Що за въпроси? — настоя Едноокия.

— Досега в Отряда не сме имали сериозни здравни проблеми. Но навън върлуват холера и тиф, да не споменаваме за обилния старомоден дрисък. Добре ли сме?

Гоблин смънка нещо и шумно изпусна газ.

— Варварин! — ухили се Едноокия. — Добре сме, защото следваме здравните правила на Знахаря като религиозни закони. Само че не можем да ги прилагаме още дълго време. Горивото ни почти свърши. А и тези Нюен Бао. Не щат да се мъчат да преваряват водата, да поддържат чистота и да не серат там, където живеят. Засега успяваме да ги накараме, но това няма да продължи дълго.

— Чувам, че от няколко дни насам времето било облачно и гадно. Събираме ли дъждовна вода?

— За нас — достатъчно — отвърна Лофтус. — Но за тях не стига, пък да понапълним пак резервоарите не може да става и дума.

— Точно от това се боях. За горивото, искам да кажа. Знаете ли някакъв начин за приготвяне на ориз или боб — така че да могат да се храносмилат, без да се готвят?

Никой не знаеше такъв. Лонжинус предложи:

— Може би, ако ги накисваме дълго време във вода, ще стане. Майка ми го правеше.

— Проклятие! Наистина искам да издържим! Но как?

Гоблин като че тайничко се подсмиваше, все едно имаше съвсем конкретна идея. Той се спогледа с Едноокия.

— Да не сте измислили нещо?

— Още не — отвърна ми Гоблин. — Тепърва трябва да проведем един опит.

— Давайте тогава.

— След събранието. Нужна ни е твоята помощ.

— Чудесно. Така, някой може ли да ни каже какво мисли останалият град за нашето изчезване?

Хагоп се прокашля, за да прочисти гърло. Обикновено не говореше много, затова всички млъкнаха да го изслушат.

— Бдях на пост в наблюдателниците. Понякога се чуват разговори. Не мисля, че сме вдигнали реномето си. Не мисля и че сме успели да измамим някого. Не говорят много за нас, но никой не смята, че просто сме офейкали. Мислят си, че сме намерили начин да изкопаем дупка, напълнили сме я с вино, жени и храна, скрили сме се вътре и няма да излезем, докато всичките не измрат.

— Момчета, опитах се да намеря виното, жените и плюскането, но успях да изнамеря само дупката.

— Водата спада — изтърси Мускуса някъде от тъмното.

— Какво?

— Спада, Мъргън. Вече е спаднала с пет стъпки.

— Дали причината за толкова голяма разлика е наводнението на града? Не? Защо?

Гоблин и Едноокия се спогледаха многозначително.

— Какво? — попитах.

— След като извършим опитите.

— Добре. Останалите? Знаете проблемите. Вижте какво можем да направим по въпроса.

— Говори ми! — наредих на завързака магьосник.

— Мислим, че са ти сторили нещо, докато беше там — рече Гоблин и извърна глава към брега.

— Какво? Я по-сериозно! Аз...

— Сериозни сме. Нямахте те много време. И си се променил. Колко припадъка с изчезване получи, откакто се върна?

Замислих се задълбочено.

— Само един. Може би. Когато ме отвлякоха. Нищичко не помня. Убеден съм, че ме упоиха. Пих чай с Говорителя, после се намерих на онази улица, където ме откри. Нямам представа как съм попаднал там. Имам смътни спомени, че усещах мирис на дим и че излязох от някаква врата и попаднах на място, където не очаквах да попадна. Бегло си спомням, че ми се въртяха някакви мисли, че съм бил в дома на болката.

— Измъчвали са те.

— Така е. — Все още носех драскотините и синините, които го доказваха. Нямах представа за какво са ме разпитвали, ако са ме разпитвали изобщо. Подозирах, че зад отвличането ми и опита за покушение над Могаба стоят приятелчетата на Синдху.

Ако е така, животът им със сигурност ще се стъжни, когато Черния отряд ги открие.

— Наблюдавахме те — рече Гоблин. — Понякога се държиш доста странно. Искаме да те приспим и да видим дали няма да стигнем до онази част от теб, която е присъствала, когато се е случило всичко.

— Не те разбирам.

— Не е и нужно. Само не пречи.

— Сигурни ли сте?

— Сигурни сме.

Не изглеждаше уверен.

Събудих се на собствения си нар. Не бях отпочинал. Някой бършеше пламналото ми лице със студена мокра кърпа. Отворих очи. На светлината на свещичката Сахра изглеждаше по-прекрасна от всякога. По-прекрасна и от видение. Тя продължи да бърше лицето ми.

Главата ми пак ме болеше като от махмурлук. Какво бяха направили? Можех поне да получа и удоволствието, обикновено предшестващо болката.

То Тан се разрева. Спеше в кошница вонящи парцали под писалището ми. Пресегнах се и го хванах за ръката. Той спря да плаче, доволен, че има допир с човек. Вече не плачеше толкова за майка си.

С другата ръка хванах дланта на Сахра. Тя я отблъсна внимателно. Никога не говореше. Не бях я чувал да говори, дори на децата си.

Огледах се. Тай Дей го нямаше. Май имах по-добър шанс да се отърся от сянката си. Тай Дей винаги беше до мен, дори в тъмното.

Сахра ми подаде ръчно изработена дървена чаша, пълна с нещо, което вонеше толкова противно, че ми се насълзиха очите. Блатен цяр на Нюен Бао. Изпих го. Вкусът му беше още по-гаден от мириса.

Тя продължи да бърше лицето ми. Разтресе ме треска. Болката изчезна. Започнах да се отпускам, почувствах се енергичен и в добро настроение. Цярът си го биваше. Може би го бяха направили толкова гаден на миризма и на вкус, за да не го пият хората непрекъснато.

Дълго се гледахме, без да казваме нищо, но взехме решение, което съзнанията ни не осъзнаваха докрай в момента. Хон Трей се мярна в мислите ми и укорително ми се усмихна.

Този път седнах и даже успях да се усмихна. Неволно.

— Имам работа.

Сахра поклати глава. Тя бръкна под масата за То Тан и го извади от кошницата. Бебето имаше отчаяна нужда от смяна на пелените. Тя ме дръпна за пръста.

— Не съм го правил от двайсет години. — Не и откакто самият аз бях дете и имах братя, сестри и братовчеди бебета, на които трябваше да сменям пелените. — Стига си шавало, прасенце такова. Трябваше вече да си научил упражнението. — То Тан ме погледна с големи, сериозни очи. Не разбираше думите, но бе доловил тона ми.

Почистихме го и го преоблякохме — в парцали, от които и просяк би се засрамил.

— Ще ида да убия някого и да му донеса по-прилични дрехи — казах на Сахра.

Тя леко положи длан над лакета ми, за да ме възпре.

— Това беше шега, миличка. Ако се въртиш около мен, ще чуеш доста мрачни шегички. Не говоря буквално. А сега се хващам на работа.

Тръгнах бавно по коридора. Краката ми бяха като втечнени. Сахра ме последва. То Тан яздеше левия ѝ хълбок. Веднага се натъкнахме на Кофата — изглеждаше скапан и се беше запътил със своя нар.

— Да си виждал Гоблин и Едноокия? — попитах.

— Качиха се горе заедно с магическия си боклук. На голямата наблюдателница.

— Благодаря.

Не бяхме изминали и пет крачки, когато Кофата се провикна:

— Лонго каза ли ви, че водата се процежда в катакомбите?

Въздъгнах, поклатих глава, заслушах се във вялото къркорене на стомаха си, зачудих се дали някой е изнамерил начин за готвене на храната и поех през лабиринта към стълбите, които щяха да ме изведат при Гоблин и Едноокия.

Дневната светлина можеше да ми се отрази добре. Ако имах сили да се изкача толкова нависоко. Не бях виждал слънцето от много дълго време.

Нямаше да видя слънцето още доста време. Сахра подаде То Тан нагоре през капандурата. Пак беше заспал. Когато си бебе и умираш от глад, сигурно много спиш.

Беше денем, но валеше като из ведро. Хагоп беше яхнал един обърнат обратно стол, сключил ръце върху облегалката, и се взираше навъсено в дъжда.

— Откога е така? — попитах.

— От два-три дни.

— Събираме ли прясна вода?

— Колкото можем да съберем, докато се крием.

— Какво правят ония двамцата? — Гоблин и Едноокия седяха на пода със скръстени крака в средата на стаята, възможно най-далече от влагата, която вятърът довяваше вътре. Не ме и погледнаха.

— Магьоснически работи. Не ги пипай, ще ти отхапят крака.

— Някой май ще си изгуби ушите, ако не спре да кряка — обади се Едноокия.

Ние с Хагоп похарчихме по една бройка от намаляващия ни запас поздрави със среден пръст. Едноокия не се трогна от почитанията.

Наблюдателницата имаше прозорци във всички посоки. Отидох до най-големия.

Дъждът не беше точно онова, което у дома наричахме „Копача на дерета“, но беше силен и не намаляваше. Едва различавах размитите очертания на околните хълмове. По-наблизо виждах водната повърхност, която спадаше, въпреки дъжда. Сивият ѝ цвят намекваше за болести.

Видях някъде там един джайкурски сал, толкова претоварен с хора, че водата го заливаше. Мъжете използваша къси дъски за весла и внимателно и упорито гребяха към брега.

Обиколих и другите прозорци и огледах града. Останах доволен, че нашите талианци стоят на своите постове, както са ги учили.

— Изнасят се с купища — потвърди Хагоп. — И точно затова не ги закачат.

— Могаба ли?

— Всички. Битките не спират.

Улиците и алеите се бяха превърнали в канали. Виждах навсякъде да плуват трупове. Вонята беше непобедима. Нивото на водата обаче беше по-ниско, отколкото очаквах. От източния прозорец виждах цитаделата. На върха ѝ, въпреки лошото време, Нар обикаляха около парапета и оглеждаха нашия квартал.

Хагоп ме забеляза, че ги наблюдавам.

— Тревожат се за нас. Мислят си, че по някое време можем да изскочим и да се разправим с тях.

— Разбира се.

— Те имат суеверен страх от хора като Гоблин и Едноокия.

— Което показва колко опасно може да бъде даже малкото невежество.

— Чух те! — измрънка Едноокия. Двамата с Гоблин, доколкото виждах, играеха някаква неизвестна игра със зарове. Повече ми харесваше, когато пускаха светкавици и те се мятаха наоколо, чупеха предмети и ги палеха. Разрухата я разбирам.

Сахра изглежда, се беше уморила от дундуркането на То Тан и го поех аз. Тя ми се усмихна с благодарност и усмивката ѝ озари цялата наблюдателница.

Едноокия и Гоблин се спогледаха помежду си, а после и с Хагоп.

— Какви ги вършите? — попитах ги.

— Разбрахме, че сме били прави.

— Така ли? За пръв път ви се случва, май! И за какво сте били прави?

— Че някой ти е бърникал в главата.

Разтнесе ме внезапен студ. Такова нещо не би зарадвало никого.

— Кой? Как?

— Как, все още не сме разбрали със сигурност. Може да се постигне по няколко начина. Но по-интересно е кой и какво.

— Давайте тогава.

— „Кой“ е Господарката. А „както“ беше знанието, че тя е там, отвъд водата.

— Моля?

— Оттук е малко трудно да се определи, особено с тези туристи и гаджетата им, които се мотаят из работното ни място, но май там управляват Господарката и талианците. Лагерът им е отвъд хълмовете, нагоре по северния път. Южняшките патрули, които виждаме, са помощници, които рапортуват пред Господарката.

— Я пак?

Гоблин повтори.

— Продължавайте, момчета — казах. — Аз ще постоя тук в ъгъла и ще си помисля.

Чичо Дой и Тай Дей се бяха върнали. Когато със Сахра се прибрахме, те ни изгледаха намръщено, но никой не каза нито дума. Хон Трей все още имаше влияние върху семейство Кай. Тай Дей пое сина си. Малкият веднага грейна.

— Моите хора не са гъби, Знаменосецо — рече чичо Дой. — Те не могат да издържат тук повече. Вие, Каменните войници, бяхте щедри до безобразие, и не сте ни предизвиквали, но въпреки това ще възникнат неприятности. Раненото животно напада дори и най-любвеобилния господар.

— Ще излезем оттук по-скоро, отколкото разчитах. — Не бях в добро настроение. Идеше ми да метна Господарката през коляно и да я напердаша. — Вече дадох заповеди да започнат подготовката.

— Звучиш сърдито.

— Сърдит съм. — Господарката ме бе използвала в политическа игра с Могаба, без изобщо да се замисли за благоденствието на Отряда. И тя беше толкова член на Отряда, колкото и той.

Лонго надникна през вратата.

— Мъргън, чу ли, че катакомбите се наводняват?

— Кофата ми каза. Колко скоро ще стане проблем?

— След четири-пет дни, може и повече. Ако течът не почне да блика.

— Вече няма да ни има. Братята ти и Едноокия са в голямата наблюдателница. Иди разбери какво става.

Лонго сви рамене и се заотдалечава, като пъшкаше по нанагорницето.

— Сега кой е говорителят на Нюен Бао? — попитах.

— Още не сме го избрали — отвърна чичо Дой.

— Можете ли да го изберете бързо? Един талиански генерал на име Ланоре Бонхардж, който в момента командва освободените роби и приятелски настроените талианци и джайкури, ще идва. При планирането на евакуацията ще ни е нужен и представител на Нюен

Бао. — Той понечи да каже нещо, но аз продължих. — Явно Господарят на сенките вече не представлява проблем, само че никой не си е направил труда да ни съобщи. Нашите така наречени приятели са ни използвали по политически причини. Можели сме да напуснем по всяко време, не зная откога.

Хвърлих цялата вина за нашата неосведоменост върху Гоблин и Едноокия. Можеш да обвиниш магьосника за какво ли не и хората ще ти повярват.

Сахра се опита да стотви нещо от продуктите, с които разполагахме. На минаване докоснах ръката ѝ. Тя се усмихна.

— Това би трябвало да е последният път, когато има нужда да правим това — казах ѝ.

Надявах се.

Но грешах.

За всичко трябва време.

Ланоре Бонхардж ме последва надолу в бърлогата. Едновременно се изуми и отврати. Той беше гуни от висша каста. И горе беше зле, но тази мизерия тук надхвърляше въображението му. Разговаряхме. Чичо Дой говореше от името на Нюен Бао. Спазаряхме се, постигахме договорености, бързо оформяхме планове. Започна сериозната подготовка.

В дъжда, сред нощния мрак, Черния отряд се прокрадваше напред, прекоси паянтовия набързо стъкмен мост към стълбите, водещи към бойниците, и се присъедини към талианците от отряда на Ал-Кул. Водени от Гоблин, ние се промъкнахме покрай стената и завзехме Северната порта и стражевата кула от Нар и техните талианци. Магията за сън на Гоблин ни улесни. Никой не пострада — от нашата банда.

Преди и последният груп да цопне във водата навън, Гоблин, аз и авангардът на Отряда се върнахме назад, за да завземем Западната порта и нейната кула.

След като портите бяха в наши ръце, можехме да действаме незабелязано от войниците на Могаба.

Лофтус и братята му се заловиха за работа в централната от трите кули между портите. Докато стената беше от камък, а фугите бяха запълнени с отломки от тухли, кулите не бяха солидно иззидани. Трябваше да бъдат кухи, за да могат стрелците с арбалетите отвътре да обстрелват врага. Момчетата се заловиха да отворят дупка навън от етажа, който бе разположен най-ниско над сегашното ниво на водата.

Нюен Бао извадиха на повърхността остатъка от хранителните ни запаси. Жените използваша последното талианско гориво, за да сготвят за всички. Исках хората да наберат сили. Мнозина от нас бяха вече само кожа и кости.

На другата сутрин по изгрев-слънце Нар не видяха от върха на цитаделата нищо такова, което да не бяха виждали предния ден, освен може би дъжда. Не получиха сигнал от северната и от западната кула, но като че това не ги разтревожи.

— Гарваните доста са понамалели — отбеляза Гоблин, когато започна да се смрачава.

— Може да сме ги изяли всичките.

Отново падна нощ и всички пак се заловиха за работа. Чукането, тракането и цопването на зидария във водата се чуваха из целия град,

но никой не можеше да види какво правим, и когато слънцето изгря, нищо не се забелязваше освен липсата на няколко порутени сгради.

Нивото на водата в езерото продължаваше бавно да спада. Времето беше все така влажно.

Саловете, които дърводелците сковаха, плаваха навън, покрай стената. Всичко, което беше годно за плаване, бе използвано за построяването им, дори и няколко празни бурета от бира.

Този следобед се сдобихме с полезен дървен материал, когато Могаба изпрати три сала с войници към Северната порта, за да разбере защо никой не отговаря на сигналите му.

От цитаделата видяха всичко и Могаба повече не хабеше нито хора, нито материали.

Лофтус и братята му казаха, че най-добрите салове били дълги и тесни, за да могат повече хора да гребат срещу по-малко съпротивление на водата отпред. Затънали три стъпки във водата, тримата братя и няколко сръчни талианци сглобяваха сал след сал. Всеки от саловете можеше да издържи десет и повече души. Като използваха всичко, което им беше подръка, те построиха четирийсет и един сала. По техни предположения тази флотилия можеше да прекара седемстотин души, повече от петстотин от които можеше да слязат на брега, а останалите — да докарат саловете обратно, пак да ги натоварят и отново да отплават, преди да се е зазорило.

Значи, около хиляда и двеста души можеха да бъдат прекарани за една нощ. Достатъчно, за да построим що-годе солидно предмостово укрепление на брега, който не знаехме със сигурност дали е приятелски.

Проблем. Броят на хората, които трябваше да прекараме незабелязано, беше по-голям, отколкото бях предвидил. Имах своите четирийсет души от Старата банда, повече от шестстотин Нюен Бао и много повече талианци, освободени роби и джайкурски доброволци, отколкото си мислех.

Ланоре Бонхардж искаше да превози почти хиляда мъже и семействата им. Нямах как да прекараме всички за една нощ.

— Ето как ще постъпиш — рече Едноокия. — Първата нощ ще прекараш само един товар хора. Нека теглят жребий за местата. Така няма да се катерят един върху друг и никой не ще създава суматоха. Направи жребия така, че да има по равно от всяка група. Така никой

няма да злобее. Оставете петстотинте и някой началник, за да построят лагера, а саловете нека се върнат и пристанат. А после прекарай останалите следващата нощ на два курса.

— Този човек е гений! — възкликнах аз. — Ще трябва и някой от вас с Гоблин да отиде, за всеки случай.

— Няма нужда.

— Защо?

— Там вече не е толкова опасно.

— Тогава няма нужда да се окопаваме. Можем да пратим първо Нюен Бао, жените и децата.

— Ще има проблеми.

— Заради жените, децата и старците? Нищо подобно, обзалагам се. Включи и талианските. Но сдържай джайкурите, иначе рискуваме целия проклет град. Ще ги изчислим колко са, а после ще теглим жребии за останалите места.

Излезе, че с първата група можехме да пратим трийсет талианци, петима от Черния отряд и петнайсет воина Нюен Бао. Щяхме да разполагаме с петдесет меча на брега.

Чичо Дой мърмореше срещу плана, защото за една нощ племето му щеше да бъде разделено.

— Умно, Войнико на мрака. — Пак ли се почна? — Ще държиш нашите воини за заложници.

— Щом искаш, тръгвай и ти. Вие сте повече от нас. Вземете саловете.

Той се намръщи и махна с ръка.

— Това е само една нощ, чичо. С тях ще бъдат петнайсет воина. Ще ги изтеглят с жребий, така че може и на теб да ти се падне.

Едноокия и Гоблин не искаха да тръгнат.

— Няма да мина отгатък тази нощ — заяви ми Едноокия.

— И аз — настоя Гоблин.

Бяха добили онзи подлярски вид, също както когато раздават от долната страна на тестето.

— Защо не? — Изглеждаха, сякаш смятаха да измамат някой наивник.

— Там е опасно — отвърна Едноокия, след като Гоблин не успя да ме убеди в човеколюбивото си желание да варди света от Могаба,

като затъпява проклетията му. — Онази кучка от Хвойноград, Лиза Даела Боуалк. Тя ни дебне там.

— Кой? — името не ми говореше нищо.

— Лиза Боуалк. От Хвойноград. Гадна малка кучка. Движеше с Кестенявия Скубльо, крадеца на трупове. Видоменителя я взе за чирак, след като Отрядът побягна. Тя беше там, когато му видяхме сметката. Стареца я остави да избяга. Тя броди там и чака възможност да си го върне. Вече се опита на няколко пъти.

— И така и не сте ми казали? — Всеки път, когато Едноокия се разлигави патетично по някоя тема, нужна е здрава доза скептицизъм.

— Досега не представляваше проблем.

Защо да споря? Истината изглеждаше очевидна. Тези двамата си бяха заделили плячка и не искаха да я оставят без надзор. Нито пък всеки искаше да оставя другия с нея.

— Ще си изпробвате шанса заедно с всички — казах им.

Бонхардж и чичо Дой, Гоблин и Едноокия до един ме изгледаха на кръв.

— Аз не бива да участвам в жребия — казах им.

Едноокия се изкиска.

— Може би не, но нали каза, че всички трябва да изпробваме шанса си.

Още не бях теглил. Неприятното беше, че нямаше съмненията изхода. В каната оставаше само едно камъче. За Черния отряд определихме пет черни камъчета, а досега бяха изтеглили четири.

Трябваше да отида на континента с първата вълна.

Защо ли моите събрани от кол и въже приятелчета изглеждаха толкова самодоволни?

— Вземай си камъка и си стягай партакешите — рече Гоблин. Те не биха нагласили жребия, нали така? Не, не и тези двамата. Та те са възплъщение на добродетелта!

— Някой иска ли да го купи? — вдигнах аз във въздуха очакваното черно камъче.

— Зарежи, хлапе — отвърна Едноокия. — Ще се оправим и без теб. И този път. Какво толкова може да се обърка за един ден?

— Когато командвате вие? — Не ми изглеждаше редно да отида на брега преди и последния брат от Черния отряд да е напуснал града.

— Стягай си партакешите и заминавай! — сопна ми се отново Гоблин. — След час ще се е стъмнило.

Все още ръмеше. Щеше да мръкне рано, макар и не толкова рано, че да можем невидими да прекосим два пъти водата и да върнем саловете. По дяволите.

Сахра се беше натоварила с какво ли не, плюс три кила боб и ориз. Аз носех денк с палатка, каквито използваша Нюен Бао, одеяла, най-различни джунджурии, полезни за лагеруване, а освен това То Тан беше покачен на хълбока ми. Не бях виждал бебе, което да създава по-малко неприятности от това.

Тай Дей не бе изтеглил черно камъче.

Имах намерението да се насладя на отсъствието му.

Измъкнахме се от бърлогата, слязохме по стълбите, прекосихме до стената, изкачихме я, минахме край бойниците и слязохме във вътрешността на средната кула. Повече гимнастика не ми трябваше.

На моя сал всички бяха Нюен Бао, освен мен и Червенокосия Нюен Бао бяха търпеливи и си чакаха реда. Мъжете в кулата, което работеха на светлината на мижавата лампа, също проявяваха търпение. Духът беше приповдигнат.

— Внимателно — предупреди ме Клет, когато се качих на борда. Той започна да ми подава деца, а аз ги поемах. — Подбрах ти добър сал, шефе, но ако не поддържаш тежестта в равновесие, ще се накрени. Госпожо? — той помогна на Сахра и тя му благодари за любезността с ослепителна усмивка.

— Благодаря, Клет. Ще се видим утре вечер.

— Да. Докарайте говеждо и танцорки.

Ще видя какво мога да направя.

— Коленичи. Трябва да поддържате центъра на тежестта нисък, за да не се катурне това проклето нещо.

Огледах се. Бяхме готови за потегляне.

На борда имаше шестима мъже Нюен Бао. Те щяха да гребат. Петима щяха да върнат сала обратно. Единствените други пълнолетни мъже бяхме Червенокосия, аз и един тънък и дълъг Нюен Бао на около петдесет. Имаше петнайсет-шестнайсет деца и седем-осем жени. Салът беше претъпкан, но Нюен Бао са лек товар. Предложих да гребат и аз, но гребците изведнъж престанаха да разбират талиански.

— Щом те искат да бършат и да се напъват, няма да си скъсаме задниците, я — рече Червенокосия.

— Прав си, но по-тихо. Измъкваме се тайно, все пак.

Оказа се, че Нюен Бао са сръчни гребци, което не беше изненада, предвид произхода им.

Бяха тихи като падащи пера и напредваха бързо. Гребците на саловете точно пред нас бяха талианци и те не само вдигаха голям шум, а и бяха бавни. Един от Нюен Бао прошепна нещо и моите гребци завиха надясно, изпреварвайки другите.

В края на краищата, не бяхме толкова потайни. Греблата пляскаха във водата. Хората се блъскаха, сумтяха, суетяха се и понякога се сблъскваха с другите салове. Но такива звуци се носеха над водата всяка нощ, а тази вечер дъждецът заглушаваше донякъде шумотевизата. И, разбира се, отдалечавахме се от града право напред. Светлината в пробитата кула служеше за фар.

Моите гребци може би не наблюдаваха светлината особено внимателно. Отклонихме се от общия курс и загубихме останалите.

Някой изсъска.

Греблата спряха да гребат. Дори и мънкането на децата секна — майките сложиха длани на устните или им дадоха да сучат.

Не чувах нищо.

Зачакахме.

Сахра леко положи длан на рамото ми, за да ми вдъхне увереност.

И тогава чух тромавото гребане. Някой се бе отклонил още по-надалече от курса... Само че този сал плаваше в обратна посока.

Твърде рано беше за това.

Звуците ставаха все по-силни.

Другият сал се приближи толкова много, че ни се струваше, че ни виждат, въпреки тъмнината и дъжда.

Един глас тихо изрече нещо — само няколко думи, в които се долавяше гняв. На езика на Геа-Ксле. Поназнайвах около двайсетина думи, но сега не разпознах нито една от тях.

Но нямаше нужда да знам думите. Познах гласа.

Беше Могаба.

Не го бяха забелязали да потегля през деня. От северната и западната стражеви кули се виждаше почти цялата повърхност на

езерото.

Което означаваше, че той е тръгнал поне предната нощ. Което на свой ред обясняваше защо нямаше никакъв отклик, след като завладяхме портите.

Каква ли работа можеше да има там Могаба?

Нар отминаха в нощта. Продължихме. Останах унесен в мисли чак докато салът се блъсна в земята и ме лашна напред.

Двамата със Сахра взехме То Тан и вещите си и слязохме на брега. Малкият спеше, все едно прегръдките на леля му бяха легло за принц.

След малко разбрах, че спътниците ми, макар и въобще да не разбираха талиански, очакваха аз да поема командването и от тази страна. Идеята несъмнено беше на чичо Дой и щеше да е в действие само докато пристигне той.

— Червенокос, започвай да организираш строежа на лагера. — Бяхме се върнали отново в общия курс на флотилията и бяхме слепи на брега там, където и другите заедно с нас се дивяха на живота извън стените на Деджагор.

Да се мотаеш в полунощ в плющящия дъжд не ми се виждаше кой знае колко по-хубаво.

— Хора, да вървим. Не може да стоим така. Започвайте да строите заслони. — Разполагахме с палатките ма Нюен Бао от поклонническото им пътуване. Имахме одеяла, увити в същите тези палатки, за да се запазят сухи. — Някой да събере съчки и да запали огънове. — По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи в това време. — Бъбаду. Взemi няколко мъже и отцепете района. Ти. Джоро? Така ли се казваш, сержант? — Говорех на един от талианските войници. — Сформирай патрули. Хайде, по-живо! Не знаем дали тук няма хора, които искат да ни убият. — Но е трудно да полагаш грижи, когато си премръзнал, подгизнал и уморен.

Бях скапан до припадък, но дадох пример. Сахра ме последва и започна да ми помага. Докато крясках на хората, се редувахме да се грижим за детето. Представих си някой от големите разбойници от историята, като Кромбак Ужасни, разпореждащ се с ордите и награвил смрадливо бебе в едната си ръка.

То Там беше добро дете, но вечно трябваше да му се сменят пелените.

Скоро всички работеха здраво. Подслоните се издигнаха. Насякоха съчки. Малки огънове припламнаха, след тях и други, докато вече можехме да стоплим вода и да сварим ориз. Събирахме дъждовна вода в палатки и я изливахме в гърнетата. Трудно бихме подгизнали повече, отколкото вече бяхме.

Дори пратихме няколко наръча съчки в града със саловете. Приятелите ни също можеха да си посготвят нещо.

Толкова дълго бяхме живели в мизерия, че тази нощ беше просто поредната рутина. След време вече имаше калпав подслон, лоша храна и слаба топлина за всички ни. Но вече беше започнало да се съмва, а дъждът само проръмяваше. Сахра, То Тан и аз се промъкнахме в палатката ни и се увихме в одеялата. Почувствах се почти щастлив.

То Тан беше забележителен. Мълчеше през повечето време, почти като Сахра, макар че, когато поискаше, можеше да вдигне голяма патардия. В момента блажено спеше. За пръв път от седмица коремчето му беше пълно.

И моят корем също.

Четири часа чуден сън, преди нещастieto да го прекъсне.

Първоначално то прие формата на Кай Гота. Не бях виждал майката на Сахра, откакто чичо Дой я придума да се изнесе от жилището ми. Не ми беше мъчно за нея.

Тъй като бях заспал, не бях свидетел как тя е отворила палатката. Когато се събудих, баба Трол плюеше и кряскаше на смесица от Нюен Бао и много развален талиански. Сахра вече седеше с отворена уста, а в очите ѝ напиреха сълзи.

То Тан се разплака.

Кай Гота не беше равнодушна към детските сълзи. Под цялата ѝ лошотия наистина дремеше душа на баба. Но много дълбоко под нея. Тя каза нещо на мъника. Нежно!

Дотича Червенокосия.

— Да хвърля ли тая обратно в езерото, Мъргън?

— Какво?

— Преди малко изпълзя от водата. Твърдеше, че някой искал да я убие. Бил я бутнал от сала, на който пътувала. Струва ми се, че май си го е изпросила.

— Сигурно. — Сахра ме погледна учудено, въпреки че плачеше. — Но аз трябва да съм любезен с нея. Тя ми е почти роднина.

— Леле, човече — рече Червенокосия и се отдалечи, клатейки глава. Сахра заръкомаха отчаяно срещу майка си. То Тан се взираше в баба си, налупал палец. Усетих миризма.

— Иди при баба — пошепнах му. — Покажи й колко хубаво ходиш! — Той не схвана, но пък тя ме разбра и протегна ръце.

Доколкото виждах, То Тан беше единственият човек на света, който обичаше Кай Гота. Той зацъпука и баба му веднага забрави, че е мокра, премръзнала и вбесена.

Сахра ме погледна укорно. Свих рамене, ухилих се и изрекох безгласно:

— Пак трябва да му се сменят пелените.

Червенокосия ме завари да оглеждам града. Над нашия квартал се виеше дим.

— Бъбаду току-що залови патрул, Мъргън.

— Мамка му. Защо не докладват?

— Той каза, че знаели, че сме тук. Промъквали се. Оня тип Лебеда е с тях.

— Значи Едноокия е прав. Някой пострада ли?

— Още не.

— Това е добре. Огледаха ли лагера? — Нюен Бао бяха успели да го прикрият сравнително добре. Виждаше се къде е лагерът, но не и колко е голям.

— Мисля, че са видели само пушека. Много се изненадали, че ги засекли, според Бъбаду.

— Видяха ли го?

— Да.

— Жалко. Може би не са го познали. — Свих рамене. — Някои неща не можеш да ги избегнеш. Аз ще се оправя с тях. Дръж се. — Отидох при Сахра и майка й. — Тихо! — сопнах се, щом дъртата отвори уста. Имаме неприятности. Кой може да говори от името на Нюен Бао? Не знаех кого другиго да попитам. Тези странни хора правеха каквото им кажа, ако това можеше да подобри положението ни, но не говореха.

Старата остави бебето и стана. Присви очи — не виждаше добре.

— Тари Дак! — излая тя.

Дойде един слабичък, стар-престар човек. Въпреки възрастта си той мъкнеше голям вързоп съчки. Кай Гота му кимна властно.

Старчето се запъти към нас, тътрейки забързано нозе.

Отидох да го посрещна.

— Поздрави, бащице. Аз съм този, който разговаряше с Говорителя. — Говорех високо и бавно.

— Още не съм оглушал и ослепял, момче — отвърна той на талиански, по-добър и от моя. — Знаем кой си.

— Добре, тогава ще говоря по същество. Войниците са ни намерили. Не знаем какво е отношението им към вашия народ. Ако са ви сърдити, не мога кой знае колко да помогна. Воините ви отидоха на разузнаване. Можете ли да изчезнете?

Той ме гледа десетина секунди. И аз го гледах. Сахра дойде и застана до мен. Зад нас, То Тан играеше с баба си и се кискаше. Старецът отмести очи към Сахра. За миг той сякаш се вгледа в миналото. Потръпна, а изражението му стана още по-непроницаемо.

— Можем.

— Добре. Изчезнете, докато се занимавам с тях. — Посочих с палец нагоре по хълма. Ще кажа на Дой, той ще те намери.

Тари Дак продължаваше да гледа хладно. Не враждебно, никак даже, а просто неразбиращо. Аз не се държах като истински чужденец.

— Успех. — Върнах се при Червенокосия. — Ето какво правим. Нюен Бао се покриват. Аз ще отида с Лебеда. Като стигнем в лагера му, ще се помотая там. Ти се погрижи Нюен Бао да се изнесат, а после докарай тия съборетини така, все едно ги приготвяме за хората, които ще дойдат довечера.

Старецът подслушваше всяка дума.

— Ако някой пита — тези хора никога не са съществували.

— Ама...

— Действай. И им дай по-голямата част от храната. Ние можем да смучем бандата на Господарката. — Надявах се.

Червенокосия погледна Сахра. Явно всички смятаха, че го правя заради нея. Той сви рамене.

— Ти си шефът. Вероятно няма нужда да разбирам. Как ще ѝ го обясниш?

— Никак. — И поех нататък, където бяха наобиколили патрула на Лебеда.

Сахра спря да вземе То Тан на ръце и ме последва.

— Стой тук — наредих й. Тя ме погледна безизразно, поразена от внезапна глухота. Направих няколко крачки. Тя също. — Трябва да останеш със своя народ.

По устните й заигра усмивчица. Тя тръсна глава.

Хон Трей не беше единствената вещица в това семейство.

— Кай Гота...

Бум!

— Ти! Войнико на мрака! Ти нея съсипал, това на теб не стига? Жестока вещица мойта майка била, но... — По-нататък никак не й се разбираше, но пък се развряска още повече. Погледнах Тари Дак. Той оставаше непроницаем, но главата си залагам, че му идеше да прихне от смях.

— Майната му! Червенокос! Разбери кои вещи са на Сахра и се погрижи да не излизат от палатката ни. Хайде, жено.

— Мамка му! — измърмори Лебеда, когато заставах там, където можеше да ме вижда. — Нищо чудно, че си се върнал.

Долу ръцете, хубавецо. Здравейте, Нюен Бао! Ако ще излизате, идете при Тари Дак. Важно е. Талианци, вървете при Червенокосия от Отряда. — Обърнах се отново към Лебеда. — Готово. Имаме и няколко стрелци. За всеки случай.

Той престана да зяпа Сахра.

— Извинявай. Здравно си хлътнал, а? — Прояви любезността да прави забележките си на наречието на Защитника.

— Вярно си е. Какво става? Онзи ден се събуждам, след като моите магьосници правиха някакви опити с мен, и разбирам, че някои ми е ровил в главата и е бърникал в спомените ми. Разбирам, че съм бил в кухнята на ада, ловил съм плъхове и съм се бил с канибали, а през цялото това време моите така наречени приятели са кибичили тук и дори не са ми казали, че Господарят на сенките е мъртъв.

Лебеда ме изглежда тъпо.

— Ама... Мъргън, та ти го знаеше. Ти беше тук, когато убихме копелето. И стоя още седмица след това.

— Убили сте го?

Почна да ми просветва.

— Не си ли настоявал да се върнеш? Тя каза, че ти...

— Не, не съм. Когато се осъзнах, вървах нататък и реших, че бягам от Тъкача на сенки. Наистина бях убеден, че не съм се добрал до вас. Поне така мисля. — Колкото повече се опитвах да го проумея, толкова повече се обърквах.

Някой извика нещо на Нюен Бао. Войските ми не се бяха подчинили на заповедта. Друг се провикна на талиански:

— Господин Мъргън, може ли да дойдете тук, моля?

— Не знам какво става — казах на Лебеда. — По-добре стой и не мърдай. Тия са много докачливи.

— Нямам какво друго да правя в тоя живот.

— Сериозно ти говоря. Яка параноя ги тресе. Ако беше прекарал последните няколко месеца с тях, щеше да ме разбереш. — Изкачих се по стръмния склон, където талианец беше коленичил сред едни рехави храсти заедно с петнайсетинагодишен Поен Бао.

Момчето сочеше, нетърпеливо първо да съобщи лошата новина.

Над Деджагор се виеше дим. Доколкото можех да определя от северната стражева кула. Като че там се водеше бой.

Бледоморав проблясък ми съобщи, че Едноокия или Гоблин участват в него.

Могаба сигурно се опитваше да си върне кулата.

Забелязах проблясъци и около западната порта.

— Проклетият Могаба. Благодаря, момчета. Но нищо не можем да направим. — Надявах се Едноокия и Гоблин да изрежат нова дупка в задника на Могаба. — Хайде, връщайте се в лагера. Има работа за вършене.

Господарката си беше отишла. Кинжала бе поел командването — седеше и събираше бегълци от града, и им пречеше да се върнат и съобщят новината за Тъкача на сенки. Сам си го призна.

— Тя така иска. — Сахра като че не го вълнуваше, за разлика от всички останали мъже в лагера.

— Има късмет, че не е тук — измърморих. — Щях да я метна на коляно.

Тъй като нищо не ставаше, поседнах с него. Лебеда и Бесния, докато се стъмни. Някой намери на То Тан кученце, с което да си играе. Когато стана късно, казах:

— По-добре да се връщаме при нашите, че ще се изнервят.

— Няма да стане, приятел — отреза Бесния.

— Тя каза без изключения — подкрепи го Кинжала.

Изведнъж топлината във въздуха изчезна. Обясних на всеки какво мисля за тях с погледа на Нюен Бао. Лебеда и Бесния се извърнаха. Кинжала издържа, ала трепна.

Сахра като че не се безпокоеше. Предполагам, че след Деджагор й беше трудно да си представи, че има и по-лошо. Дори се усмихваше.

— Предполагам, че затворническият лагер е там, където го оставих? — Тази част от предишното ми посещение си я спомнях идеално.

— Ще те настаним по-удобно — обеща Кинжала.

— Ще ти покажа леглата — предложи Бесния.

Когато според Лебеда се бяхме отдалечили достатъчно, че да не можем да чуем, той каза на Кинжала:

— Огледа ли я добре? Тази жена е обладана от духове.

Погледнах Сахра. Предполагах, че и тя го е чула, но изражението ѝ не ми казваше нищо.

Ако Кинжала е отговорил на Лебеда, то е говорел по-тихо.

Продължих да разглеждам Сахра, чудейки се какво ли е видял Лебеда.

Палатката беше прилична. Сигурно е принадлежала на офицер от сенчестите със среден чин. Почитаха ни като гости. А палатката вървеше с човек, натоварен със задачата да ни настани уютно и да ни донесе вечерята. Изглежда, войските на Кинжала намираха успешно храна. Отдавна не се бях наяждал така добре.

— Това, което искам повече от всичко на света — казах на нашия човек, чието име така и не научих, — е баня.

Сахра пусна усмивка, която можеше да разтопи и броня. Тя много се въодушеви от идеята. — Толкова съм мръсен, че бълхите ми са въшлясали.

По високите етажи сигурно чувстваха доста голяма вина. Само час по-късно дойдоха няколко войници, влачейки оплячкосано отнякъде каменно поило за коне, а няколко мъже мъкнеха кофи с топла вода.

— Сигурно сме умрели и сме се родили като принцове — казах на Сахра.

Палатката ни бе достатъчно голяма, за да се поберат и коритото, и водата, и дори остана място.

Дойде Лебеда.

— Какво ще кажеш, а?

— Ако мои приятели не се биеха и умираха там, щях да помоля за доживотна присъда.

— Не се впрягай, Мъргън. Всичко ще се нареди.

— Знам, Лебед, знам. Но някои от нас няма да са толкова щастливи от начина, по който се нарежда.

— Е, да. Лека нощ.

Лека беше. Още докато се къпехме, Сахра даде да се разбере, че тя възприема нашите отношения точно като такива, каквито другите се бояха или подозираха, че са. Тя ме смайваше със способността си да общува, без да изрича думи, поразяваше ме с това, че сред този

безмилостен ад можеше да разцъфти цвете с такава красота и да се опълчи срещу нощта.

Спах толкова дълго и толкова дълбоко, както не бях спал от месеци. Може би нещо вътре в мен просто се предаде и се отпусна.

Събуди ме вода, плисната в лицето.

— Какво? — поотворих единия клепач. И веднага скочих. Сахра също се надигна заедно с мен.

— То Тан? Какво правиш, хлапенце? — Малкият се беше навел над конското поило и пляскаше във водата. Той ме погледна, ухили се и изломоти нещо на бебешки Нюен Бао, което прозвуча като „Тата“.

— Какво става?

Сахра сви рамене. То Тан отново повтори „Тата“ и запълзя към входа на палатката.

Навън ставаше нещо. Грабнах дрехите си, скочих и си подадох главата навън.

— Мамка му! Откъде се взехте, да му се не види? — Тай Дей и чичо Дой седяха навън, положили мечовете си в скута. Слава Богу, приборани в ножниците. Групи от талианци прииждаха и ги оглеждаха. Сигурно не седяха там от много отдавна, нито пък бяха поискали разрешение да влязат в лагера и да се настанят.

Дойдоха Лебеда и Бесния.

— Само едната група успя да прекоси снощи — съобщи ми чичо Дой. — Чернокожите атакуваха. Доста мъже бяха ранени, много от саловете — повредени. Но техните войници не искаха да се бият и мнозина пожелаха да се присъединят към Бонхардж.

— Кой са тези, по дяволите? — попита Лебеда. — Как са попаднали тук?

— Останалите от семейството. Вероятно са се промъкнали тайно. Много ги бива. Явно патрулите ти не се справят добре.

Кинжала се провикна в далечината.

— Да му се не види — изсумтя Лебеда. — И сега какво? — И се отдалечи тичешком.

Бесния огледа набързо Тай Дей и чичо Дой, сви рамене и последва Лебеда. Чичо Дой каза нещо на Сахра. Тя кимна. Сигурно искаше да разбере дали е добре.

То Тан се катереше по баща си.

— Ти се справи добре и направи повече, отколкото беше длъжен. Знаменосецо — каза ми Дой. — Нашите хора са далече, на сигурно място, а тези мъже не подозират за тях.

— Така ли? Много добре. Ами моите?

— Не пожелаха да дойдат. Магьосниците искат да преследват Могаба докрай. Довечера може и да дойдат.

Те не дойдоха вечерта. Нито пък следващата, макар че изпратиха много талианци и джайкури при пас вместо Отряда.

Два дни по-късно Бесния най-последно ме просвети за какво е било вълнението, когато Кинжала прекъсна разговора ни за чичо Дой и Таи Дой.

— Знахаря ще е тук след час-два, Мъргън — обясни ми той. — Може да подметнеш някоя добра дума за нас.

— Какво?

Не мина и час, и Стареца дойде, и то не сам. Знахаря пътуваше със самия Прабриндрах Драх. Съдейки по вида му, пътят наистина е бил тежък. Тръгнах към него, като ту тръгвах, ту се спирах — не знаех какви ли са отношенията ни след толкова време.

Той скочи от коня и каза:

— Аз съм, истински съм.

— Но нали те видях как умираш.

— Не, видя как ме раняват. Когато ти офейка, аз още дишах.

— Така ли? Ти беше в такова състояние, че просто нямаше начин...

— Да, не би трябвало да има. Дълга история. Можем да я раздъвчем някой път на някоя и друга бира. — Той махна. Един войник припна към нас. Знахаря грабна копието му, дълго почти колкото пика, и ми го бутна в ръцете.

— Вземи. Остави това, когато хукна да се правиш на Създателя на вдовици.

Не можех да повярвам. Не и отначало. Това беше копието, което служеше за дръжка на знамето.

— Трябва ли да го прегръщаш?

— Наистина е то! Бях почти убеден, че се е загубило. — Въпреки онова, което бях казал на Могаба. — Нямах понятие колко виновен се чувствах. Въпреки че мислех, че онзи път съм го видял... Ти ли си, наистина? — Вгледах се в него. След като бях виждал на какви илюзии

са способни Едноокия и Гоблин, не бях съвсем готов да повярвам на собствените си очи.

— Аз съм. Наистина. Жив и в настроение да ритам задници. Но умът ми сега е зает с друго. Къде е Господарката?

Горкичкият. Кинжала му съобщи лошата новина. Любимата му бе поела на север преди повече от седмица. Разминали се бяха по пътя.

Лебеда и Бесния се впечатлиха от присъствието на принца, предполагаемия им шеф. Но защо той беше извън града и обикаляше насам-натам? Забелязах, че Знахаря гледа втренчено Синдху, който не бе тръгнал с Господарката.

— Стига си се любил с проклетото копие, Мъргън! — рече сопнато Стареца. — Трябва да наваксам. Отдавна съм загубил връзка. Някой ще отведе ли този проклет звяр, дете ми смачка задника?

Един войник хвана поводите на коня му.

— Да отидем на сянка.

— Искам да чуя твоята история — казах. — Докато е свежа.

— Ще я запишеш в Аналите ли? Водиш ли ги?

— Опитах. Само че се наложи да ги оставя в града. — Това също не ми харесваше. Едноокия можеше да ти обещае, че освен дете ще се грижи за тях, ще ти свали и луната, но щеше ли да го направи?

— Чакам с нетърпение да прочета Книгата на Мъргън. Ако става за нещо, получаваш доживотна работа.

Лебеда спомена, че Господарката смятала да напише собствена книга, когато има време. Знахаря метна камък по един гарван. Беше първият, който забелязвах след албиноса онази нощ. Може би той го бе довел. Описах му в общи линии какво се е случило в Деджагор.

— Сигурно за никого не е било забавно. Явно Могаба е основният проблем. По-добре веднага да се заемем с него. Колко хора има още там?

— Предполагам, че той и Нар разполагат с от петстотин до хиляда души. Не знам колко имам аз. Всяка нощ идват, но тъй като тук ме избраха за пленник, не мога да ги следя. Гоблин, Едноокия и повечето от Отряда все още са там. — Надявах се, че чичо Дой и Тай Дей използват това, че вниманието е насочено в друга посока, и са поели по пътя заедно с То Тан и Сахра.

— Но защо са останали?

— Не искат да тръгват. Казват, че щели да изчакат, докато Господарката си възвърне силите напълно. Твърдят, че тук, навън, ги причаква нещо.

— Да си възвърне силите?

— Вече започна — обади се Кинжала.

— Хммм. И от какво се боят, Мъргън?

— От ученичката на Видоменителя. Оная кучка от Хвойноград. Веднъж вече насмалко да докопа Едноокия... — Как така сега вярвах на тоя плъх, но не му повярвах, като ми каза?

За миг пред очите ми изникна Едноокия през онази нощ — пухтеше, а смъртта с хищните зъби го настигаше. Видението беше плътно като истински спомен.

— Спомням си я. Истинско творение. Кестенявия Скубльо трябваше да се погрижи за нея, докато все още можеше.

— Очевидно тя иска да ни отмъсти, че сме пречукали Променливия. Може би е заключена във формата на форвалака. Което, предполагам, би вбесило всеки. Но ако ме питаш за личното ми мнение, според мен тя е само оправдание. Искат да си останат там, защото иначе ще им се наложи да изоставят това-онова.

— Като например?

Свих рамене.

— Това са Гоблин и Едноокия. Месеци наред имаха възможността да кокошкарстват и да въртят далавери.

— Разкажи ми за Могаба.

Стигнахме до гадостите.

Преди да завършим разговора, дори и противният Синдху презря Нар.

— Ще сложа край на това. Искаш ли да занесеш съобщение на Могаба?

Погледнах през рамо. Надали питаше тоя зад мен — нямаше никой.

— Ти бързикаш ли се? Не, освен ако не е заповед. А дори и тогава може би не. Могаба иска главата ми, без да споменаваме сърцето и дроба ми за закуска. В момента е толкова полудял, че би ме погнал, даже и ти да си зад гърба ми.

— Ще намеря някой друг.

— Добро хрумване.

— Аз ще отида — предложи Лебеда, а после двамата с Бесния се скараха за това. Очевидно Лебеда имаше да доказва нещо на себе си, а според Корди не се налагаше.

Статутът ми в лагера рязко се промени. Изведнъж все едно изобщо не съм бил пленник и бях свободен да върша всичко, което може да допринесе за общото благо.

Единственият проблем беше, че в палатката ми беше студено. От Сахра и Нюен Бао ми беше останал само нефритеният амулет, който тя бе взела от Хон Трей преди да изнесем децата след клането.

— Приключи ли? — попита ме Знахаря. Завари ме да седя пред палатката и да поправам знамето.

Показах му какво правя.

— Става ли?

— Идеално. Готов ли си?

— По-готов не мога да бъда. — Докоснах нефритената гривна.

— Ти май държиш на нея?

— Много.

— Искам да ми разкажеш всичко за нейния народ.

— Някой ден.

Минахме през хълмовете и слязохме към брега. В езерото вече плуваше доста голяма лодка. Войниците на Кинжала я бяха пренесли по суша, след като не успяха да я прекарат по канал от най-близката река до езерото. Двамата със Знахаря се разположихме на една могилка. Сложих знамето на видно място. От града щяха да го видят, дори и да не познаят мен и Стареца.

Могаба искаше да знае къде е знамето. Сега сам можеше да види.

Докато лодката прекоси езерото и се върна, ние със Знахаря размишлявахме какво ли кара и Могаба, и Господарката толкова силно да жадуват властта.

— Лебеда май постига някакъв резултат. Можеш ли да видиш какво става?

— Май някакъв чернокож се качва в лодката.

Този някой се оказа Синдаве. Съобщих го на Стареца.

— Този винаги е бил честен с нас, доколкото е възможно, когато Могаба ти е шеф. Очиба, Иси и още неколцина също не бяха лоши. Но не могат да престъпват заповеди.

Синдаве слезе на брега. Знахаря му отдаде чест. Той откликна несигурно и ме погледна, за да му подсказва нещо. Свих рамене. Да си решава сам. Нямах представа накъде върви всичко това.

Синдаве се увери, че стои лице в лице с истинския капитан. След като остана доволен, той предложи:

— Да се отделим някъде и да поговорим.

С незабележим жест старецът ми показа, че трябва да ги оставя да разговарят на четири очи. Те минаха зад могилата и седнаха на къс скала. Разговаряха дълго, без да повишават тон. Най-сетне Синдаве стана и се върна на лодката. Приличаше на човек, притиснат под тежко бреме.

— Какъв е случаят? — попитах Знахаря. — Изглежда така, сякаш изведнъж върху умората от обсадата му са се трупнали двайсет години.

— Душежни години, Мъргън. Когато се чувстваш морално задължен да предадеш най-добрия си приятел от детинство, става така.

— Какво?

Той не каза нищо повече.

— Отиваме там. Ще се срещна с Могаба очи в очи.

През ума ми минаха цял куп аргументи срещу това. Но не ги изтъкнах — той изобщо нямаше да ме слуша.

— Без мен. — Потръпнах. По гръбнака ми лазеше студената тръпка, за която разправят, че я получаваш, когато някой стъпи на гроба ти.

Знахаря се втренчи в мен. Забих знамето енергично в земята, сякаш казвах „Не мърдам отук“. Той изсумтя, обърна се и слезе при лодката. Онази твар Синдху се измъкна от нищото и се присъедини към тях. Чудех се каква част от разговора между Синдаве и Знахаря е подслушал. Може би нито дума. Стареца сигурно е използвал наречието на Градовете на скъпоценните камъни.

Когато лодката навлезе навътре в езерото, седнах до знамето, вкопчих се в пръта и се опитах да проумея какво правеше връщането ми там невъзможно.

От доста време не бях получавал сериозни припадъци. Вече не бях нащрек. Този ме издебна — все едно се разсеях и потънах в ленив унес. Гледах Деджагор, но вече не го виждах, мислех за младата жена, влязла в живота ми, и за старата, която го напусна. Сахра и вечно сериозният То Тан вече ми липсваха.

Един бял гарван кацна на върха на копието и ми изграчи. Не му обърнах внимание.

Стоях на ръба на блещукаща пшеничена нива. В средата ѝ, на трийсетина крачки от мен, стърчеше разкривен и изкорубен черен дънер, наобиколен от заядливи гарги. Приказните кули на Наблюдателницата сияеха в далечината, на един ден път оттук. Разпознах ги, без да разбирам как бих могъл.

Внезапно гарваните се издигнаха, закръжиха и отлетяха нататък в ято, което не приличаше на гарваново. Един бял гарван остана да кръжи в небето.

Дънерът заблестя с мрачно сияние, което бавно угасна.

Там стоеше една жена. Много приличаше на Господарката, но беше още по-красива. Като че гледаше през мен. Или погледът ѝ проникваше в мен. Тя се усмихна коварно, игриво, изкусително, може би налудничаво. След миг птицата албинос кацна на рамото ѝ.

— Невъзможен си.

Усмивката ѝ се разпръсна на парченца смях.

Тя можеше да бъде само една личност — освен ако не бях напълно и неотвратимо луд. И тази личност бе умряла много отдавна преди да се присъединя към Отряда.

Ловеца на души.

Когато тя е издъхнала, Знахаря е бил там.

Това би обяснило много неща, би осветлило стотици мистерии. Но как бе възможно?

Огромен черен звяр, приличен на абаносов тигър, излезе иззад мен и приклепна до жената. В държанието му нямаше нищо

угодническо.

Уплаших се. Ако Ловеца на души беше жива, обикаляше по тия краища и беше склонна да се намесва, тя можеше да се превърне в най-големия ужас тук. Тя беше по-могъща и от Дългата сянка, и от Оплаквача, и от Господарката. Но освен ако не се беше променила от едно време, тя предпочиташе да използва дарбите си на дребно, от злоба или за забава.

Тя ми намигна, после се завъртя и сякаш се разтвори във въздуха, и само смехът ѝ остана да трепти след нея. Той зарази с веселие и белия гарван.

На форвалака представлението му омръзна и той изчезна в далечината. А аз се стопих.

Гарван изграчи над мен. Една ръка разтърси грубо рамото ми.

— Добре ли сте, господине? Нещо не е наред ли?

— Какво? — седях на каменно стъпало, вкопчен в прага на масивна дървена врата. Един гарван албинос се разхождаше напред-назад по стрехата над нея. Мъжът, който ме държеше за рамото, се опита да го пропъди със свободната си ръка и няколко остри ругатни. Изглеждаше едър и космат.

Беше посред нощ. Слабата светлина идваше от фенера, който мъжът бе поставил на калдъръма. През улицата, ниско над земята, блестяха чифт очи. За миг ми се стори, че забелязах нещо огромно, подобно на котка, да се промъква покрай нас.

Мъжът беше един от шадарските патрули, които Освободителят бе наел, за да обикалят улиците нощем, да поддържат реда и да се оглеждат за външни лица със съмнителен произход.

Откъм мрака отсреща се носеше смях. Патрульът не се справяше добре. Тук се предполагаше, че аз съм от добрите, а тя беше съмнителна непозната.

Намирах се в Талиос!

Усетих мирис на дим. Фенерът?

Не. Миризмата идваше от стълбището зад мен.

Сетих се, че съм изтървал лампа. Спомних си объркана какафония от места и времена.

— Добре съм. Зави ми се свят.

Смях от отсрещната страна на улицата.

Шадарът се огледа назад, но инак не прояви никакъв интерес. Не искаше да повярва в моята история. Искаше да изнамери нещо нередно тук и сега. Не обичаше чужденците. А ние, северняците, до един бяхме смахнати пияници. Но за съжаление се ползвахме от голямото благоволение на Двореца.

Станах. Трябваше да се раздвижа. Умът ми се проясняваше. Паметта ми се завръщаше. Имах отчаяна нужда да стигна до познатия

стар вход на Двореца, защото трябваше бързо да се прибера.

Луната изведнъж обля със светлина улицата. Сигурно беше след полунощ. Видях, че жената отсреща ме гледа. Понечих да кажа нещо на шадара, но в далечината се чу рязко изсвирване — откъм посоката, в която ми се беше сторило, че върви чудовището. Друг патрул имаше нужда от помощ.

— Пази се, чужденце — каза мъжът и се затича нататък.

И аз побягнах, като дори не спрях, за да затворя вратичката.

Стигнах до познатия ми вход. Нещо не беше наред. Тук трябваше да стоят на пост стражите на Бесния Корди.

Бях невъоръжен, без да броим ножа на пояса ми. Извадих го и се престорих на свиреп боец. Нямаше как бандата на Бесния да остави входа без надзор. Тия не можеше да ги подкупиш да се издънят.

Открих стражите в стаята им. Бяха удушени.

Значи вече нямаше нужда да разпитваме пленника. Но кой ли беше мишената? Стареца? Почти със сигурност. Радишата? Вероятно. И всички останали важни хора, до които успееха да се докопат.

Потиснах паниката и се удържах да не се втурна слепешката. Все пак Тай Дей и чичо Дой бяха там.

Съблякох ризата на един мъртъв страж и увих гърлото си. Това щеше да ме защити донякъде от кърпата на Удушвачите. После заприпках нагоре като планинска коза, отдавна не катерила скали. Стигнах до моя етаж толкова каталясал, че се наложи да се облегна на стената, като се мъчех да не повърна. Краката ми бяха като пихтия.

Вече навсякъде биеха тревога. Това се случваше, докато аз стоях там. Посъбрах малко сили, тръгнах по коридора и се препънах в един мъртвец.

Беше мръсен и недохранен. Разпорен от лявото рамо до десния хълбок. Дясната му ръка лежеше на десет стъпки от него и все още стискаше черен румел. Навсякъде беше оплискано с кръв, а трупът продължаваше да кърви.

Втренчих се в кърпата. Мъртвецът бе убивал много пъти, но сега Кина го бе предала.

Способността към предателство беше едно от най-умилителните качества на богинята.

Само Пепелния жезъл можеше да реже толкова чисто и дълбоко.

Пред моята врата лежеше още един труп. Трети — проснат през нея. И двата още кървяха. Мухите все още не бяха много.

Влязох в дома си с нежелание, готов да забия зъби във всичко, що мърда.

Надуших непознат мирис.

Завъртях се и замахнах с ножа, когато някакъв кльоцав, кафяв, мръсен човек ме връхлетя, удари ме и ме хвърли назад. Черен румел обви врата ми, но превръзката му попречи да си свърши работата.

Отскочих назад и се блъснах в писалището. Остра болка прониза тила ми.

„Не пак!“ — изкрещях безгласно.

Обви ме мрак.

Събуди ме болката. Ръката ми гореше.

При сблъсъка с писалището бях обърнал една лампа. Ръкописите ми, моите Анали, горяха. И аз горях. Сkochих с писъци, заудрях ръката си и когато успях да я угася, заподскачах насам-натам, като се мъчех да спася ръкописите. Не виждах нищо друго, не мислех за нищо друго. Животът ми гореше и отлиташе с дима. А отвъд дима бяха само домът на болката и мрачните времена.

Далече, много далече, сякаш в дълъг и безмилостен тунел видях чичо Дой, коленичил до Тай Дей. Между тях и мен лежаха трима мъртъвци. Подът не се виждаше от кръвта им. Двама от тях бяха прерязани от Пепелния жезъл — личеше си по точността. Третият бе разрязан на кръст и краищата на раната бяха малко по-неравни. Боецът с меча е бил обзет от неконтролируем гняв.

Чичо Дой притискаше главата на Тай Дей до гърдите си. Лявата ръка на младия мъж висеше като счупена, а дясната прегръщаше То Тан в скута му. Главата на петгодишното момче бе килната под странен ъгъл. Лицето на Тай Дей беше бледо. Съзнанието му не бе на този свят.

Чичо Дой стана, дойде при мен, погледна ме в очите, поклати глава, а после ме притисна в мощна прегръдка.

— Бяха твърде много и твърде бързи.

Строполих се.

Това бе настоящето. Днешният ден. Това бе новият ад, в който не исках да бъда.

... отломки...

... само черни отломки, които се ронеха между пръстите ми.

Покафенели ъгли на страници, по които са изписани пет-шест думи с неравен почерк, а контекстът им е вече изгубен.

Всичко, останало от два тома Анали. Хиляди часове труд. Четири години история. Изчезнали завинаги.

Чичо Дой иска нещо. Кара ме да пия някаква странна Нюен Бао настойка.

Отломки...

... навсякъде около мен — отломки от труда ми, живота ми, любовта и болката ми, разпръснати из тези мрачни времена...

Мрак. А сред мрака — отломки от време.

Хей, ти! Добре дошъл в града на мъртвите...

В жилището ми нахлуха стражи. Какво ставаше? Бях объркан. Пак ли припадък?

Пушек. Кръв. Настоящето. Жестокото настояще, което издишваше болка, както драконът издиша огън.

Усетих присъствието на Капитана. Той дойде от дъното на жилището, клатейки глава, и изгледа чичо Дой с любопитство.

Бесния Корди се втурна вътре. Приличаше на човек, сблъскал се с най-големия ужас в своя дълъг и нещастен живот. Отиде право при Знахаря. Чух само „... трупове навсякъде“.

Не успях да доловя отговора на Знахаря.

— ... са преследвали теб?

Знахаря вдигна рамене.

— Ти излезе последен...

Един страж влезе тичешком и зашепна на Бесния.

— Слушайте! — кресна Бесния. — Все още навън има живи. Внимавайте. — Двамата със Знахаря се доближиха. — Заблудили са се в лабиринта. Едноокия ще ни трябва, за да ги намери.

— Вълненията никога не спират, а? — Знахаря изглеждаше много уморен.

Чичо Дой обяви, като не се обръщаше към никого конкретно:

— Те тепърва започват да ни връщат. — Талианският му бе отличен, като се има предвид, че предния ден не можеше и думица да каже на него.

Майка Гота дойде — прегърбена, тътреща крака. Типично за жените Нюен Бао, които превъзмогват нещастие, тя беше направила чай. Това беше може би най-ужасният ден в живота ѝ. Сигурно беше сварила много чай.

Капитанът отново изгледа изпитателно чичо Дой, а после коленичи до мен.

— Какво е станало тук, Мъргън?

— Не съм сигурен. Влязох по средата и наръгах един мъж. Ей онзи. От сблъсъка отхвъркнах към масата. Спънах се и паднах в дупка във времето. Може би. Като се събудих, горях. — Около мен все още бяха пръснати обгорени страници. Ръката адски ме болеше. — Навсякъде имаше трупове. Припаднах. И след това се намерих в настоящето.

Знахаря улови погледа на Бесния и му посочи към чичо Дой.

Бесния Корди на отличен Нюен Бао помоли чичо да разкаже какво е станало.

Това бе нощта на хилядата изненади.

— Тези Измамници действаха умело — каза чичо Дой. — Нападнаха внезапно. Събудих се само миг преди двамата да ми се нахвърлят. — Обясни как е избегнал смъртта, като за целта бе строшил един врат и един гръбнак. Описа убийствата клинично, дори критично.

Беше безпощаден и към себе си, и към Тай Дей. Кореше се, защото бе си позволил да се изкуши да преследва другите Измамници, когато хукнали да бягат. Бягството им се оказало за заблуда. Тай Дей, който бе останал на мястото, бе разкритикуван за мигновеното си колебание, което му струвало счупена ръка.

— Евтин урок за него — отбеляза Знахаря. Чичо Дой кимна — сарказмът на капитана му убягна. Трябваше да приеме жестоката цена, че е позволил да го изиграт.

В жилището ми имаше четиринайсет трупа, без да броим съсипаните Анали. Дванайсет от тях бяха на Измамници. Единият бе жена ми, другият — племенникът ми. Шестима бяха загинали от Пепелния жезъл, трима — от ръцете на Тай Дей. Майка Гота бе изкормила два и аз бях намушкал един при влизането си.

Стиснал рамото ми — жест, който би трябвало да ме утеши — чичо Дой каза:

— Един воин не убива жени и деца. Това е дело на зверове. Когато зверовете убиват хора, всички мъже са принудени да ги преследват и унищожат.

— Добре говориш — каза Знахаря. — Но Измамниците никога не са се обявявали за воители. — Не беше впечатлен от речта на чичо.

Бесния също не бе впечатлен.

— Това е религия, дядка. Техният Път. Те са жреци на смъртта. Полът или възрастта на техните жертвоприношения нямат никакво

значение. Жертвите им отиват право в рая и повече не им се налага да ги върти колелото на живота, колкото и скапана да е била кармата им.

Настроението на чичо Дой се помрачаваше с всяка минута.

— Познавам туга — измърмори той. — Стига туга. — Никой не му разкриваше никакви тайни.

Корди се усмихна коварно на майстора на меча.

— Вие сигурно сте се класирали на челно място в списъка на най-желаните от тях жертви, след като сте убили толкова много от тях. Ако си Измамник, си спечелваш голям престиж с убийството на човек, претрепал много хора.

Чувах какво дърдори Бесния, но не ми се струваше разумно.

— Туга не е по-смахната от която и да било религия тук — смънках.

Това като че обиди всички по равно. Добре.

Бесния се обърна, за да се скара на стражите си. Не бяха оправдали оказаното им доверие. Собствената ми беда бе само една от няколкото случили се. И продължаваха да се случват.

Вцепенен, промълвих:

— Срещу такова нещо не можеш да се защитиш, Бесен. Тези не бяха войници. — Захвърлих овъглените листа, които още държах в ръце, към най-близкия труп. — Те са дошли тук с надеждата до полунощ да стигнат до рая. Дори сигурно са нямали и план за бягство. — И продължих по-тихо: — Капитане, по-добре нагледай Пушека.

Знахаря се намръщи, сякаш бях издал всички тайни, но попита само:

— Да имаш нужда от нещо? Искаш ли някой да остане с теб?

Той разбираше какво означава за мен Сари.

— Затова става въпрос. Досега непрекъснато отстъпвах. Капитане, взех със себе си семейство. Ако почна да изперквам, те ще ме успокоят. Искаш ли наистина да ми помогнеш? Превържи ръката на Тай Дей, а после върви да си вършиш работата.

Знахаря кимна и направи един малък жест, който в нормално време означаваше „Върви“, но сега означаваше много повече.

— Нараян Сингх някоя сутрин ще се събуди и ще разбере, че е посял вихри. Няма вече сигурно място за него.

Станях и излязох навъсено от стаята си. Зад мен Тай Дей стенеше, докато Знахаря му превързваше ръката. Стареца не му

обръщаше никакво внимание — бе зает с издаването на нареждания, означаващи, че войната ще се разрасне много повече.

Чичо Дой ме последва.

Реалността болеше по-малко от очакването. Заех се с безсмисленото занимание да махна румела от гърлото на жена ми. Стоях там и се взирах в празното, а кърпата висеше от ръката ми. Този Удушвач явно е бил истински майстор. Вратът ѝ не беше счупен, нито гърлото ѝ — посинено. Все едно спеше. Но когато я докосвах, нямаше пулс.

— Чичо Дой, може ли да ме оставиш сам?

— Разбира се, но първо изпий това. Ще те отпусне. — И той ми подаде нещо, което вонеше гадно.

Дали вече не бяхме вършили това?

Той се отдалечи. Легнах за последен път до Сари и я прегърнах, а лекарството започна да прониква в тялото ми и да предизвиква сън. През ума ми минаваха всички обичайни мисли, обземаха ме обичайните омрази. Мислех си немислимото — че може би беше най-добре това да се случи преди Сахра да разбере какво означава да си член на Отряда.

Спомнях си великото чудо. Ние бяхме двойка, която никога не е трябвало да се събира. Брак, за който не съжалявах нито за миг, ала създаден от сила, крехка като негласната прищявка на старица, носеща бремето на истерични и ненадеждни прозрения.

И разумни, и налудничави мисли се въртяха из главата ми. Бях започнал да я виждам като светица — нещо неизбежно след всяка ненавременна смърт. Заспах. Но дори и в Нод не можех да избягам от болката. Сънувах жестоки сънища, които не си спомнях след събуждането. Сякаш самата Кина ми се подиграваше и ми казваше, че триумфът е измама, която струва скъпо.

Когато се събудих, Сари вече я нямаше, а главата ми бумтеше от махмурлука от лекарството. Запрепъвах се насам-натам и накрая се блъснах в майка Гота. Старицата се суетеше над чая и си говореше сама, точно както говореше и с останалия свят.

— Къде е Сахра? — попитах. — Налей ми чай, моля. Какво стана с нея?

Гота ме погледна така, сякаш не бях с всичкия си.

— Умря.

Не беше от тия, дето си мерят думите.

— Знам. Тялото ѝ го няма.

— Отнесоха я у дома.

— Какво? Кой? — В мен се надигна гняв. Как смееха?! Кои бяха те?!

— Дой. Тай Дей. Братовчедите и чичовците ѝ. Отнесоха Сахра и То Тан у дома. Аз останах, за да се грижа за теб.

— Тя ми беше жена, аз...

— Преди да ти стане жена, тя беше Нюен Бао. И сега е Нюен Бао. И утре ще бъде Нюен Бао. Фантазиите на Хон Трей не могат да го променят.

Успях да се овладея и да не избухна. Гота беше права — от гледната точка на Нюен Бао.

Освен това в момента не можех да направя нищо, не и ако не ми дойдеше повече хъс, отколкото имах тази сутрин. Исках само да седя и да тъна в самосъжаление.

Върнах се в стаята ни с чая, седнах на леглото, взех нефритения амулет, принадлежал на Хон Трей. Тази сутрин той ми се стори много топъл, по-жив от мен. От много време не бях го носил. Сега го сложих на китката си.

Можех да си излея яда върху чичо Дой, като се върне.

Ако се върнеше.

Нито един нападателен отряд на Удушвачите не постигна тактическата си цел, но въпреки това нападението им беше успешно в психологично отношение. То хвърли града в смут, бе удар за водачите и породил ужас, много по-голям от същинската вреда. Знахаря се вкопчи в нападението и го заразглежда от всички страни.

На другата сутрин, когато повечето продължавахме да се борим с чувствата си, той отиде при талианците и им говори в стария си облик на Освободител. Обяви нова, яростна епоха на тотална и безмилостна война срещу Господаря на сянката и туга, въпреки че разкри малко от случилото се в Двореца при нападението. Това породил мълва, която се носеше като луда по улички и сокаци и подхранваше новопородилия се гняв. Години наред войната се водеше далече — далече, в старите Сенчести земи, и повечето хора се бяха откъснали в чувствата си от нея. Нападението на Измамниците я върна у дома. Въодушевляването от едно време отново изплува на повърхността.

Освободителя съобщи на тълпата, че годините на подготовка са свършили и е време за справедливостта да възтържествува.

Но незабавното начало означаваше зимна кампания. Попитам Стареца дали намеренията му са наистина такива.

— Точно така. Повече или по-малко. Долу са се отпуснали, и ти го знаеш — нали язди Пушека. Кой ще е толкова луд да пробва да мине Дандха Преш, когато прелита сняг?

Кой ли, наистина?

— Но това означава, че на войниците ще им е много тежко.

— Щом дъртак като мен може да издържи, значи всички могат.

Така си беше. Само че някои издържаме повече от други. Някои сме обсебени.

По дяволите. Ние от Черния отряд имаме достатъчно мании и омрази за всички.

Работата стана всичко за мен. Злото време беше отминало — вече не пропадах в жестокото вчера, за да избегна още по-жестокото

днес, или поне не забелязвах. Но не спях добре. Адът продължаваше да дебне отвъд стените на съня. Зарових се в Аналите — пренаписах всичко отнето от огъня. Яхнал Пушека, бягах в миналото, където и когато можех, за да сверя спомените си.

Арсеналът на Едноокия увеличи производството. Стареца направо подлуди управляващите с опитите си да събере пари, за да изплаща всичко.

Вестта за новия етап плъзна из талианските територии толкова бързо, колкото можеха да тичат конете.

Господарката започна да събира войските си и да ги обучава да се справят с онези тъмни сили и дела, които бяха дали име на Господарите на сенките.

Забелязах, че Гоблин съвсем се изгуби от поглед, но чак седмици след като се беше случило. Боях се да не е убит, но Знахаря като че не се тревожеше.

Едноокия беснееше. Отчаяно искаше да свърже приятелчето си с моята тъща, но не можеше да изрови и следа от дребния жабок.

В нощта, когато вятърът вече не се промъква през матовите прозорци и не лудее из необитаваните коридори, нито шепти на милионите промъквачи се сенки, крепостта се изпълва с мълчанието на камъните.

Ледени, жестоки сънища се пробуждат във фигурата, прикована към трона, толкова древна, че части от нея са изтлели. Лъч светлина я осветява. Фигурата въздиша, вдъхва светлината и издиша балон от сън, който успява някак да се промъкне през мъчителните проходи на твърдината, да излезе в света и да се впусне в търсене на съзнание, което ще го приеме. Над равнината сенките се стрелкат като рибки, усетили преминаването на огромен хищник.

Звездите намигат със студена ирония.

Начин винаги има.

Домът на болката? Подигравателен смях. Тя е красива. Да. Красива почти като мен. Но тя не е за теб.

Жената сложи едно дете да си легне. И най-малкото ѝ движение бе изпълнено с грация.

Аз... Внезапно се появи „аз“. Не! Тя не е за теб! Тя е моя!

Ти нямаш нищо освен онова, което аз ти давам. А аз ти давам болка. Това е домът на болката. Не! Каквото и да си... ВЪРВИ СИ!

— Ох!

Отворих очи. Чичо Дой и Тай Дей бяха приклекли от двете ми страни с угрижен вид. Завъртях глава, учуден да ги видя толкова скоро. Лежах на пода в работната си стая, но бях облечен за сън.

— Какво правя тук?

— Ходеше насън — съобщи Дой. — И говореше, което ни разтревожи.

— Говорил съм? — Никога не говоря насън. Но пък и не ходя насън. — Проклятие! Пак припадък! — И този път си спомнях. Някаква част. — Трябва да го запиша. Веднага, преди да съм го забравил. — Добрах се до другия край на стаята и след мигове вече дращех.

А когато свърших, разбрах, че нищо не мога да проумея. Захвърлих писалката.

Дойде майка Гота с чайник. Наля ми, после и на Дой, и на Тай Дей. Смъртта на Сахра я беше наранила дълбоко. Засега обичайният ѝ свадлив характер не се проявяваше — действаше като автомат.

Така беше от дни.

— Какво ти е? — попита чичо Дой.

— Не мога да обясня! Спомням си всичко, но не мога да му намеря никакво обяснение!

— Тогава се отпусни. Престани да се бориш със себе си. Тай Дей, извади тренировъчните мечове.

Идеше ми да изкрещя, че не му е сега времето. Но такъв беше неговият отговор на всякакво напрежение. Вади мечовете. Изпълнявай ритуалите. Покажи стойките. За това бе необходимо пълно съсредоточаване. И винаги помагаше, колкото и да не ми се вярваше.

Дори и Гота се присъедини към нас, макар че дори аз бях по-сведущ от нея.

През нощта, в която се опитах да намеря обратния път от скривалището на Пушека, се бях двоумил дали Едноокия не е наслагал там магии за объркване. Разбрах, че е било точно така и че е разпръснал напосоки „джобове“ със заблуда из всички пустеещи части на Двореца, така че нито една критична точка да не бие на очи. Даде ми един амулет от омагьосана вълнена прежда — сплетени нишки с няколко цвята, който трябваше да нося на китката си. Той щеше да ме пропуска през магиите, без те да ме объркат повече от обичайното ми състояние.

— И да внимаваш — предупреди ме той. — Сега, когато редовно юрках Пушека, аз променям магиите всеки ден. Не искам никой да се набутва там, докато си извън тялото си, особено Радишата.

Това бе разумно. Пушека нямаше цена. Никога досега не бе съществувал толкова ценен инструмент за шпионаж. Не смеехме да рискуваме да го злепоставим.

Старецът ми даде списък на редовните проверки, които искаше да се правят. Те включваха и внимателно следене на Кинжала. Но той не ползваше тези сведения веднага. Предполагам, че отлагаше, оставяше Кинжала да натрупа увереност. А и понякога му позволяваше да се разправя вместо нас с нашите „трудни деца“ — служителите на религията.

Не съм го питал, но съм убеден, че политиката му беше хладнокръвна и целенасочена. Жреческите съсловия създаваха най-големите политически предизвикателства за нас. На мен също ми изглеждаше разумно да ги използваме, за да пречим на Кинжала да стане твърде силен.

Самият аз си имах личен списък с разследвания — някои за удовлетворяване на собственото ми любопитство, но повечето целяха да огледам непосредствено събитията, които трябваше да бъдат записани в Аналите. Прекарвах по десетина часа на ден само в работа по книгите.

Ставам, пиша, ям, пиша, посещавам Пушека, поспивам, ставам и почвам отначало. Не спя нито много, нито добре, защото не ми се ще да се мотая из дома на болката.

Чичо Дой реши да не се връща в своето блато. Майка Гота също. Не ми се пречкат много-много, но винаги са тук и неизменно бдят. Имат си своите очаквания.

Войната навлезе в нов етап и те решиха да играят роля в него. Искат жестокостта на Нюен Бао да отмъсти за жестокостта на Измамниците.

Открих, че една от големите трудности в шпионажа е да прецениш къде да търсиш нужните ти сведения. Когато трябва да науча нещо за Анализите, обикновено имам представа кога се е случило това, къде и кой е участвал. Това е шанс да прехвъркна и да сверя паметта си, за която открих, че е смайващо ненадеждна.

Явно никой от нас не си спомня точно така, както се е случило всичко. И често разликите са пропорционални на самотнието и самозалъгването, което сме вложили.

Едноокия, разбира се, има своите си проблеми със самолюбие. Може би затова не ми позволява да скитам из неговата фабрика за оръжие, но може и да пази ведомостите си от външно наблюдение. Мисли скоро да я затвори и затова смятам да шпионирам и него.

Едноокия мъкне голямо бреме на стария си гръб. Сред нещата, които върши, е и това, че е един вид министър на въоръжаването. Укрепил е цяла част от града, където ръководи производството на всичко, от остриета за стрели до чудовищни обсадни машини.

Голяма част от производството му се опакова и се праща право на пристанището, за да бъде натоварено на шлепове и изпратено надолу по реката към делтата, където по поредица от грубо прокопани канали шлеповете се прекарват до река Нагир, вливаща се в същата делта. После те поемат нагоре по Нагир и притоците му към граничните гарнизони. Не се и съмнявам, че част от материала не стига до крайната си цел. Предполагам, че Едноокия извлича някаква изгода, и се надявам да има достатъчно здрав разум и да не продава на врага. Ако Знахаря го излови да прави такова нещо, на Едноокия ще му се стори, че с Кинжала се държат като с непослушно малко братче.

Първото ми нахлуване в арсенала беше бърз психически набег. Той представляваше бъркотия от постройките, някога нямащи нищо

общо и никаква връзка една с друга, а сега свързани в налудничав лабиринт. Всички прозорци и повечето врати бяха зазидани. Мъже, избирани по ръст, лош нрав и липса на въображение, вардеха малобройните входове. Не позволяваха нито да се влиза, нито да се излиза. Улицата, на която се намираше товарният вход, беше денонощно оживена. Върволици от фургони и каруци, теглени от изтощени волове, пълзяха нататък, за да бъдат разтоварени и после натоварени от изнурени работници, злостно надзиравани от мъжете без въображение, които се запенваха дори и от един разменен поглед между каруцарите и работниците. Около и между каруците се щураха безбройни бегачи, понесли дълги прътове, от които висяха десетки паници с топла храна за работниците. Стражите проверяваха всяка паница. Дори се редуваха да се проверяват един друг.

Талиос притежава богата и разнообразна, и тясно специализирана икономика на труда. Хората си изкарват прехраната по един или друг начин и за всичко се намират клиенти. До Двореца има пазар изцяло за грижи за външния вид, обслужващ главно двора на владетеля. Един се занимава само с подстригване на космите в носа. До него, на място, широко няма и четири стъпки, с масла и сребърни инструменти, подредени на малка масичка, един дядка чисти уши от ушна кал и не върши нищо друго, освен дето разнося клюки. Семейството му се препитава с този занаят от поколения и той тъгува, защото няма син, на който да го завещае.

Когато той си отиде, семейството му ще изгуби мястото си на пазара.

Всичко това говори за ужасна пренаселеност и че е отчайващо трудно да оцелееш на дъното. Не бих искал да съм талианец от низша каста.

За мой късмет нямаше нужда да си имам работа с главорезите на Едноокия. Като че нямаха защити от магически шпионаж. Стрелнах се вътре. Едноокия сигурно не се тревожеше, защото Дългата сянка вече не можеше да праща толкова надалече своите домашни любимци. Ами Оплаквача? Той можеше да се промъкне вътре когато си поиска.

Да проследявам Оплаквача беше едно от редовните ми задължения.

Работниците от арсенала вършеха най-обикновени неща. Ковяха остриета за стрели. Заточваха ги. Поставяха ги на пръчки. Слагаха им

пера. Подготвяха материал за обстрел. Опитваха се да произвеждат масово леки ватени доспехи за обикновените пехотинци, които без съмнение щяха да ги захвърлят, защото беше жега, не им бяха удобни и им беше досадно да ги мъкнат.

Само надувачите на стъкло ме изненадаха.

В този цех работеха около двайсетина души и повечето от тях произвеждаха тънички бутилчици. Един взвод чираци поддържаше огъня, нагриваше кварца, който се стопяваше в стъклена маса и отнасяха подносите с изстинали бутилки при дърводелците, които ги нареждаха в сандъци с трици. Някои от сандъците биваха товарени в дълги товарни фургони, но повечето отиваха на пристанището.

За какъв дявол?

В кабинета на Едноокия имаше една голяма плоча, на която на езика на Защитника бяха изписани, очевидно, производствените цели. Петдесет хиляди бутилки. Три милиона стрели. Петстотин хиляди копия. Десет хиляди кавалерийски пики. Десет хиляди саби. Осем хиляди седла. Сто и петдесет хиляди къси мечове за пехотата.

Някои от тези цифри бяха абсурдни и нямаше начин арсеналът на Едноокия да ги постигне сам. Но производството беше разпръснато по всички талиански територии — най-често в прости селски ковачници. Основно задължение на Едноокия беше да го следи, което на мен ми изглеждаше все едно да пратиш лисицата да брои кокошките в курника.

Списъкът включваше и животни, каруци и дървен материал — стотици товари за шлепове. Голяма част от това ми беше понятна. Но пет хиляди сандъка, готови за сглобяване, дванайсет на три стъпки? Във всеки — хиляда стъпки връв? Сто хиляди метра коприна на топове, високи по шест стъпки?

Може би нямаше да се стигне до тях.

Бродех, за да огледам какво още готвят на Могаба и приятелите му.

Видях лагери за обучение, където специални отряди се подготвяха за всички достъпни за въображението терени и мисии. Надолу, на юг, Господарката изпълняваше собствената си програма — създаваше войски, способни да водят нападение на бойно поле, на което се използва магия.

Тя бе прочесала талианските земи, за да изнамери всеки, притежаващ и най-малката дарба за магия, и ги беше обучила, колкото да вършат работа за програмата, която нито можех да проумея, нито се опитвах да разнищя. Както бе забелязал Дългата сянка, Господарката прочистваше талианските територии от бамбук, който нарязваха на еднакво дълги пръчки, а после прокарваха през него нажежени железни пръти, за да прогорят преградите. Така получените тръби тя пълнеше с порести цветни топчета, създавани от нейните батальони от чираци магьосници.

Поредната игра, с която да озадачи Господаря на сенките? Половината от това, което вършехме, бяха фокуси с цел да объркаме противника и да го накараме да хаби ресурси. Но аз бях още по-озадачен, отколкото вероятно бе учуден Дългата сянка.

Господарката спеше по-малко и от Капитана. Знахаря рядко спеше повече от пет часа на нощ. Ако само устремът можеше да покори Могаба и Господаря на сенките, ние бяхме сигурни победители.

И Господарката, и Стареца са толкова затворени, че дори и след толкова години не проумявам напълно начина им на мислене. Между тях има силна любов, но те рядко я показват.

Те искат да си върнат дъщерята и да отмъстят на Измамниците, но никога не говорят за детето си пред хора. Знахаря е решен да отведе Отряда до тайнствения Катовар, да изрови корените му, но вече изобщо не го споменава.

Повърхностно погледнато, изглежда, че тези двамата живеят единствено заради войната.

Върнах се във фабриката на Едноокия. Не ми се искаше да напусна Пушека. Знаех, че ако се забавя още, при завръщането ми ще намеря тялото си изтощено, прегладняло и изключително жадно. Умният начин за използване на Пушека беше да предприемаш кратки пътувания и често да правиш почивки, за да хапнеш и пийнеш. Но там, навън, бе трудно да си го спомня, особено когато в моя дял от реалността ме чакаше толкова много болка.

Този път открих една стая, която не бях забелязвал преди. В нея работници веднага лениво се движеха между десетина керамични корита. Някои носеха кофи, от които изливаха в коритата течност —

чаша след чаша. Гребяха я от една каца, която един човек непрекъснато разбъркваше или добавяше вода и някакъв бял прах.

Коритата не бяха забележителни с нищо. Наливаха разтвора от единия край, от другия през една стъклена тръба течността се изливаше в големи глинени кани. Пълните кани внимателно бяха отнасяни и подреждани на едни много далечни лавици. За разлика от виното ги подреждаха прави. Любопитно беше, че лампата в тази стая гореше необичайно ярко.

Огледах едно от коритата и забелязах, че в онзи край, където работниците наливаха течността, непрекъснато се надигат мехурчета. В другия край, ниско под повърхността, имаше десетки къси пръти, покрити със сребристойбяло вещество. На дъното на коритото имаше няколко стъклени чаши без дръжки. С керамичен инструмент работник с ръкавици избутваше всяка чаша под някой от прътите и изстъргваше веществото в чашата. След това с дървени щипци вадеше чашата от коритото. Доста внимаваше, но въпреки това взе, че се спъна.

Веществото, изстъргано от пръта, при допира с въздуха засия с яростен блясък.

Трябваше да се върна в плътта си. Налагаше се да ям. Скоро трябваше да си събирам багажа, защото не след дълго всички щяхме да отпътуваме на юг. Следващият етап на войната набираше скорост.

Мускуса и Хагоп се върнаха след многобройни неприятни задържания по последното разклонение на реката, което трябваше да е най-лесната част от пътуването им. Бяха се укрили в същия крайбрежен шадарски склад, където аз държах пленниците от Свещената гора. Едноокия ме взе от жилището ми. Тримата — аз, той и кафявата ми сянка, се запътихме към реката. Стареца ни беше изпреварил. Когато искаше, той можеше да зареже всичко.

— Добре ли си, Мъргън?

— Sprawям се.

— Прекарва твърде много време с Пушека — обади се Едноокия.

— Това не ми звучи здравословно. Погледни ги тези! — Имаше предвид Мускуса и Хагоп, въпреки че и останалите от тяхната експедиция бяха също затворени в склада и това, че ги държаха разделени от семействата им, не ги въодушевяваше особено. Бяха минали почти три години.

И Мускуса, и Хагоп не се бяха изменили особено.

— Почти ви бях отписал — казах на Хагоп. Стиснахме си ръцете. После се ръкувахме и с Мускуса. — Бях решил, че късметът най-сетне ви е изневерил.

— Без малко, Мъргън. Много сме скапани.

— Е — рече Стареца. — Защо се забавихте толкова?

— Всъщност няма много за разказване. — Хагоп погледна Знахаря малко особено, все едно искаше да се увери, че говори с истинския Старец. Знахаря беше предрешен като шадар. — Отидохме, направихме, каквото можахме, и се върнахме. — Все едно беше нещо обикновено да пропътуваш четиринайсет хиляди мили. В Отряда ние не се фукаме с тези неща. — Не сме разглеждали забележителности много-много.

Докато Хагоп говореше, Мускуса обиколи вратите и прозорците.

— Трябва ли да се тревожим за шпиони? — попита той.

— Тук е Талиос — отвърна Знахаря, с което искаше да каже, че всеки постоянно следи всеки, че да е по-интересно.

— Мислехме, че за това време вече сте оправили всичко.

— Много има за оправяне. Да, шпионите на Сенчестия вече не създават проблеми. Господарката, Гоблин и Едноокия се погрижиха за тях.

— Но още се разправяме с жреците — додадох.

— А напоследък си имахме малко неприятности с Измамниците. Изржението ми предупреди Хагоп да не ме разпитва за това. Не сега.

— И как върви войната?

— Бавно — отвърна Знахаря. — Да поговорим за това по-късно. Свършихте ли ни някаква работа там?

— Не много, честно казано.

— Проклятие!

— Взехме това-онова за Аналите. Мъргън, сигурно ще искаш да го попрегледаш. Отнася се за това какво са вършили другите, за да ни подпомогнат. Сигурно ще можеш да го вмъкнеш между написаното от Знахаря. Така онези, които ще дойдат след нас, може да видят и двете гледни точки. Хм-м-м?

— Може би ти трябва да го поемеш — отвърнах кисело.

— Научи ме да чета и пиша. Твърде съм стар за други глупости.

— Става. — Погледнах Знахаря. — Стига да не редактираш.

Стареца се ухили.

Хагоп се изкиска.

— Опазили ме боговете, Мъргън. В никакъв случай! Научих всичко, което се е случило, след като ние сме си тръгнали оттам. Няма да повярваш колко е интересно. Хромия се върнал още веднъж. Спокойно, вече са се оправили с него. В днешно време в Империята е скучно.

— Направо ми се прииска да се върна у дома.

— Успяхте ли да влезете в Кулата? — попита Знахаря.

— Шест месеца изкарахме там. Отначало предимно ни размотаваха.

— И?

— Най-сетне ги убедихме, че Господарката възвръща силите си, и тогава почнаха да ни съдействат. На тия хора, дето сега са в Кулата,

им харесва, че нея я няма там.

— Леле, направо ще ѝ сломи сърцето — забелязах.

Хагоп се ухили.

— Да. Не желаят да ни пращат помощ. Разправят, че не щели да се сдобиват с нови врагове. Според мен — главно защото не искат Господарката да я хване носталгията по доброто старо време и да се върне на север.

— Така и предполагаме — рече Знахаря. — В техен интерес е единствено да държат Господарката далече. Какво получихте?

— Отвориха си архивите. Дадоха ни преводачи. Дори отваряха гробове, когато поискахме.

— И за тях би било интересно кого са погребали там.

— И още как, да му се не види! Наложих да си сменят гащите, когато им казахме кои са се появили живи там, долу. Когато Хромия се върнал и без малко не ги попилял, страшно се уплашили.

— Тоя ни се точеше повече и от Ловеца на души — казах аз. Нямаше нужда да прибавяме към списъка с враговете си и Хромия. — А моите семена от ряпа?

— Този път са се погрижили да се отърват от Хромия — рече Хагоп. — Съвсем сигурно! Нося ти семената. Ряпа, пащърнак и дори картофи за семе, ако не са загнили.

— Щеше да е странно, ако не бяха — рече Знахаря. Наблюдаваше как Мускуса дебне. Нямаше мира, нещо го глождеше. — Значи ви оставиха да се ровите и дори ви помогнаха. Какво научихте? — Това беше най-важното — да се разбере дали горе на север не знаят нещо, което би ни влязло тук в работа.

— Не много. Не изглежда вероятно Дългата сянка някога да е бил един от Покорените.

В това бях сигурен. Бях убеден, че досега щеше да се издаде на Оплаквача, ако в миналото са били съюзници.

— За картофите — точно онзи вид ли взе, който аз...

Хагоп ме изгледа на кръв и се обърна към Стареца:

— Има една твърде слаба вероятност той да е бил Безликия, Лунния хищник или Нощна сянка, въпреки че всички горе бяха сигурни, че тия тримата наистина са пукнали. Но просто не можахме да намерим тела.

— Ами някой от по-късните Покорени? — попита Знахаря.

— Петима всъщност са оцелели. Пътешественика, Шепота, Мазола, Дебнещия и Учения. Но Господарката лиши и петимата от силите им. Пред свидетели.

— Но силите на Господарката се възвръщат — възразих.

— Това е аргумент. Но, от друга страна, знаем в кой точно ден се появиха Господарите на сенките. Дори и часът, мисля. Всички покъсни Покорени тогава все още са си имали работа на север. Всъщност повечето от тях дори още не са били Покорени.

Спогледах се със Стареца. Той закричи насам-натам.

— Когато Ловеца на души ме държеше в плен, тя ми каза, че един от Господарите на сенките, загинал в Деджагор, никога не е бил Покорен.

— Тъкача на сенки също — додадох.

— Всичко, което те всъщност можаха да ни кажат, беше, че нямат понятие дали Дългата сянка навремето е бил някой от старата тайфа — рече Хагоп. — Писмените архиви ги подкрепят.

Знахаря продължаваше да крачи и едва не се сблъска с Мускуса, но гледаше да е по-далеч от тумбата нещастни талианци, очакваща неговата благословия за желанието им да се приберат вкъщи. Дали след толкова време можеха да го разпознаят, предрешен като шадар?

Вероятно.

Бях сигурен, че той смята, че тази война с Господаря на сенките не е обикновена борба, че залозите са много по-високи от простото оцеляване.

— Свалихме трима от копелетата — рече той. — Но Дългата сянка е най-лошият. Той е най-смахнатият. Работи денонощно по Наблюдателницата...

— Все още?

— Все още. Клетият малоумник е живото доказателство за това, че всичко отнема повече време и струва повече от планираното, и дори магията не може да ти помогне да го избегнеш. Но е много по-близо до завършването, отколкото когато тръгнахте. И ако приключи, преди да го докопаме, остава ни да се наведем и да се цункаме отзад за сбогом. Това ще е краят на света. Планът му е да отпуши дупката зад гърба си и да пусне кучетата адови, а после да дойде и да събере парчетата от онова, което е останало.

— И преди съм го чувал — измърморих аз. Никога не съм го приемал съвсем насериозно въпреки онези, които бяха забъркани в това. Но прозвуча така, сякаш Знахаря смяташе Дългата сянка за способен да го осъществи. Може би приключенията му с Пушека му бяха показали нещо, което засега пропусках.

Значи краят на света бе неизбежен — или от ръката на Кина или нейните Измамници, или от ръката на Дългата сянка. И в двата случая единствено Черния отряд можеше да предотврати трагедията.

Да. Много ясно.

Исках да кажа на Знахаря „Стари друже, ние сме само Черния отряд. Просто банда неудачници, които могат да се оправят в живота единствено като наемни войници. Вярно, бяхме се включили в страшна надпревара с някакви смахнати гадове, но след сто години на никого нямаше да му пука. Заплели сме се в някаква история, въпрос на чест, заради разни дадени обещания и други работи, като например това, че Удушвачите ти отмъкнаха детето. Но не се опитвай да пробуташ на никого тия за спасяването на света“.

Страх ме беше, че Стареца е взел да се големее, също като Дългата сянка, Могаба, Оплаквача, Кина, всички дяволи на нашето време. Едно от задълженията на Летописеца е да напомням на Капитана, че не е полубог. Но бях загубил форма. По дяволите, не можех да смъкна на земята и чичо Дой, когато се надуеше.

— Хагоп, трябва ми нещо, за което да се захвана — рече Знахаря. — Много ми трябва. Кажи ми, че сте открили нещо. Каквото и да е.

— Намерих семената от ряпа на Мъргън.

— Да му се не види...

— Най-доброто им предложение беше да се опитаме да проследим оцелелите от Кръга на осемнайсетте. — Хм. Това беше интересно.

Знахаря се спря и ме погледна така, сякаш аз можех да му кажа нещо. Забелязах как съсредоточеността му се разсейва. Припомняше си битката при Чар.

Кръга на Осемнайсетте беше събрал огромни бунтовнически войски, за да свали Господарката. Върховната битка в Чар бе най-кървавата в писмената история.

Кръгът не победи.

— Убихме Коровия и Грапата. Господарката превърна Шепота в Покорен. Това прави трима — рече Знахаря.

— Много повече просто се загубиха, след като ги попиляхме — отбелязах. Множественото число, което използвах, предизвика усмивки у Мускуса, Хагоп и Стареца. По онова време съм бил към дванайсетгодишен и още не бях чувал за Черния отряд.

— Там се постаряхме, шефе — рече Хагоп. — Тръгнахме да търсим ветерани от Бунтовниците, за да ги разпитаме, обаче не намерихме никакви! Не можахме дори да открием имената на седем от Осемнайсетте. Но в Кулата имаше хора, които тогава са били младши офицери и те твърдяха, че са били свидетели на смъртта на всичките Осемнайсет, без един на име Дрънкулката, на тези, които са били Покорени, и на един от онези, чиито имена не можахме да открием.

— Дрънкулката. — Знахаря отново закрачи и заразмишлява. — Помня го Дрънкулката. Но само името му. Бяхме на Стълбата на сълзите и чухме, че Дрънкулката бил обкръжен. На изток. Ние се занимавахме с Коровия. Не знам дали изобщо съм го споменал в Анализите.

Ха! Шанс да се изфукам!

— Споменал си го. В едно изречение. Но само толкова. Написал си, че Шепота е победила Ръждата, а Дрънкулката е бил обкръжен.

— Шепота. Да. Тя е била Покорена само за кратко време. — И той е бил там, за да помага за Покоряването. — Това е работа за Господарката. Тя ще знае дали някога е имало нещо между тези двамата.

— Дрънкулката е била жена — съобщи Хагоп. — Дългата сянка какво е?

Знахаря се намръщи.

— Той никога не се съблича напълно — обадох се, — но съм почти сигурен, че Дългата сянка е мъж. Физически.

Стареца ме прониза с поглед като кинжал. Проклятие! Но талианците бяха се свили нацупено в един ъгъл. Никой от тях не беше чул гафа ми. Хагоп обаче също не влизаше в списъка с посветените. Побързах да се поправя. — Но Пушека единствен го е виждал в плът и кръв. А той не говори.

— Той още ли е жив? — попита Хагоп.

— Почти не е — отвърна Знахаря. — Ние поддържаме живота му. Хора и друг път са излизали от кома. Това ли е всичко, Хагоп? Толкова много време и толкова много път, и само това ли сте ми донесли?

— Тъй е понякога, шефе — ухили се той. — О, за малко да забравя. Дадох ми един ковчег, пълен с хартии и разни работи, който може да е принадлежал на някого от онези, които биха могли да се превърнат в Дългата сянка, ако той е бил някой от Осемнайсетте. Всичко е опаковано и надписано, в случай, че някой магьосник реши, че иска да го ползва.

Лицето на Знахаря грейна като лагерен огън.

— Тъпако лайнян! — кресна той ухилен. — Мускус, защо не отпратиш хората да си ходят? Бонхардж и останалите, какво се мотаете тук, по дяволите? Вашите искат да ви видят! — После се обърна към мен. — Май трябва да пратим тия работи на Господарката. Тя ще знае какво да ги прави.

Мускуса подкара талианците въвн от склада. Те изглеждаха озадачени от внезапната щедрост на Освободителя. Аз също.

— А сега защо и вие не ни разкажете какво става тук? — попита Хагоп.

— Сума ти работи — отвърнах. — Но нищо голямо и драматично. Продължаваме да ги кълвем до смърт.

— Мобаба наистина ли е началникът на войската на Дългата сянка?

— Съвсем вярно. Гадно копеле е, но Дългата сянка не го оставя да се развихри. Налага му се да си има работа с нас предимно от втора ръка и да оставя Кинжала да върши мръсната работа.

— Ами? Кинжала? Същия Кинжал от Кинжала, Бесния и Лебеда?

— О, да. — Погледнах Стареца, чието лице се беше вкаменило. — Да. Кинжала ни предаде, докато вас ви нямаше.

— Да се връщаме в Двореца, Мъргън — подкани ме Знахаря. — Имаме си работа.

Докато вървахме, Знахаря не говореше много, макар и да ръмжеше на хората, дръзнали да зяпат шадара и спътника му бял дявол. Ние, северняците, сме толкова малко, че дори и след толкова години малцина тукашни са виждали някой от нас. А и разбира се, направили сме твърде малко за опровергаването на лошата ни слава.

Някои учени хора сред жреците твърдят, че дружбата с днешния Черен отряд е толкова смъртоносна за Талиос, колкото е била и враждата с далечните му предци.

Жалбите им са основателни.

Вървахме към Двореца. Знахаря продължаваше да си мърмори, най-вече заради твърде малкото, постигнато от експедицията. Те му бяха любимци и надеждите му бяха попарени.

— Колко време ще се мотаят тук роднините ти по сватовство? — попита той.

Нямаше да го зарадвам.

— Колкото останем и ние. И те искат своя дял от Нараян Сингх.
— Стареца все още нямаше доверие на чичо Дой.

— Знаят ли за Пушека?

— Не, разбира се! По дяволите!

— Нека това си остане така. Намери ли пак библиотеката му?

Бях му споменал, че съм се натъкнал на нея.

— Още не. — Всъщност, не бях и положил усилия. Твърде много други грижи си имах.

— Бъди по-упорит. — Той знаеше. — Не прекарвай толкова време с Пушека. Мисля, че би било полезно да прегледаме старите Анали, преди да се отправим на юг.

— Как така сам ти никога не си потърсил библиотеката? Имал си на разположение години!

— Чух, че е била унищожена в нощта, когато претрепах Пушека. Явно е била някоя друга стая. Радишата не би ме подлъгала за такова нещо. Дали?

Спряхме, докато един кавалерийски полк ведна се изниже пред Двореца. Бе дошъл от горните части на страната и отдаваше чест, преди да поеме към полето. Одеждите и тюрбаните на войниците бяха чисти и натруфени. Копията им — до едно украсени със знамена в ярки цветове. Остриетата блестяха. Конете им бяха красиви, възхитително обучени и идеално натимарени.

— Жалко, че хубавците не печелят войните — забелязах. В Черния отряд не сме хубавци.

Знахаря изсумтя. Погледнах го и се изненадах — това в ъгъла на окото му май беше сълза.

Той знаеше какво чака всички тези храбри младежи.

Минахме зад конниците, като пристъпвахме внимателно.

Едноокия ни посрещна в коридора пред покоите на Знахаря.

— Какво разправят?

Знахаря поклати глава.

— Няма магически отговори.

— Все се налага всичко да правим по трудния начин.

— Аз трябва да потърся библиотеката, която открих онази нощ — казах му. — Имаш ли нещо, което ще ме опази от объркване?

Той ме погледна така, сякаш му възлагах твърде тежка задача.

— Вече съм ти дал нещо. — Той посочи преждата на китката ми.

— Тя е за твоите магии. Но сигурно са останали доста и от тези на Пушека.

Завързакът се замисли.

— Може и така да е. Дай ми това. — Щом свалих преждата, погледът му падна върху амулета ми. — Нефрит? — И той задържа ръката ми.

— Мисля, че да. Беше на бабата на Сари, Хон Трей. Ти не си я виждал. Жената на стария Говорител.

— Носил си я толкова години и аз не съм забелязал?

— Не бях я слагал, преди Сари... Преди по-миналата нощ. Но Сари я слагаше понякога, когато искаше да се издокара.

— Аха, да, спомням си. — Той се намръщи, все едно се мъчеше да се сети нещо, после сви рамене, отиде в тъмното и помърмори на преждата. Върна се и заяви:

— Това би трябвало да те прекара през всичките магии за объркване. Освен може би твоите собствени.

— Какво?

— Да си получавал припадък напоследък?

— Не. Поне не си спомням. — Поправих се, защото преди ми се беше случвало да имам, без да го осъзная. Очевидно.

— Нещо ново да ти е хрумнало за причината им? Или с кого си се сблъсквал постоянно, когато се връщаше в Деджагор?

— Бягал съм от мъката по Сари.

Едноокия се взря в мен напрегнато, точно както се вираше, когато помагаше да ме измъкнат от миналото. Явно не беше убеден.

— Изведнъж това пак стана важно ли? — попитах.

— Никога не е преставало да бъде важно, Мъргън. Но нямаше време да го разследвам.

И сега нямаше.

— Ние просто искаме да си наред, така че да не се издъниш в решителния момент.

Едноокия да говори напълно сериозно? Страшничко си е.

Знахаря бе загубил интерес и отново се бе заел със своите таблици и цифри. Но пак повтори:

— Искам да прегледам тези книги, преди да поемем на път.

Понякога успявам да схвана намека.

— Тръгвам, шефе!

Отбих се, за да се убедя, че Пушека още диша, и докато бях там, го нахраних. Храненето и миенето му сега бяха прикритието ми за моето присъствие, ако случайно някой като Радишата успее да проникне през магическата мрежа на Едноокия, много по-подсилена, откакто работех със стария магьосник. После се опитах да си припомня разнообразните завои, по които бях минал в нощта, когато открих библиотеката на Пушека. Спомените ми не бяха ясни. Тогава бях под напрежение, а и след това се случиха твърде много неща.

Със сигурност знаех, че е на същия етаж. Не бях слизал надолу и не бях се изкачвал. И се намираше очевидно на място, където никой не бе припарвал от последното посещение на самия магьосник. Прахът и паяжините бяха тежки и недокоснати.

Не ми отне много време да стигна безлюдната територия. Сякаш дълбоката вътрешност на Двореца се превърна в обширен, пращен лабиринт и нямаше никаква нужда от защитни магии.

Открих мъртвеца само минути след като оставих Пушека. Разбира се, първо усетих миризмата и чух мухите. Това ми подсказа какво ми предстои още преди да съм видял каквото и да било. Но кой е това остана тайна до момента, когато лампата ми освети Удушвача. Беше избягал тук, за да умре от раните си, в плен на мрака и на объркващите магии.

Потръпнах. Това бе засегнало най-дълбоките ми страхове, извора на моите кошмари, смазващия ужас, който ми внушаваха тесни тъмни пространства под земята.

Зачудих се дали нещастният му край не е донесъл наслада на неговата непостоянна богиня.

Заобиколих внимателно трупа, извърнал очи и стиснал носа си. И в смъртта си той продължаваше да служи на поквареното превъплъщение на Кина.

Скоро след това открих доказателство, че поне още един Удушвач се е оплел в обърканите коридори на Двореца. Едва не стъпих

в него — забелязах едва когато приближаването ми стресна прилежащите му мухи.

Спрях.

— Охо...

Изглеждаше сравнително пресен. Може би тук вътре все още се спотайваше някой луд с желанието да потанцува за своята богиня.

Започнах да се придвижвам много по-бавно и внимателно, с длан върху гърлото си. Взеха да ми се счуват разни шумове. Всички истории за призраци, които бях чувал някога, ме връхлетяха. На всеки няколко крачки спирах и се завъртах в пълен кръг, оглеждайки се за блеснали в светлината на лампата ми очи. Защо ли реших да търся сам?

Започнах да забелязвам признаци, че скоро някой е минавал оттук. Коленичих и открих следи в прахта — явно моите собствени от предишния път. Някой бе минавал след това оттук, въоръжен с наръч свещи.

Капки восък бяха паднали в разбутания прах. А след тях някой беше минал, може би с пълзене, и вероятно дори бе изял капките восък, на които се бе натъкнал.

Вслушах се в тишината. Толкова дълбоко навътре в двореца дори и мишките бяха рядкост — тук те можеха да оцелеят единствено като се ядат една друга.

Все още предпазлив, тръгнах по следите на онези, които ме бяха преследвали. Сърцето ми бумтеше така, сякаш бе готово да избухне.

Започнах да кихам. Щом кихнах веднъж, кихавиците заприиждаха. Понякога успявах да се въздържа половин минута, но така поредната кихавица ставаше още по-мощна.

А после започнах да чувам най-различни звуци, но не можех да не помръдна достатъчно дълго, за да се уверя, че и тях си ги въобразявам, или да разбера откъде идват, ако са истински. Може би щеше да е по-добре да го отложа за друг път. А после строшената врата изплува от мрака. Спрях и я огледах. Стори ми се, че виси малко по-иначе. Следите в прахта предполагаха, че някой беше идвал тук след мен.

Предпазливо, без да докосвам нищо, аз заобиколих вратата и влязох в стаята.

— Маmicата му!

Тя беше попиляна. Много малко от книгите — подвързани или под формата на свитъци, бяха останали по лавиците или в нишите си. Недокоснатите, доколкото можех да разшифровам заглавията им, бяха най-прозаични описи на имущество, данъчни записи и тук-там по някоя безинтересна история на града. Зачудих се защо ли Пушека изобщо си е правил труда да се занимава с тях. Може би, за да скрие добрите неща? Или защото освен придворен магьосник беше и началник на противопожарната охрана?

Каквато и да беше причината, ценните книги ги нямаше. И нямам предвид само отдавна липсващите томове на Аналите, които може би са лежали тук, но и определен брой магически текстове, които забелязах, когато надзърнах тук за последно.

— Проклятие! Проклятие! — Искаше ми се да хвърлям, да чупя, да млатя с камъни негодниците по главите. Разбрах какво се е случило още преди да намеря падналото перо.

Прибрах перото.

На връщане съвсем определено чух звуци, които не бяха плод на моето въображение. Не си направих труда да проверявам. Човекът се опитваше да проследи лампата ми, но не успяваше.

Знахаря вдигна поглед, озадачен, когато поставих пред него бялото перо и му съобщих:

— Книгите ги няма. Там, долу се спотайват Измамници. Има поне двама мъртви и един жив.

— Няма ги? — Той вдигна перото от документите, които изучаваше.

— Някой ги е взел.

Безпокойството му пролича само по разтреперилата се ръка.

— Как?

— Просто са влезли от улицата и са ги отнесли. — Дори за миг не се замислих за възможността някой вътре в Двореца да е посетил книгите на Пушека.

Той се умълча.

— Идеално са улучили времето.

И пак мълчание.

— Какво е това перо?

— Може би е послание, а може би е просто загубено перо. Намерих същото като това, когато открих, че доспехите на Създателя на вдовици са изчезнали от скривалището в Деджагор.

— Бяло перо?

— От гарван албинос — и му описах подробно срещите си — истински и въображаеми.

Ръката му отново затрепери.

— Ти никога не си я срещал в действителност. Но си я разпознал? Била е тук през нощта, когато са нападнали Измамниците? И не си ми казал нищо?

— Забравих. Това беше най-ужасната нощ в живота ми, Капитане. Тази нощ преобърна всичко в мен...

Той ми махна да млъкна и се замисли. Никак не приличаше на Знахаря — лечителят и Летописецът на Отряда, когато аз се присъединих към него. След малко измърмори:

— Това трябва да е.

— Кое?

— Гласът, който си чувал винаги, когато си пропадал обратно в Деджагор. Помисли. Несвързано ли говореше?

— Май не разбирам.

— Струвало ли ти се е, че непрекъснато говорят различни хора? Сега разбрах.

— Не, не мисля. Но понякога произношението и интонацията бяха различни.

— Кучка такава! Подлата му кучка! Вечно играе различни игри. Мъргън, не мога да ти се закълна, но мисля, че главната мистерия, криеща се зад пропаданията ти във времето, сигурно са игричките на Ловеца надуши.

Тази теория не беше кой знае колко оригинална. И в собствения ми списък на заподозрените Ловеца на души заемаше челна позиция. Но мотивът ѝ беше големият препъникамък за мен. Не можех да проумея „Защо Мъргън“. За всекиго, включително и Ловеца на души.

— Къде се намира тя сега? — попита Знахаря.

— Нямам ни най-малка представа.

— Можеш ли да разбереш?

— Пушека се дърпа всеки път, когато тръгна към нея.

Знахаря се замисли.

— Пробвай пак.

— Ти си шефът.

— Докато това устройва всички. Сигурен ли си, че твоите роднини няма да се приберат?

— Те ще ме следват навсякъде, където отида.

— Кажим им, че потегляме до края на тази седмица.

— Очаквам го с такова нетърпение, сякаш се надявам на хемороиди! — Взех си бялото перо и се запътих на сеанс с началника на противопожарната охрана.

Не отидох направо там — отбих се в жилището ни и взех манерка с чай, мях с вода, кошница с пържено пиле, пържена риба и няколко печени камъка, специалитетът на майка Гота. Предугаждах продължителен сеанс. Имаше и други неща, които исках да разбера, освен очаквания бърз провал на издирването на Ловеца на души.

Пушека видимо не се беше променил. Както винаги. Зачудих се какво ли ще помни, ако някой ден, както се случваше понякога, той се пробуди от комата. Бях чувал, че е възможно, дори и след много повече години, отколкото магьосникът бе прекарал в нея.

Преди да изляза, си напълних корема с вода, а когато стигнах при Пушека, поех още течност, после се залових за работа.

Носех се. Бърза проверка на всички злодеи. Могаба и Дългата сянка, Оплаквача, Нараян Сингх и Дъщерята на нощта се намираха на приемливи места — или в Наблюдателницата, или при Чарандапраш. Кинжала обикаляше в полите на Шиндай Кус с около хиляда и двеста души и се опитваше да се промъкне зад гърба на Прабриндрах Драг, но принцът бе изпратил конни разузнавачи достатъчно далече, за да предупредят навреме. Човекът си разбираше от работата.

Преди да изпълня задължението си да потърся Ловеца на души, върнах Пушека във времето, за да проверя колко рано мога да открия и шпионирам някои от най-важните лица. Исках да видя какво се е случило в нощта, когато бях пленен и измъчван. Исках да разкрия подробностите около предателството на Могаба.

Разбрах, че не мога да се върна толкова назад във времето.

Спомних си сала на езерото и ругатните на Могаба в мрака. Тогавя трябва да се е случило. Той не биваше да е там. Каква честна мисия би могла да го води на брега? Дали не бе минал на другата страна още докато уж защитаваше Деджагор на страната на добрите? Дали вече не е бил сключил сделката, когато Знахаря го унижи? Дали не се е срещнал навън с Оплаквача, достатъчно далече, че Гоблин и Едноокия да не могат да забележат летящото килимче на магьосника?

Може би. И ако бе станало така, то можеше да обясни защо дори и Синдаве, и Очиба бяха склонни да го изоставят.

Всички ние щяхме да сме вече мъртви, а войната — отдавна изгубена, ако Дългата сянка тогава можеше да се възползва от момента.

Студените нокти на смъртта може би са били по-близо, отколкото предполагах.

Но ми се искаше да видя всичко с очите си.

Пушека можеше да бъде надхитрен. И да се подчини на достатъчно решителна воля.

От границите от минали времена се втурнах към нощта на моето отчаяние. Но не го заведох до центъра на злото. Вместо това забавих ход и се върнах към един по-ранен час, когато Удушвачите са стигнали до Двореца и в най-добра Измамническа традиция са използвали двама от тях, предрешени като свещени проститутки на Башра, тръгнали да изпълняват дълга си — да доставят някому радост, за да се приближат до стражите.

Но не тази история исках да преговоря. Пренесох го по-напред, в мига на собственото ми появяване на стълбите на вратичката. Видях се как излизам от Двореца и разсеяно се отпускам върху камъка. Припадъкът продължи едва минута — за цялото време, което прекарах сред ужасите на предишната година.

А сега хитрия ход. Съсредоточаването върху жената в тъмното отсреща зад косматия шадар. Напрегнатото виране в нея въпреки увеличаващата се нервност и душевни терзания на Пушека.

Така и не бях опознал Пушека жив, но повечето твърдяха, че е бил голям страхливец и неизменно се е противопоставял на всичко, съдържащо и най-малкия риск за него и като придворен магьосник, и като началник на противопожарната охрана. Страхливостта сигурно се бе просмукала в сърцевината на съществуването му, защото през цялото време, докато наблюдавах как Ловеца на души ограбва библиотеката му, той се гърчеше като червей на рибарска кука.

Заклинанията за объркване не й попречиха ни най-малко. Нито пък Удушвачите, макар че се сблъска с една банда от тях. Те само зяпнаха насреща й, а после решиха, че в техен интерес е да отидат на друго място.

Тя като че не забелязваше, че я наблюдавам, за разлика от онзи път сред житната нива. Дали дори и тя не подозираше за тайната на Пушека?

Чудничко би било, а?

Наблюдавах я дълго, дори и след като тя напусна Двореца. Пушека не престана да се съпротивлява до последната секунда.

После се върнах, хапнах и пийнах, а после се заех с по-интересната задача да проследя Гоблин и да утоля собственото си любопитство относно последната свада между Знахаря и Кинжала. Но не успях да намеря сведения за разрива.

За да проследя Гоблин, се върнах към последния път, когато самият аз бях видял завързака, и го проследих напред във времето. Скоро след като ми помогна да изляза от поредното си пропадане във вчерашния ден, Гоблин излезе от жилището си, понесъл скромна торба, отиде на брега, качи се на един шлеп, управляван от надеждни талиански войници, и заплава надолу по реката. В момента, приблизително днес, той се намираше в сърцето на делтата и прехвърляше товара на шлепа, самия себе си и повечето талианци на един морски съд, накичен с вимпели и знамена, които ми бяха съвсем непознати. На блатистия бряг ята деца Нюен Бао и шепа лениви възрастни зяпаха, все едно тази работа на чужденците беше най-голямото им забавление от години насам. Въпреки че познавах племето, в родната си среда те ми изглеждаха непроницаемо чужди, повече, отколкото в Деджагор, който беше чужд на всички ни.

По причини, неясни за мен, никога не бях посещавал света на Сахра — считах я за част от собствения си свят и се наслаждавах на чудото.

Поведението на Гоблин бе по-малко интересно от местонахождението му, което вече бях установил. Така че, защо да не видя как живеят Нюен Бао? Чичо Дой настояваше, че делтата била рай.

Вероятно, ако принадлежиш към рода на комарите. Кълна се. Единствено това, че бях безпльтен наблюдател, ме спасяваше от изяждане. Гоблин беше нежно създание и защитаваше себе си и екипажа си с мощни магии, подсилени от собствената му гадна воня. Но на Нюен Бао им се налагаше да се оправят с тия кръвожадни хищници, способни да вдигнат малки деца. Напомних си, че съм виждал всякакви буболечки, докато пътувахме на юг през родната джунгла на Едноокия, а като гледах, народът на Сари се справяше отлично и без присъствието на нейния съпруг.

Понесох се над областта, любопитен как ли е живяла, преди да се срещнем. Селце, оризови ниви, водни биволи, рибарски лодки, все

същото — вчера, миналата година, миналия век и утре. Всеки човек, който виждах, ми приличаше на някой, който може би съм срещал в Деджагор или сред Нюен Бао, които сега служеха в Отряда.

Какво?

Стрелнах се над земята като лястовица. Мярнах едно лице, загледано нагоре, в едно селце на много мили от реката, където Гоблин и екипажът му се потяха и в червата. Сърцето ми трепна. За пръв път там, навън, докато се реех с Пушека, аз изпитах наистина силно чувство. Ако бях в тялото си, щях да зароня крокодилски сълзи.

Крокодилите човекоядци също са украса на делтата.

Изхвърчах назад, хвърчах наоколо и търсех това лице, което толкова приличаше на лицето на Сахра, че би могло да е на нейната близначка. Там, някъде долу, до онзи стар храм.

Не, като че я нямаше. Самозалъгваш се, Мъргън. Просто се самозалъгваш. Вероятно това е просто още едно момиче Нюен Бао, съвсем скоро станало жена и надарено с невероятната красота, която те притежават за четири-пет години между детството и стръмния склон на отчаянието.

Опитах още веднъж с отчаяно желание да намеря поне подобие на Сахра. И, разбира се, не открих нищо. Болката стана толкова силна, че съвсем напуснах района и тръгнах да търся време и място, където боговете се отнасят по-благосклонно към мен.

Трябваше да пропадна назад във времето, да цопна самодоволно в единственото време в моя живот, когато бях напълно щастлив, а вселената бе съвършено подредена. Върнах се в онзи час, който бе моя пътеводна звезда, мой център, мой олтар. Върнах се в мига, за който мечтае всеки мъж, който е живял някога, онзи миг, когато за всички желаниа и фантазии е възможно да се сбъднат, а ти трябва само да го осъзнаеш и да го сграбчиш, докато трае един удар на сърцето, за да стане животът ти пълноценен. За мен този миг дойде почти година след обсадата на Деджагор. И аз едва не го пропилях.

Тогава Нюен Бао почти бяха станали част от живота ми. Някакви си три седмици след представлението, което Знахаря изнесе на Могаба и последвалото бягство на чернокожия, докато ние, оцелелите, продължавахме да пълзим на север към Талиос и да се преструваме на тържествуващи герои, освободили приятелски град и отгървали света от банда злодеи, една сутрин се събудих и установих, че съм под съмнителната, ала постоянна закрила на Тай Дей. Не, че беше по-разговорлив от обичайното, но с няколко думи настоя, че ми е голям дължник и затова ще се лепне за мен завинаги. Реших, че това е просто хипербола.

Колко бях поласкан! Не бях в настроение да му прережа гърлото и затова го оставих да се мотае наоколо. А и той имаше сестра, която исках да виждам много повече, отколкото ми се щеше да гледам него, макар че така и не събрах нахалството да му го кажа. Но въпреки това...

В града, настанен в Двореца, в малката ми стая с моите листове, книги и Тай Дей, който спеше на тръстикова рогозка пред вратата ми и настояваше, че при баба си То Тан бил в добри ръце, аз живеех объркан живот и се опитвах да разбера какво се е случило с всички нас и да проумея някак написаното от Господарката. Мисълта ми не беше съвсем ясна, когато приех един господин на име Бан До Тран, роднина на един от поклонниците в Деджагор, който ми носеше вест. Тя

звучеше толкова загадъчно, че би могла да се класира за едно от най-тъпите и смотани прорицания за всички времена.

— Единайсет хълма, отвъд ръба, той я целуна — съобщи ми брат Бан, целият разцъфнал в огромна, така нехарактерна за Нюен Бао усмивка. — Но другите не бяха наемници.

На което аз предложих следния отговор:

— Шест сини птици в ментово дърво вяло чуруликат безсмислени стихчета.

Усмивката му умря.

— Какво?

— Това е моята реплика, татенце. Казал си на онези долу, че имаш много важно съобщение за мен. Въпреки съмненията си аз те пуснах тук, а ти веднага почна да дрънкаш глупотевини. Тамал! — провикнах се аз на прислужника, който ми помагаше и на неколцината други, които работеха в съседните стаи. — Покажи на този смешник как се излиза на улицата!

До Тран искаше да възрази, но като видя моето приятелче, реши, че ще е по-добре да не вдига патардия. Тай Дей наблюдаваше съсредоточено дядката, но като че не му се искаше лично да изрита навън загадъчния му задник.

Клетият Бан. Това явно бе важно за него. Изглеждаше шашардисан.

Тамал беше огромен като мечка шадар, целият космат, само ръмжеше, а от устата му лъхаше воня. Нищо не би му харесало повече от това да метне един Нюен Бао чак на улицата, а после и на края на града. Бан си тръгна без възражения.

По-малко от седмица по-късно получих съвсем същото съобщение като ръкописна бележка, сякаш написана от шестгодишно дете. Един от стражите на Бесния Корди ми я донесе. Прочетох я и му казах:

— Натупайте тоя дърт глупак и му кажете повече да не ме безпокои.

Стражът ме изгледа странно, после погледна Тай Дей и прошепна:

— Не е дърт и не е „той“, но сигурно е глупак, Знаменосецо. На твое място не бих прибързвал.

Схванах. Най-сетне.

— Тогава сам ще му размажа ушите. Тай Дей, опитай се да не пускаш лошите вътре. След няколко минути се връщам.

Разбира се, той не ме послуша, защото не можеше да ме охранява от разстояние, но успях да го объркам достатъчно дълго, че да набера преднина. Слязох долу и докопах Сахра, преди той да ме настигне или изпревари. След това той вече нямаше думата, а и моята умница бе довела То Тан, за да му отвлече вниманието.

Тай Дей не говореше много, но това не значеше, че е глупав. Разбра, че с картите, които държи в момента, не можеше да спечели.

— Хитро — казах аз на Сахра. — Мислех, че никога повече няма да те видя. Здравей, малкия — поздравих аз То Тан, който не ме помнеше. — Сахра, миличка, трябва да ми обещаеш — никакви такива загадъчни приказки като на дядо Дам повече. Аз съм прост войник.

Въведох Сахра вътре и я поведох нагоре към моята дупчица в стената. И после три години всяка сутрин се дивях, когато се събуждах и я виждах до мен, и почти всеки път, когато я зървах денем. Тя се превърна в центъра на живота ми, в моя котва, в моя скала, в моя богиня, и всеки от проклетите ми братя ми завиждаше до границата на омразата, макар че Сахра ги превърна до един във верни приятели. Можеше да дава на Господарката уроци по смекчаване сърцата на корави мъже.

Чак когато чичо Дой и майка Гота дойдоха на гости, разбрах, че Сахра не само е престъпила обичаите на Нюен Бао, а е пренебрегнала недвусмислената заповед на старейшините на племето, когато е дошла при Войника на мрака, за да му стане жена. Малка самоуверена вещица.

За тези беззъби старци желанията на „вещицата“ Кай Хон Трей нямаха никаква стойност.

Мисля, че имам съвсем реална представа за това кой съм и какъв съм, и затова съм поразен, че Сахра е мислела толкова много за мен, колкото и аз за нея.

Пих вода, хапнах и се замислих, че това бе единственият път, когато не ми беше трудно да напусна света на Пушека. Когато отивах там, за да видя Сари, болката не отслабваше. Какво правех тук?

Оставаше да осветля още една тайна, преди да позволя на Знахаря да ме помъкне към следващия така забавен етап на великото ни приключение. Искях да разбера какво се е случило между него и Кинжала.

Двамата с Пушека се носехме на зигзаг напред-назад из времето, претърсвахме го, докъдето се простира, лавирахме с ветровете на времето, следвахме дирите, търсехме странности в отношенията между Кинжала и шефа ми. Знаех горе-долу кога е избухнал разривът и затова засега търсех улики, които да ми помогнат.

Когато си яхнал Пушека и препускаш, можеш да обиколиш много време. Но не ми трябваше много, за да установя без всякакво съмнение, че отношенията на Кинжала с Господарката винаги са били прилични, колкото и той да си мечтаеше за друго. Господарката никога не даваше знак, че е забелязала любовните му погледи — както и на всички други. Явно беше толкова свикнала с тях, че не им обръщаше никакво внимание.

Какво ли беше станало тогава?

Нямах мира, като пощуряло куче, което се мъчи да изкара гризач от дупката му. Пушека никак не ми помагаше. Имаше места, времена, гледни точки, които той просто отказваше да посещава. Пробвах няколко начина да го надхитря, просто за да разбера защо не може или не иска да отиде там, където аз исках. Но без никаква полза.

Може би бях сбъркал пътя.

Самият сблъсък не беше някакъв голям взрив и погледнат от друга точка във времето, беше само частично оправдан. Разбрах само, че Кинжала и Знахаря, преди да откачат, са се наливали с доста силна домашно сварена бира.

Словесната престрелка се превърнала в гневни намеци, след това Стареца почнал да сипе заплахи, а бирата продължавала да се лее.

Трябва да отбележа, че Знахаря определено беше лошият. Или глупакът. Продължаваше да се заяжда, докато Кинжала се мъчеше всячески да не се остави да налапа примамката.

А това само вбесяваше Знахаря все повече. Започна да сипе заплахи, които не оставиха на Кинжала друг избор, освен да избяга.

Оттеглих се, объркан от нашия Капитан. Не беше ми хрумвало, че може да се държи като пълен задник. Не разбирах защо е толкова несигурен в Господарката. Съчувствах дълбоко на Кинжала и бях разочарован от един от своите герои.

Сега, когато размишлявах за това, си спомних как понякога се заяждаше и с Уилоу Лебеда, но без да се изтърва. Знахаря веднъж си беше разменил ядни думи дори с Прабриндрах Драх.

Започнах да забелязвам определен модел. Никак не ми се искаше да видя точно това, но ако го потърсиш, беше съвсем очевиден.

Знахаря бе обсебен от тази жена. Би отстранил всеки, който ѝ обръщаше твърде много внимание, колкото и скъпо да му струваше това.

Мамка му. Но защо? Та тя дори не можеше да се сравнява със Сари.

Вече бе загубил Кинжала. Уилоу Лебеда, който е прекалено красив и твърде рус, не ми вършеше кой знае каква работа, но би ми било крайно неприятно Принцът да се настрои зле към Отряда, само защото един мъж не може да има доверие на жена си.

Още воали паднаха от очите ми и ми донесоха нови разочарования.

Трябваше да обсъдя това с мозъците на Отряда, най-старите от старите — Едноокия, Мускуса и Хагоп. Гоблин бе твърде далеч, а Господарката, освен че беше далеч, не биваше да бъде намесвана заради тясната ѝ интимна връзка. Капитан, който мисли с топките си, а не с мозъка си, би могъл да причини смъртта на много хора.

Самият аз не се кланях на никакви богове, макар че, предполагам, че някои от тях са истински по свой си начин. Но съм убеден, че най-редовно се скъсват от смях, защото един от тях е бил достатъчно изобретателен, че да създаде човешката сексуалност. Дори

алчността и жаждата за власт не са в състояние да породят толкова глупости, колкото това, че се делим на мъже и жени.

Но като се позамисля, мога да се сетя и за също толкова велики неща, рожба на същото това разделение.

Например Кай Сахра.

О, богове! Мъргън! Трябва да се откъснеш от този полумъртъв старец. Ти си наемник. Войник. Не бива да си играеш на философски игрички. Дори със самия себе си.

Прекъснах връзката с Пушека.

— Време е, Едноок. Няма я.

Дребният магьосник подхвърли дружелюбно бухалче в мрачния коридор. Неподвластно на магиите за объркване, то се отправи към онази част от града, където си въобразяваше, че гнезди. Не търсеше точно определен човек — не това беше мисията му. Но много хора го търсеха, и когато изпърха покрай двайсетина ветерани от Черния отряд и техните телохранители Нюен Бао, те се втурнаха в една сграда, която заслужаваше събаряне няколко поколения, преди Господарите на сенките да нахлуят в тази част на света.

Бях проследил Ловеца на души до тази сграда, след като бе оплячкосала библиотеката на Пушека. Там тя се чувстваше толкова сигурна, че се бе отнесла с презрение към мерките за сигурност. Бе живяла там необезпокоявано години наред.

Но щеше да бъде нещастна, когато откриеше, че не владее толкова играта, колкото си въобразява.

Наблюдавах доволен как войниците от Черния отряд превзеха сградата за броени секунди и толкова професионално, че нито един командир не би имал причини да се оплаква.

Тези мъже дори успяваха да си свършат работата, без да се препъват в Нюен Бао, които, що се отнася до завирането под краката ви, са по-лоши и от котки. Човек трябваше да се отнася към тях като към своя сянка.

Надали някой от онези, които не бяха пряко замесени, забеляза моите хора. Те влязоха вътре, разпръснаха се, навлязоха надълбоко, намериха онова, което ми трябваше, събраха го и излязоха далеч преди Ловеца на души да открие, че са я надхитрили.

Мускуса и Хагоп ръководеха нападението. Възлагането на тази задача бе моят начин да ги приобща отново към семейството. Добри войници са те, изпълниха указанията ми и не само прочистиха скривалището на Ловеца на души, но и хванаха любимия й бял гарван,

изскубнаха няколко пера и ги оставиха на мястото на книгите, завързани с кичур от главата ѝ, взет много отдавна и донесен на юг от Мускуса и Хагоп заедно с другата им плячка.

Това щеше да я поразтърси.

Може би трябваше да уведомя Знахаря и Господарката за моя план. Аз в някакъв смисъл правех заявление от тяхно име. Но въпросът бе станал личен за мен. Трябваше да направя изявление от името на Мъргън и нямаше време за обсъждане и съвещания.

Двамата с Пушека наблюдавахме отгоре момчетата, докато те мъкнеха плячката си към Двореца. Смятах да дам книгите на Знахаря още щом ги донесат, а той можеше да прави с тях каквото си иска. Което сигурно означаваше, че пак щяха да подскочат и да тупнат в скута ми, за да изчезнат от погледа на всички злодеи и злодейки — вероятно също толкова успешно, колкото бях скрил доспехите на Създателя на вдовици.

Чудех се дали няма да стана прекалено близък със значението на думата „самонадеяност“. Ловеца на души щеше да знае кой ѝ е навредил. Тя беше може би само година по-млада от Господарката, което означаваше, че е безброй векове по-хитра и по-гадна от мен.

Но какво имах да губя? Единственото, което някога бях обичал, вече го нямаше. Можех да танцувам с бедата и да се усмихвам докрай. Ловеца на души не можеше да ми причини по-голяма болка от загубата на Сахра.

Дали?

Понякога човек се лъже адски тъпо.

Час преди залез-слънце, четири дни преди зимното слънцестоене, без да се посъветва нито със смъртен, нито с магьосник, бог или богиня, земята се раздвижи и разтресе. В Талиос съдовете падаха от лавиците, спящите се събудиха в объркана паника, кучетата виеха, а в старите стени, чиито основи бяха иззидани недотам старателно и без предвиждането, че стават такива неща като земетресения, зейнаха пукнатини. Продължи половин час и предизвика смут.

В Деджагор зданията, вече разнебитени от наводнението или притежаващи скрити дефекти на строителството, се поддадоха на безмилостната прелъстителност на гравитацията. По-далече на юг ударът беше още по-тежък. Отвъд Дандха Преш планините се втурнаха към долините със свиреп тържествуващ рев и земетресението остави след себе си епичен ужас. Киаулун бе опустошен. Дори Наблюдателницата пострада, въпреки че зидарията издържа най-силните трусове. Дългата сянка часове наред бе в паника, докато не стана ясно, че конвулсиите на земята не бяха повредили портите и капаните за сенки. После се разгневи, защото разрухата и погубените животи в Капан за сенки щяха да забавят строителството с месеци, а може би дори години.

Имах смътното чувство, че някой гледа през рамото ми, въпреки че не знаех как някой би могъл да се промъкне зад гърба ми, когато аз бях само една рееща се гледна точка. Гласът го нямаше, но иначе чувството за присъствие бе съвсем същото, както и по време на по-ранните ми потъвания в ужасите на Деджагор с дразнещия дух, който сигурно беше Ловеца на души. Само един мирис придружаваше това присъствие. Миришеше също като... Като мъртвия Удушвач, който бях намерил в недрата на Двореца, като вонята, която до такава степен бе станала част от живота в Деджагор, че човек я забелязваше само когато я нямаше. Мирисът на смъртта.

В делтата вече бях изпитал огромна болка, когато ми се стори, че виждам Сахра жива сред Нюен Бао, въпреки че се реех безчувствен с Пушека. А този път изпитах огромен ужас.

Започнах да завивам бавно обратно, както бих направил, ако бях в плът и кръв. Завих втори път, трети, четвърти, всеки път по-бързо от предишния, и всеки път все повече губех контрол. И всеки път, когато се обръщах, както предполагах, на юг, мярвах нещо огромно, черно и ужасно, всеки път — все по-ясно, а при последното обръщане я видях — черна жена, висока до небето, чисто гола. Имаше четири ръце, три чифта гърди и зъби като вампир. Вонята бе нейният дъх. Очите й горяха като прозорци към ада, но се взираха в моите, бяха ги приковали, и ме пареха и притегляха, и обещаваха жестока еротика, надминаваща всичко, което бях познал със Сахра. Изпищях.

И изскочих от вселената на Пушека.

На Пушека също толкова му се бе искало да изпищи, че според мен едва не се бе пробудил от ужас.

Едноокия се разсмя.

— Студено, а, хлапе?

Целият бях подгизнал — от много студена вода.

— Какво става, по дяволите?

— Ако пак се опиташ да останеш там завинаги, ще ти замразя гъза за вечни времена!

Разтреперах се.

— Мамка му, какъв студ! — Не му казах какво бях видял и защо всъщност треперя. Вероятно просто фантазията ми отново се беше развихрила. — Кучешко лайно толкова, какви ги вършиш, по дяволите! Да не искаш да получи сърдечен удар?

— Не, само се опитвам да те овардя да не се загубиш. Никак не се грижиш за себе си.

— Мисля, че вече съм загубен, дядка.

ЕПИЛОГ

Звездите намигат със студена ирония.

Начин има винаги.

Вятърът вие и стене и въздиша свирепо през остри ледени зъби. Светкавица ръмжи и лае над равнината на блестящия камък. Гневът е червена, почти жива сила, обременена от съчувствие не повече от прегладняла змия. Само няколко сенки подскочат между колоните. Много от тях са били призовани, там или по-далече.

В сърцевината си равнината е обезобразена от белези на катаклизъм. Пукнатина като назъбена светкавица разсича лицето ѝ. Никъде тя не е толкова широка, че дете да не може да я прекрачи, но изглежда без дъно. Над нея се вият мъгли. Някои от тях носят лек намек за цвят.

Пукнатини накърняват повърхността на голямата сива крепост. Една кула е рухнала над пукнатината. Откъм крепостта се носи плътен, мощен, бавен тътен, като тътнежа на оплакващо се световно сърце, и тревожи мълчанието на камъка.

Дървеният трон се е преместил встрани и леко се е килнал. Фигурата, прикована към него, е променила позата си. Лицето ѝ е в агония. Клепачите трептят, сякаш всеки миг ще се събуди.

И това е безсмъртие, но цената за него се заплаща в сребърници от болка.

Дори и времето може да спре.

Издание:

Глен Кук. Мрачни времена: Първа книга за Блестящия камък

Американска, първо издание

Превод: Светлана Комогорова

Редактор: Персида Бочева

ИК „Лира Принт“, София, 2009 г.

ISBN: 954-8610-71-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.